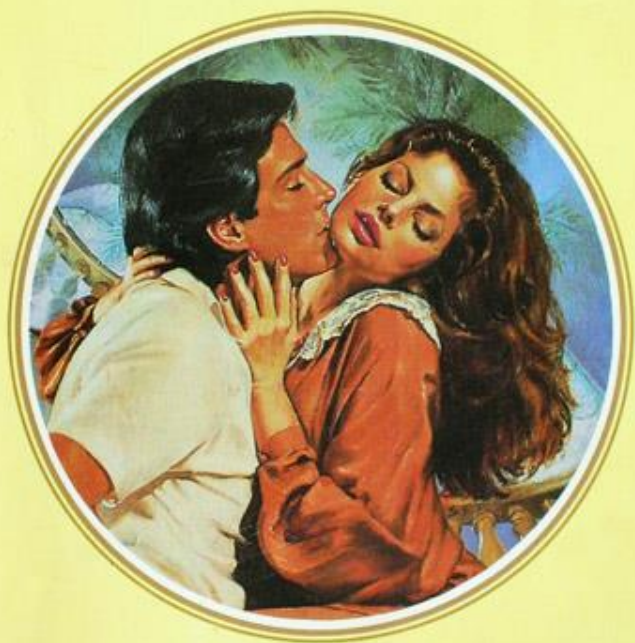

SANDRA
"BROWN"

Compromisul

SANDRA BROWN

COMPROMISUL

Traducător Ana Fotache

Editura Uno, 1996

ISBN 973-95397-4-8

CAPITOLUL 1

Kelly tremura pe terasa rece, admirând vederea superbă de dinaintea ei. Luminile orașului Chicago licăreau în noapte ca niște stele strălucitoare pe cer. Un peisaj care ar fi trebuit s-o încânte. În loc de asta, o puneă pe gânduri față de schimbările dramatice care avuseseră loc în viața ei în ultimele săptămâni.

În apartament, se strânseseră cam o sută de persoane în seara aceea, ca să bea în cinstea ei cea mai bună șampanie, să guste din caviar și homari. Totul în onoarea ei. Deși seara decursese bine până atunci, tensiunea din încăpere era evidentă și, mai rău, Kelly știa că răul nici nu începuse încă. Trebuia să lucreze cu oamenii aceia și, deși astă-seară toți fuseseră foarte

politicoși, era conștientă de resentimentele lor.

Îl implorase pe Rock Philips să-i permită să își ocupe în tăcere poziția de director general al stației lui de televiziune din Chicago, dar el îi ignorase complet rugămintea. Dimpotrivă, îi făcuse o primire pe măsura faimei lui de multimilionar texan. Dacă l-ar fi ascultat până la capăt, probabil că ar fi sufocat orașul cu zeci de reclame luminoase cu chipul ei, în seara aceea. Rock Philips era omul căruia îi plăcea să facă impresie și o demonstrase deja, nu numai angajând-o pe ea, dar făcându-și din surpriză una din armele sale obișnuite.

Kelly, la douăzeci și nouă de ani, fusese directorul său de programe la stația de televiziune din Dallas până cu două luni în urmă, când o chemase în biroul său și o anunțase ce planuri avea cu ea.

— „Kelly, draga mea, începuse calm, deliberat, cu o țigară de foi în colțul gurii. Îmi place stilul tău. Ai nerv. Genul de nerv de care am eu nevoie la Chicago, unde m-am săturat de ramoliții ăia”.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebase ea cu băgare de seamă.

— „Tânără doamnă, spun că vreau să te pui în mișcare până acolo și să le dai nenoroci... of, scuză-mă, tinerilor de-acolo o lecție despre cum se conduce un post de televiziune”.

Kelly se blocase. Știa că postul era liber. Se speculase pe seama lui în ziarele de specialitate, de câteva săptămâni, despre cine o să-i ia locul lui Ted Randall care se retrăsese dar nici nu-i trecuse prin cap că numele ei putea fi luat în considerare. Câțiva din lumea televiziunii, oameni de marcă, îl vânau și, în afară de asta, Rock Philips era cunoscut drept un șovinist tipic masculin. Ultimul lucru la care se așteptaseră cu toții fusese acela că avea să-și aleagă pentru acel post o femeie.

Vestea luase lumea întreagă prin surprindere. Cutremurase întregul lanț Philips și mai ales pe bărbații cu vechime în meserie, de la televiziunea din Chicago. Ideea că trebuia să-i împace îi trecuse prin minte încă pe timpul când se mai afla la Dallas, dar acum, când făcea față realității, salutarilor lor banale și distante, pricepea cu adevărat ce i se opunea. Și tresări din nou la gândul acesta.

— E frig? răsună o voce puternică, trezind-o ca dintr-o reverie.

Și Kelly întoarse capul ca să se trezească față în față cu un om ale cărui trăsături îi păreau la fel de familiare ca cele ale fratelui ei. Îi studiase fotografiile în ultimele șase săptămâni încercând să-și formeze o opinie de jurnalist, să creioneze un trecut al celui care o privea acum impersonal, ciudat. Dar

fotografiile alb-negru, publicitare, n-o pregătiseră pentru întâlnirea cu Grant Andrews în persoană.

Ce o uimise pe Kelly în primul rând la bărbatul în care își punea multe speranțe fuseseră ochii. Din fotografii, bănuise că erau deschiși la culoare, albaștri sau gri. Nu, erau verzi deschis, ca o sticlă prin care se vedea marea. Cu mici picățele de auriu în ei, ceea ce o făcea să se gândească la o pisică, sau, după atenta examinare la care îl supusese în acel răstimp, la o panteră înainte să atace. Tresări din nou.

— Îți este frig, își răspunse el la întrebarea pe care ea hotărâse s-o ignore.

Cu nonșalanță, își dădu jos sacoul sport, de vară, pe care oricine l-ar fi găsit total nepotrivit cu această ocazie, unde se etalau numai costume închise la culoare și smochinguri. Kelly îl acceptă bucuroasă punându-și-l pe umerii goi. Parfumul lui rămăsese în țesătură și o făcea să devină conștientă că se află în prezența unui bărbat.

— E mai rece decât m-am așteptat, admise ea.

— Nimeni din Texas nu înțelege cum poate fi și o noapte rece în mijlocul verii, fu el de acord. Tu ești noul director de la Dallas, nu-i așa?

— Da. Sunt Kelly Patrick, confirmă ea, întinzându-i

mâna. Și tu ești Grant Andrews.

— Ah, doamna și-a făcut lecțiile, o aprobă el.

Așa a și dobândit doamna slujba se aventura ea. Cum n-aveam să devin peste noapte un „Richard” sau un „John”, am învățat bine un motto: „Fii pregătită”

— Aparent, Richard și John și mulți ca ei au pierdut mai multe șanse, observă el sec. Erau prea ocupați să-și pregătească un martini.

Căzând în plasa umorului sec al lui Grant, diferit de ceea ce îi rezervase seara din partea celorlalți invitați, viitorii ei subalterni, Kelly făcu o grimasă și i-o întoarse:

— Nici asta n-a fost o idee prea bună, de vreme ce Rock Philips nu se atinge niciodată de martini. Și, imitând vocea lui de texan, groasă: „Un bărbat adevărat își bea whiskey-ul sec, curat. Celelalte prostii sunt pentru femei și restul”.

— Văd că l-ai studiat atent și pe Rock, de asemenea, spuse Grant, râzând.

— El a fost primul pe listă, răspunse ea, folosindu-se de tăcerea care urmă ca să-l studieze mai bine pe bărbatul de lângă ea, care privea acum cerul de deasupra Chicago-ului. Avea sentimentul că el urma să fie mai dificil de înțeles decât fusese Rock Philips. Texanul, care o pornise din sărăcie, într-un stat

plin de petrolieri îmbogățiți, era mânat de dorința de avere și de putere. Nimic în trecutul lui Grant n-o determina să priceapă ce îl mâna pe acesta. Și totuși, avea unele indicii. Începuse ca reporter pe stradă, cunoscut pentru tacticile lui agresive și o abilitate de a scoate la iveală povești de acolo de unde nimeni nu se aștepta. În câteva luni, devenise cel mai cunoscut reporter din oraș.

Cu cinci ani în urmă, bazându-se pe popularitatea lui crescândă, postul îl cooptase. Ca o concesie adusă faptului că acceptase, continuase să facă mici reportaje uluitoare. Postul de televiziune urcase miraculos în top, de pe un loc patru, pe primul. Nimeni nu se îndoia că acesta i se datora lui Grant Andrews.

Femeile păreau să-l găsească irezistibil, intrigate de figura lui plăcută și totuși de aerul rece, impenetrabil și, fără îndoială, de statutul de burlac. Fiecare „listă” îl cita ca pe cel mai „căutat” bărbat din oraș. În ciuda acestui lucru, ceilalți bărbați nu se simțeau amenințați de el. Apreciau pe măsură talentul lui reportericesc și ceea ce scotea la iveală. Admirau refuzul lui de a „bate câmpii”, campanie în „vogă” la multe posturi de televiziune.

Kelly considera că interviurile lui referitoare la asta erau

mai degrabă „pompoase”, deși era pe deplin de acord cu modul lui de a judeca. Publicul se săturase de „Don Juani” care surâdeau în cadru, când se filmau un accident, urmările unei crime, cutremure și alte catastrofe. În emisiunile lui! umorul era lăsat pe seama celor de la „Vreme” sau de la emisiunile de sport.

În timp ce trecea în revistă, în gând informațiile pe care le culesese despre el Grant o privi de la înălțimea lui de 1,90 ceea ce în cazul lor era un avantaj pentru el. Întâlni privirea lui interesată, speculativă.

— Știi, domnule Andrews, de abia aștept să lucrăm împreună, spuse ea sincer. Ți-ai făcut o reputație deosebită în materie.

— Nu e rău-famată cu totul, sper.

— Nu, în ce privește meseria dumitale.

— Și, restul? o tachina el șmecher. Mi-am făcut o reputație de ștrengar și acolo, în Dallas? O imagine fugară, a legăturilor lui presupuse cu manechine și cu femei din înalta societate, frumoase, îi trecu lui Kelly prin minte. Oricum, n-avea să se lase atrasă într-o discuție referitoare la morală celui din fața ei.

— Viața dumitale particulară nu mă privește, domnule Andrews, spuse ea fermă.

El îi aruncă o privire lungă, galeșă, pe care ea i-o întoarse sfidătoare.

— S-ar putea, totuși, cu timpul, îi sugeră el deschis, dacă te relaxezi și îmi spui Grant. Instinctiv, Kelly trecu „în gardă”. Cu mult timp în urmă, învățase să se protejeze singură de colegii ei bărbați, care căutau o intimitate pe care ea nu era pregătită să le-o ofere. Devenise maestră în a-i reduce la tăcere, a le subjugă planurile. Și acum era gata să-i trântescă una, dar, din fericire, prinse strălucirea glumeață din ochii lui Grant și zâmbetul lui ușor batjocoritor în colțul gurii.

— Și de ce să nu cooperăm cu domnul Andrews pentru moment? întrebă ea rece. E un avantaj în interesul afacerilor.

— Asta a fost ca să-mi aduci aminte cine e șeful? Apoi, pe un ton mai jos, adăugă: sau o dorești? Kelly nu reuși să nu roșească pe sub machiajul subtil. Încercă să acopere această slăbiciune, răspunzându-i imediat, tăios:

— Te apropii de capătul liniei, domnule Andrews.

— Oare? Nu era foarte sigur de asta. Cât mai am până acolo? se întrebă pe sine cu voce tare, pe un ton în care nici pe departe nu-și cerea scuze. Își trecu degetele prin părul des, castaniu, un gest inconștient care îl lăsa dezordonat, răvășit, atrăgându-i atenția lui Kelly cât era de natural, pur masculin

comparat cu al băieților pe care îi cunoștea ea, de la majoritatea posturilor de televiziune. Nu, el era cu adevărat un om de televiziune și de presă, în toată puterea cuvântului. Nu ca unul din puștii aceia pe care-i preocupa numai unghiul cel mai favorabil, fotogenia mai presus de prezentarea propriu-zisă pe care o aveau de făcut:

Își relua ținuta, deși îi reveni oarecum simțul umorului, li răspunse cu un zâmbet larg;

— Cam puțin.

— Încercam numai să mă ridic la valoarea reputație, mele. După cum vezi, continuă inocent. Cu siguranță nu vreau să-l dezamăgesc pe noul director general al postului.

— O să mă dezamăgești numai dacă o să-ți scadă cota de audiență, îl asigură ea. Cât despre reputația ta, simte-te în largul tău, indiferent. Sunt sigură că te bucuri de mai mult decât de câteva oportunități, favorabile.

— Mult mai mult, fu el de acord, devenind deodată batjocoritor, ca și cum gândul la toate acele „cuceriri ușoare” îl dezgusta. Înainte ca Kelly să-i poată analiza mai bine reacția, spuse în continuare: numai pentru cunoașterea dumatăle, domnișoară Patrick, acum sunt în timpul meu liber. Postul mă plătește pentru emisiunile mele de știri de după-amiază, până

seara la zece, în fiecare săptămână, de luni până vineri. Azi e sâmbătă și sunt liber.

— Să-ți fiu recunoscătoare că ai venit? îl întrebă Kelly, privirea ei întâlnind-o pe a lui, provocatoare.

— Nu în mod special. Era o obligație, admise cu un zâmbet care-i dezvăluia dinții albi, perfecți. Ceva în privința sincerității lui neașteptate, a zâmbetului lui de puști făcu inima lui Kelly să bată mai tare în piept. Când vorbește Rock Philips, tocmai ca în reclama aceea cu brokerii, eu ascult.

— Numai fiindcă el e șeful? își puse Kelly întrebarea, din curiozitate.

— Fiindcă îl respect, explică el, acceptând. Și, da, până la un punct, fiindcă este șeful.

— Asta înseamnă c-o să mă ascuți și pe mine? El îi aruncă o privire înceată, cu sprâncenele ridicate.

— Dacă o să fie în avantajul meu, o tachina. Apoi, adăugă mult mai serios: nu te afli de prea mult timp aici ca să te bucuri de respectul meu. Nu în felul în care s-a aflat Rock.

— Poate, așa, cu vârsta?

— Cu greu.

— Atunci, cum? întrebă mirată să se găsească așa de interesată de răspunsul lui. În mod normal, îi păsa prea puțin de

ceea ce gândeau ceilalți despre ea, atâta timp cât era în sine mulțumită de ceea ce realiza.

— O să te urmăresc cu atenție în momentele cruciale. E o bună măsură, un test adevărat, îi spuse el, amendându-se, pentru un bărbat sau o femeie.

Anii în care tot nu auzise măcar un strop de bunăvoință din partea bărbaților, care refuzaseră s-o ia în serios, îi întăriseră simțul detectării fiecărei nuanțe. Acum, reacționa prea violent la ceea ce i se păruse că exista în tonul domnului Grant Andrews.

— Nu te aștepta să pic, domnule Andrews.

— De ce m-aș aștepta la asta? făcu Grant o încercare, cumva mirat de afirmația ei.

Oricum, Rock ți-a oferit deja postul și, după cum ți-am spus, îi respect hotărârile.

— E asta un vot de încredere? întrebă Kelly.

— De ce? Ai nevoie de unul din partea mea?

— Sigur că nu, o trânti Kelly, mai mult iritată de purtarea ei decât de a lui Grant.

— Nici eu nu mi-am închipuit. Nu-mi pari o femeie ce are nevoie de asigurări. Chiar opusul uneia, de fapt. N-am mai întâlnit pe nimeni așa de sigură pe sine.

— Întotdeauna îți faci așa de repede impresiile? continuă

ea, simțindu-se cumva rănită de observația lui. Credeam ca jurnaliștii sunt antrenați să fie obiectivi.

El făcu o grimasă, înfuriat.

— Suntem, în afara cazului când e vorba de o femeie frumoasă. Atunci, mai multe lucruri stau în calea obiectivității noastre.

— În acest caz, sper că n-o să intervievezi foarte multe femei frumoase pe post, domnule Andrews. Mi-ar părea nespus de rău să fii acuzat de părtinire sau favorizare.

— Nu mi-am dat seama că asta am făcut în cazul dumitale, domnișoară Patrick, răspunse el alene. Dar, dacă asta o să te facă să te simți mai bine, îți promit c-o să te privesc în viitor ca pe o sursă de reportaj și, cu timpul, o să-ți schițez personalitatea.

— Ce se va întâmpla dacă nu mă voi ridica la standardele tale înalte? O să fac o descriere amănunțită la știrile de seara? El păru să ia ideea în serios.

— E o idee, dar mă îndoiesc că lui Rock i-ar plăcea asta foarte mult. Lui nu-i place să i se pună la îndoială autoritatea în public.

— Poate c-ar trebui să mai reflectezi la asta, sugeră ea, pe un ton mai puțin răzbunător. Refuzând să urmeze atitudinea ei,

Grant zâmbi și spuse:

— Poate c-ar trebui să-ți amintești că puterea ta e limitată la cât o dorește Rock Philips. Fă ceva împotriva voinței lui și o să descoperi repede că totul e dirijat – atât acțiunile mele, cât și ale tale.

— Asta vine din experiență? El făcu o pauză, cântărind întrebarea ei.

— Nu personală, nu. Dar, în zece ani, am văzut o mulțime de oameni venind și plecând, spuse, într-un târziu. Unii dintre ei n-au realizat niciodată că tot controlul operației îi aparține lui Rock. Nimeni, nici chiar tu, fetiță, nu poți subjuga autoritatea lui, ca apoi să te menții și să supraviețuiești.

— Sunt surprinsă că ai tolerat asta, spuse Kelly. Nu îmi pari genul care să permită altcuiva să-i conducă viața, nici măcar unui bărbat pe care îl respecti.

— Rock Philips n-a încercat niciodată să mă conducă, domnișoară Patrick. Ăsta-i și motivul pentru care ne-am înțeles întotdeauna așa de bine, spuse el rar. Apoi, încet, toate împunsăturile pe care și le făcuseră dispăruseră din mintea lui Kelly. Vocea lui Grant deveni din ce în ce mai imperceptibilă și ochii lui parcă erau niște bucățele de sticlă spartă. Nu face greșeala să crezi că poți schimba asta, spuse rece.

— Asta sună ca o amenințare, domnule Andrews.

— Poate, continuă el, la fel de rece ca și tonul ei. Pe de altă parte, probabil că e numai o avertizare. Nu-mi plac amenințările... sau avertizările, îi indică ea tăios, mai ales nu din partea cuiva care lucrează pentru mine.

El urmări calm cum Kelly devenea din ce în ce mai nervoasă.

— Asta se poate schimba oricând, îi sugeră el, pe un ton ceva mai blând.

— Da. Cu siguranță, răspunse, înainte să se mai poată controla.

Ieșirea ei, însă, păru să-l amuze.

— Atenție, domnișoară Patrick, o avertiză batjocoritor. Lui Rock i-ar displace cu totul dacă m-ai concedia înainte să-ți începi măcar prima zi de lucru.

Și cu asta, își luă haina de pe umerii ei și se îndepărtă, cu ținuta lui athletică într-o perfect coordonată mișcare. Kelly îl urmări cu un amestec de furie și ironic, admirație într-un anume sens. Deși era uluită de tupeul lui și de provocarea arogantă referitoare la autoritatea ei se trezi aprobând oarecum auto-siguranța lui grăbită. Era o calitate pe care se putea bizui și îi dovedea, iritant, că Grant Andrews era propriul lui stăpân.

Înainte să mai aibă timp să analizeze mai îndeaproape reacția ei interioară, auzi vocea de tunet a lui Rock Philips.

— Iat-o și pe tânăra doamnă, domnilor, anunță el din toată inima celor doi bărbați care îl însoțeau. Aceștia aduceau cu doi nepoței forțați să facă o vizită de curtoazie mătușii bătrâne, tirane. Kelly, draga mea, o clipă m-am gândit că ne-ai părăsit, te-ai strecurat afară.

— Știți că niciodată nu am lipsit sau n-am plecat devreme de la una din petrecerile dumneavoastră, domnule Philips, mai ales nu când e vorba de una în cinstea mea, spuse ea cald, încercând să-și îndrepte toată atenția asupra celor doi bărbați din fața ei. Ochii ei, totuși, continuau să urmărească mișcarea lui Andrews, felul în care își făcea loc în încăperea aglomerată. Deși lui Philips îi plăcea să facă oarecum caz de imaginea lui de „băiat bun” cum îi spusese Grant mai devreme, era un om de afaceri cu un ochi foarte pătrunzător și o urmărea pe Kelly de câțva timp cu un sincer interes. Luându-se după privirea ei, apucă să-l zărească în mulțime pe Grant. Ca un jucător de șah care tocmai își prindea adversarul cu o mișcare nepermisă, surâse.

După câteva minute de conversație între Kelly și cei doi oameni de afaceri pe care tocmai i-i prezentase, texanul le dădu

de înțeles că asta fusese, ei se retraseră și el rămase față în față cu interlocutoarea sa.

— Și, draga mea, ce crezi despre atracția pe care o răspândește starul nostru?

Kelly înțelese că era vorba de ceva mai mult decât implica întrebarea lui. Încercând un ton semnificativ dezinteresat, îi răspunse:

— Să înțeleg că vă referiți la Grant Andrews?

— La cine altcineva? îi replică el, amuzat de pretenția ei.

— Cred că e – ezită, înainte să spună cu băgare de seamă – o persoană interesantă.

— Te-a luat ceva peste picior? ghici domnul Philips perspicace, iar Kelly făcu o grimasă referitor la puterea lui de pătrundere. Bărbatul părea să vadă prin ea.

— Nu ne-am îmbrățișat prietenește, ca apoi să ne asigurăm de loialitate și suport, dacă la asta vă referiți, răspunse, gândindu-se că era un adevăr spus numai pe jumătate. I se păru că întrevede o scânteie pe chipul lui, dar, când îi vorbi, era realmente serios:

— Adu-ți aminte că tipul e cineva, în felul lui, Kelly.

Încercă să nu se simtă dezgustată de afirmația lui. Îi aminti numai cât preț se punea pe spontaneitate în televiziune,

pe un talent de a încânta auditoriul, ca un păun într-o grădina zoologică. Rareori erau priviți ca niște ființe umane, sau li se acorda multă demnitate. Domnul Philips prinse ceva din expresia ei și își expuse cinstită cauza.

— Îmi dau seama că tu crezi că nu sunt decât un împietrit om de afaceri, spuse el. Kelly, ești nevoit să iei și decizii dure cu adevărat. Altfel, nu te-ai afla unde te afli azi. Știi că îți spun adevărul.

— Da, știu, răspunse ea precaută. Dar nu trebuie să-mi și placă.

— Nu. Nu trebuie. Dar trebuie să ții cont de faptul că Grant Andrews are un contract până la sfârșitul anului și de tine depinde reînnoirea lui. Nu ne putem permite să-l pierdem pe cel mai bun reporter din tot orașul. Ne-a luat destul de mult timp să ne câștigăm o poziție aici și el este cel care ne-a sprijinit cel mai tare în atingerea acestui scop.

Seriozitatea lui în privința acelui subiect aduse aminte, fără prea multă plăcere de discuția ei anterioară. Știa că Rock Philips n-avea să tolereze ca ea să-l dea afară. Nicio altă decizie pe care ar lua-o și care ar duce la înlocuirea lui. Începea să i se contureze foarte clar în față ideea că soarta ei era în mod clar legată de viitoarea relație profesională cu Grant Andrews. Știind

dinainte răspunsul, îl întreabă:

— Și dacă n-am să-l pot reține?

— Atunci, draga mea, ai avea parte de cea mai scurtă carieră a unui director de televiziune din toată industria asta, replică el rece. Nici vorbă de umor în spatele acelor cuvinte, se gândi Kelly căutând disperată o urmă.

Ca și cum și-ar fi dat seama că mersese prea departe, el adăugă pe un ton ușor mai blând:

— Desigur, n-o să se ajungă la una ca asta. Sunt convins c-o să găsești o cale să-l faci pe domnul Andrews fericit.

Orice strop de profesionalism pe care Kelly puneă așa de mare preț era umbrat de ceea ce i se sugera, să-și folosească farmecul feminin ca să-i facă pe plac tipului. Înfruntându-l pe domnul Philips în față, întreabă:

— Ce sugerați, mai exact?

— Îți spun să ai grijă ca Grant să semneze un nou contract, repetă el simplu, cu o voce caldă ca o picătură de whiskey ce lasă ardoarea în urmă-i. Și accentua sesizabil: cum știi mai bine.

Ceva în privirea texanului o determină să suspecteze că i se întindea o cursă din start.

— De asta m-ați angajat, nu-i așa? îl acuză ea, aproape

râzând de ironia acelui lucru. Fiindcă sunt femeie?

— Te-am angajat fiindcă am considerat că ești cea mai indicată persoană să ocupe acest post, insistă el.

— Dar, în mod concret, care din calitățile mele au fost luate în considerare? C.V.-ul meu sau înfățișarea mea? continuă Kelly.

Kelly știa că era o femeie atrăgătoare, deși rareori îl păsa de asta. Accepta de la sine că bărbații puneau mare preț pe ținuta ei subțire, înaltă, pe părul blond ondulat, pe tenul palid, catifelat și pe ochii de un albastru deschis.

Niciodată nu se folosise conștient de asta ca să obțină o slujbă. De fapt, deseori se purtase ignorându-și complet avantajele, îmbrăcându-se cu taioare închise la culoare, gri sau bleumarin, cu bluze simple, fără croieli sofisticate și cu părul strâns sever la spate cu o panglică sau în coc. Singura bijuterie era un medalion din aur moștenit de la bunica ei, pe care îl purta tot timpul, ca și cum i-ar fi adus numai noroc. Și, dacă ignorase aceste calități cu siguranță nu se culcase niciodată cu un bărbat ca să avanseze sau să-și păstreze slujba. Gândul ca Rock Philips o judecase și după alte calități decât profesionalismul o înfurie. Privirea pe care i-o arunca acum era devastatoare, furioasă, dar el nu părea câtuși de puțin intimidat de ura ei evidentă.

— Combinația lor, îi răspunse el calm. E una fericită, Kelly Patrick, și tu ar trebui să profiți de asta. Îți mai trebuie încă puțin șarm și stil și o să ajungi sus de tot. Ești deja mult mai departe decât mulți bărbați de vârsta ta. Toți bărbații care se află aici în seara aceasta te invidiază.

— Și probabil că nu există niciunul care să nu se întrebe dacă am primit postul după ce am trecut prin patul directorului general, șopti ea în barbă. Dar am să le dovedesc tuturor, spuse cu convingere, că îl merit fiindcă sunt foarte bună în meseria mea și nu fiindcă m-ați considerat o momeală bună pentru Grant Andrews.

— Pe naiba, femeie, știu că ești bună. Doar nu credeai că eram în stare să-mi pun singur în pericol stația alegând o femeie care nu știe pe ce lume e? Nici măcar ca să-l păstrez pe Grant. Și nu trebuie să le dovedești nimic nici unuia. Eu singur aleg aici, eu contez și eu te sprijin sută la sută.

Răspunsul lui Kelly fu plin de sarcasm:

— Dacă nu vă supărați că mă exprim așa, nu mă încălzește prea tare. Mi-ați spus-o deja că ori îl prezint pe Grant pe tavă, ori o să mă văd adunând cioburile pe cine știe unde. Râsul zgomotos al lui Rock Philips răsună pe terasa goală, explodând odată cu el și tensiunea care se adunase. Deși găsisese

exprimarea ei amuzantă, cuvintele lui următoare fură reci.

— Știi de multă vreme ce riscuri implica profesiunea aceasta. Dacă, dintr-odată, nu-ți mai convin, atunci ar fi bine să te retragi.

Deși ura foarte mult să audă asta, știa la fel de bine că era adevărat. Televiziunea era o industrie unde te „ardeai”. Toate ziarele te judecau și sugerau uneori că ar trebui să fii înlocuit cu altcineva, nu neapărat mai strălucit, dar mai neîndurător. Ea își dorea să fie altfel, să însufle un oarecare spirit uman în toată afacerea asta, dar poate că era imposibil. Dacă așa stăteau lucrurile, Rock avea dreptate: trebuia să-și reevalueze ținta, scopul. Astă-seară, însă, nu era nici locul și nici momentul. Cu părere de rău, decise s-o lase baltă, pentru moment.

— În regulă, spuse ea mai calmă. Am înțeles. Acum, de ce n-am merge înăuntru să mai liniștim apele pe care le-ați răscolit aducându-mă aici, în primul rând?

Întorși în sufragerie, trecu de la un grup la altul, lăsându-l în urmă pe Rock și ignorând răceala și indiferența celor prezenți. Își făcuse bine temele, pregătise bine seara și îi întrebă despre ei, familiile lor, sporturile favorite, timpul liber. Interesul față de răspunsurile lor, plus faptul că evitase orice remarcă referitoare la post sau politică în general, se transformase într-un proces de

„dezghețare a apelor” care spera să-i fie de un real folos luni de dimineată.

În timp ce-și urma periplul, fu cu ochii în patru pe Grant Andrews. Odată, îl zări în compania unei brunete care se agăța sensibil de brațul lui, posesiv. El se întoarse în direcția lui Kelly în același moment și din privirile lor săriră scânteii, provocatoare. O clipă mai târziu, dispăruse. Bruneta rămase și prezența ei pentru Kelly se transformă într-un sentiment de ușurare.

Mai târziu, în camera ei de hotel, încercă să reflecteze cu calm, rațional, asupra evenimentelor serii. Cu picioarele ușoare, afară din pantofi și cocoțată pe sofa, își permise luxul să se elibereze de tensiunea serii. Deși nu era intenția ei, în timp ce bău un păhărel de coniac, considerând progresul pe care îl făcuse în seara aceea cu viitorii ei subordonați, îi revenea permanent în minte figura numărului unu de la știri.

Cu toate că era sigură că remarcile lui o iritaseră peste măsură, era furioasă pe ea însăși fiindcă își pierduse controlul și tipase, drept răspuns, la el. În retrospectivă, spusele lui nu mai erau așa de sarcastice comparativ cu ceea ce auzise de la alții de-a lungul anilor. De ce reacționase atât de neprofesionist în confruntarea cu Grant? Răspunsul era evident, deși ura să

admită. Omul trezise ceva foarte adânc în simțurile ei de femeie, o realitate imediata a virilității și bărbăției lui. Impactul acesteia, repeziciunea trezeau un sentiment ciudat, o speriau. De ani de zile, continuase să aibă relații normale, fără să-i fie afectată independența. Astfel de legături fără complicații îi permiseseră să-și dedice întreaga capacitate și energie meseriei ei. Și, după ce trecuse cu ambiție prin școală, încercând să fie prima și să-și atingă scopurile, televiziunea fusese prima ei dragoste și partener.

Și, ca să fie cinstită, nici nu existase cineva care să constituie o serioasă provocare față de profesia căreia i se dedicase. Câțiva bărbați care prezentaseră un oarecare interes fuseseră dați la o parte de succesul reputat de ea. Ei o priviseră mai mult ca pe un factor concurent, decât ca pe o femeie. O curtaseră ca pe orice altă femeie, dar părură să se teamă de ea și așa, și alte posibile legături mai stabile se duseseră pe „apa sâmbetei”. Arzându-se o dată sau de două ori în asemenea situații, n-avea niciun chef să se repete și ea să sufere încă o dată. Și acum, iată că apăruse Grant Andrews, omul care părea să-i amenințe nu numai cariera, dar și liniștea sufletească. Fiecare instinct o prevenea să stea cât mai departe cu putință de el. Ironic, totuși, Rock Philips Făcuse ca asta să devină un lucru

imposibil. El o făcuse să vadă situația așa cum era și să se dovedească cu adevărat puternică. Și, Dumnezeu știa, avea să le demonstreze că și era. Nimeni, în afară de Grant singur, n-avea habar de temerile ei, sau de panica ce o cuprindea în prezența lui. Dacă își păstra ținuta profesională în timpul întâlnirilor lor, putea ascunde acest interes pe care îl manifestau, probabil, reciproc. Profesionalismul, realiza ea profund, era singura „frânghie” de care se putea agăța. Nu putea decât să se roage să fie și suficientă.

CAPITOLUL 2

Kelly se găsea în biroul ei luni dimineață la ora zece, înconjurată de priviri ostile. Orice speranță slabă își făcuse în privința faptului că seara avea să-i netezească cumva drumul către prima întâlnire cu personalul se risipise dis-de-dimineață, odată cu răbdarea ei cu tot.

Sosise la opt și jumătate la post, pregătită să-i treacă pe majoritatea celor, cu funcții importante în revistă în următoarea jumătate de oră, ca să descopere că nu era nimeni în birouri, nici măcar secretara ei personală. Se tot învârtise furioasă prin încăpere, observând mobilierul scump, de calitate, până la nouă, când o Jane Wilks surprinsă băgase capul pe ușă. Tipa cu părul roșu pe care Kelly o mai cunoscuse altă dată când venise la post. Își privi noul șef mirată.

— Oh, ați venit deja, exclamă ea, ca străfulgerată. Domnul Randall nu venea niciodată înainte de zece.

— Se pare că nu era singurul, observă Kelly, strâmbându-se. Spune-mi, Jane, la ce oră să mă aștept că apar și ceilalți?

— Trebuie să vină curând, răspunse ea vag.

Kelly își ascunse un surâs referitor la felul cum încerca ea să-i acopere.

— La ce oră? își repetă întrebarea.

— Vin de obicei la nouă și jumătate sau zece, cel mai târziu, admise ea fără tragere de inimă.

— Bun. Vrei să încerci să-i strângi pe toți sus, la mine în birou la ora zece fix?

— Desigur, domnișoară Patrick, se grăbi tânăra să răspundă, ieșind repede din cameră. Aparent, Jane își dusesese la bun sfârșit sarcina, dând dovadă chiar de exces de zel și autoritate, întrucât citea pe fețele celor prezenți cele mai interesante sentimente, de la furie, la indignare și ură. Kelly suspecta că această atitudine se datora schimbării în programul lor matinal de lucru; mai curând prezența ei în postul acela o explica. Decise, totuși, să pună la punct ambele aspecte. Altfel, risca poate ca situația de azi să se mai repete.

— Bună dimineața, începu, cu o voce fermă, în ciuda tremurului nervos pe care-l simțea în stomac. Păstrând un avantaj vorbindu-le de dincolo de biroul ei, continuă ceva mai obișnuit:

— Îmi doresc foarte mult să ne înțelegem bine. Știu că foarte mulți dintre voi sperau să se găsească ei înșiși în acest birou, sau se așteptau să fie prietenii lor. Și, sunt la fel de sigură că niciunul nu s-a așteptat ca postul să fie ocupat de o femeie.

Le zâmbi. Trebuie să recunosc că și eu sunt oarecum surprinsă.

Răsunară câteva râsete în capătul încăperii, iar câțiva bărbați se foiră în scaunele lor.

— Oricum, majoritatea îl cunoașteți pe Rock Philips. Este omul care face cum îi place, indiferent ce crede restul lumii despre deciziile lui, spuse Kelly, întorcându-se la tonul serios. Ne-am putea petrece ceva timp tot încercând să pricepem ce a determinat prezența mea aici, dar ar fi un efort inutil. Cred, în mod sincer, că pot câștiga respectul și încrederea voastră. Între timp, totuși, trebuie să vă cer să cooperăm. Dacă cineva dintre dumneavoastră sau mai mulți consideră imposibil să lucreze cu mine, vă rog să-mi spuneți acum. Faptul că mă aflu la conducerea postului este și așa o provocare suficientă, ca să nu mai am timp de lupte interne și alt gen de competiții.

Kelly își aruncă privirea prin cameră și văzu că unii dintre bărbați schimbau priviri sceptice. Uitându-se dinadins la ei, întrebă accentuând:

— Dorește să plece cineva? Și lăsa întrebarea să plutească în aer câteva minute, știind că orice secundă adaugă o notă de tensiune în plus. Și când nimeni nu se pronunță, dădu din cap cu satisfacție.

— Bun. Odată ce aceste zile de început se vor sfârși, sunt

convinsă că vom fi capabili să constituim o echipă solidă. Sunteți adevărați experți în domeniile respective și mă bazez pe voi în mare parte în următoarele câteva săptămâni.

Atmosfera se destinse încetul cu încetul după această remarcă referitoare la profesionalismul lor și Kelly își sublinie încă o dată poziția pe care o deținea adăugând:

— În zilele care vin, o să organizez întâlniri cu fiecare din voi, să discutăm fiecare departament în parte. V-am citit rapoartele pe ultima lună, dar vă rog să fiți pregătiți să dezvoltăm puțin informația pe care o cuprind. Vreau s-aud și idei pe care le aveți eventual, referitor la îmbunătățiri pe care ar trebui să le aducem. Apoi, vom face planuri pentru viitor.

Ei aprobară din cap spusele sale și, pentru prima dată, unii o priveră cumva cu respect. Când le dădu liber, auzi și câteva comentarii politicoase și câte un murmur mai entuziast, în timp ce ieșeau pe ușă. Înainte ca primul să iasă, Kelly îi opri.

— Încă ceva, spuse distinct, ridicându-se în picioare. Eu am venit la opt și jumătate aici. Consider că ar trebui să respectăm același program cu cei de la New York, cu diferența respectivă de fus orar. Aș aprecia dacă ați fi cu toții prezenți la această oră. Aș putea avea nevoie de unele informații ca să iau o decizie rapidă. Anunțul el fu urmat de o tăcere semnificativă,

după care majoritatea dădură din cap fără tragere de inimă. În timp ce ultimul grup ieșea pe ușă, Kelly strigă:

— John, vrei să rămâi un minut, te rog? Trebuie să discut imediat ceva cu tine.

— Da, domnișoară Patrick, spuse bărbatul cu păr cenușiu, întorcându-se lângă biroul ei. Dintre toți directorii de departamente care fuseseră prezenți, numai John Marshall părăsise liniștit în timpul ședinței. De fapt, de câteva ori, fusese chiar realmente amuzat, deși se străduise bine să ascundă asta. Știa că o mulțime de orgolii fuseseră scuturate cu această ocazie, în ciuda politeții superficiale pe care o afișau cei prezenți. Unele ar fi trebuit „dezumflate” cu ani în urmă, dar Randall n-avusese niciodată chef de confruntări. Atâta timp cât postul era, financiar, pe picioare, el unul era mulțumit. Kelly spusese clar în dimineața aceea că lucrurile aveau să se schimbe.

Închise ușa, apoi veni să se așeze într-unul din scaunele alăturate celui John Marshall. Numai el băgase de seamă tremurul din spatele discursului sever.

— A mers destul de bine nu crezi? John răspunse cu o grimasă.

— Aș spune că bătrânul Philips trebuie să fie mândru de tine. Te-a adus aici ca să le mai dea o lecție și a reușit. Desigur,

nici n-o să câștigi concursuri de popularitate pe aici un timp. Kelly îi adresă un zâmbet.

— N-am venit aici ca să devin domnișoara Simpatica. Am venit să conduc un post de televiziune.

— În orice caz, ești pe drumul tău. Bărbații ăștia o să-și revină dacă ești destul de fermă cu ei. Cel puțin, majoritatea. Cât privește unul sau doi rămași, în fine, n-o să fie cine știe ce pierdere. Pădurea are și multe uscături, mai ales în centru.

Kelly îl privi pe bărbatul în vârstă cu atașament.

— Mă bucur că te afli aici, John. E plăcut să vezi măcar o figură cunoscută și prietenoasă în mulțime.

— E întotdeauna o plăcere să întâmpini un prieten, răspunse el. Numai nu „tăia” din bugetul meu de la știri.

Ea chicoti la aluzia lui deschisă. Kelly și John Marshall mai lucraseră împreună în Dallas, când ea își începea cariera. John fusese director la „Știri” un număr de ani, o luase sub „aripa” lui protectoare și o încurajase să ajungă până în vârf. Vedea că era mândru de, rezultatele ei și se întreba dacă nu îi purta cumva o oarecare pică fiindcă se întâmpla să lucreze acum pentru ea. Decise să abordeze deschis subiectul:

— John, tu ți-ai dorit postul acesta?

— Cum? răspunse, uluit.

— În fine, ești cel mai în vârstă din echipa lui Philips. N-ar fi ceva exagerat să te gândești că ești cel mai potrivit pentru director general aici.

El surâse observând expresia serioasă cu care îl studia Kelly.

— Kelly, eu sunt reporter de știri în primul rând și în ultimul rând. Tot ce îmi doresc în viață este să transmit cea mai bună emisiune, să văd că publicul este informat la zi. Programe, reclame, situații, rapoarte financiare – draga mea, toate îți aparțin. Pe mine lasă-mă să mă ocup de incendii și politicieni corupți.

Kelly dădu din cap, mulțumită de răspunsul lui.

— Așa îmi închipuiam și eu că stau lucrurile, dar trebuia să fii sigură.

— Apreciez grija ta, îi spuse sincer. Apoi, după ce o studie câteva minute, adăugă: nu e asta singura problemă care te preocupă totuși nu-i așa?

Kelly clătină din cap.

— Vreau să știu câtă bătaie de cap o să ne dea Grant Andrews până să-și semneze viitorul contract. John Marshall fusese cel care îl trimisese pe Grant pe post și, după câte auzise ea, erau buni prieteni. Avea nevoie de orice detaliu pe care i-l

împărtășea John ca să înțeleagă personalitatea lui Grant.

— Te-a înfuriat ceva tipul? Kelly aprobă din cap.

— E un adevăr spus doar pe jumătate. Se pare că nici nu trebuie să încep să „despachetez” până nu-l livrez pe Grant pe tavă semnat și parafat.

— Ți-a spus asta clar de la început?

— Ori starul nostru își petrece următorii trei ani aici, ori plec eu înaintea lui, spuse ea scurt.

— Bun, o să-ți spun ce cred eu, Kelly. Sunt absolut convins că Grant dorește să rămână la Chicago. Mai are câteva oferte din partea unor rețele de televiziune, unele chiar de luna trecută. Le-a refuzat pe toate.

— De ce? Kelly nu-și putea ascunde uimirea. Bănuia că nimeni, în poziția cucerită de Grant, n-ar fi ezitat să obțină recunoașterea națională.

— Nu sunt sigur, spuse el rar. Se pare că a găsit aici ceva foarte important pentru el.

— Bun. Deci, vrea să rămână la Chicago dintr-un anume motiv. Dar în ce privește acest post? O să rămână aici?

— Bănuiala mea este că da, dar nu m-aș baza foarte mult pe aspectul acesta dacă ar fi să negociez cu el, sugeră John, amintindu-i lui Kelly de ceea ce îi spusese și Grant în seara

aceea. Grant e încăpățânat, poate un pic arogant, dar e, în același timp, un jurnalist extrem de bun. Știe că poate merge la oricare post din oraș. Nu cred c-ar face-o, decât dacă ar fi împins într-un „colț” și n-ar mai avea altceva de ales. Sfatul meu e să încerci din răputeri să nu-l faci să se retragă într-unul.

— Urmărește scopuri materiale?

— Nu mai mult ca altcineva în poziția lui. Destul de ciudat, cred că e mai preocupat de respect și stabilitate, l-am asigurat și una și alta în trecut... împreună cu un salariu ridicat și beneficii serioase.

— Deci, crezi c-ar trebui să fac mai degrabă apel la orgoliul lui decât la lăcomie? Nici nu se mai uita la John, foarte concentrată, deja punând la cale alternative de rezolvare a problemei.

— Ceva de genul acesta. Tu ai rezolvat contracte de mai multe ori în Dallas. Nici cel cu privire la Grant Andrews nu ridică mai multe dificultăți.

— O friptură, o sticlă de vin și vorbe dulci despre cât de importantă este prezența lui printre noi?

— Asta e ideea. Imaginea unui prezumtiv tête-à-tête cu Grant o făcea pe Kelly să nu se simtă în largul ei. Dra nu-l putea lăsa pe John Marshall să bănuiască asta. Făcu o grimasă

aducându-și aminte termenii în care discutase cu Grant Andrews sâmbătă seara.

— Mai bine aș înghiți hapul decât friptura, admise ea.

— De ce?

— Grant Andrews și cu mine nu ne-am înțeles tocmai perfect sâmbătă seara la petrecere. Dacă vreau să-l invit la cină, mai întâi trebuie să-l fac cumva să stea din nou de vorbă cu mine. John tuși.

— Ce s-a întâmplat cu tot ce te-am învățat eu despre diplomație în relațiile profesionale?

— Mi-am adus aminte fiecare cuvântel... după ce s-a îndepărtat ca fulgerul de mine. Nu intra în panică, totuși. Știu cum să aduc lucrurile pe calea cea bună.

— Bun, fiindcă asta și trebuie să se întâmple. Dacă n-o să poți negocia contractul direct cu Grant, o să trebuiască să te întâlnești cu agentul lui, un timp care nu dă doi bani pe Rock Philips. E dur și neclintit și o să te forțeze să-i promiți jumătate din postul acesta lui Grant, ca apoi să te facă să crezi c-a fost propria ta idee. Și atunci să vezi ce părere o să aibă șeful nostru când o să trebuiască să-i prezinți lui termenii contractului.

— Doamne Sfinte! spuse ea agitată. Bine, prietene. Mulțumesc pentru sfaturi.

— Oricând, îi răspunse el. Numai ține minte, contez pe tine.

În cazul ăsta, cum aş putea să dau greș? Acum, ești liber să pleci și să-ți vezi de departamentul tău de știri. Și nu-ți depăși bugetul. S-ar putea să am nevoie de fiecare bănuț strâns ca să-l ținem pe Grant Andrews pe poziție.

În timp ce John Marshall închidea ușa în urma lui, Kelly se cufunda în fotoliul de director general, în spatele biroului masiv de mahon, considerând problema. „Ori rezolvi, ori s-a zis cu tine, Patrick”, își șopti pentru sine, gândul făcându-i inima să bată mai tare. Nerăbdătoare să pună la punct o strategie, o sună la interfon pe Jane.

— Adu-mi toate datele referitoare la Grant Andrews, îi spuse ea, sună departamentul juridic și spune-le să-mi trimită contractele.

Jane îi puse pe birou totul în mai puțin de zece minute și Kelly își petrecu tot restul dimineții studiind dosarele. Majoritatea lucrurilor le aflase deja, dar contractele erau ceva nou pentru ea. Le studie îndeaproape, făcu câteva note pe marginea lor și realizează că atât dreptate avusese John. Creșterile de salariu ale lui Grant fuseseră substanțiale și existau câteva clauze referitoare la beneficii, de asemenea importante. După ce

își comandă la prânz o porție de pește tuna și o cafea, se așează la masa de lucru și își puse la punct strategia, încercând să determine ce putea să-i ofere lui Grant ca să-l convingă să rămână. Se hotărî asupra unui salariu cu care știa că Rock Philips avea să fie de acord și un beneficiu rezonabil. Singurul lucru care îi mai rămăsese, acum, era să își „vândă” produsul „omului de televiziune”.

Respirând adânc, o rugă pe Jane să-i facă legătura telefonică cu el. Tot învârtind nervoasă pixul pe hârtie pe birou, aștepta să primească legătura. Dar și aceasta se realizează parcă prea repede.

— Domnișoară Patrick, domnul Andrews la telefon pentru dumneavoastră, anunță Jane, vocea trădând-o că avea același sentiment de venerație pentru tip ca tot restul populației feminine din Chicago.

— Mulțumesc, Jane, spuse ea, și ezită o clipă înainte să ridice receptorul. Domnule Andrews, ce mai faceți?

— Bine, șefa. Cum e prima zi la lucru?

— Educațională, admise ea prevăzătoare, încerc încă să învăț toate numele bine. În afară de al dumitale, desigur. Se face referință la el în orice conversație.

— Oh? întrebă el cu o notă de inocență prefăcută în voce.

De ce? Ți se spune de către toată lumea ce tip nemaipomenit sunt?

— Nu tocmai. Mi-au adus numai la cunoștință că contractul duminical urmează să fie reînnoit în câteva luni. Cred c-ar trebui să ne întâlnim și să purtăm o discuție pe acest subiect.

— Bine, răspunse el agreabil. Apoi, aparent nerezistând unei oportunități de a o provoca, adăugă sugestiv: la dumneata sau la mine?

— Dacă nu te referi la birourile noastre, cred că nu ne-am auzit prea bine, răspunse ea cu asprime. El oftă cu glas tare.

— În fine, nu mă poți învinui că mi-am încercat norocul, draga mea.

— Cred că nu, cedă ea. Dar aş putea de la bun început să mai scad câțiva dolari. Își zâmbi în sinea ei, când îl auzi respirând sacadat. Nu-ți face probleme, domnule Andrews, n-ai ratat încă afacerea – nu încă.

— În acest caz, haide să vorbim cât mai curând, înainte să spun ceva care să te supere cu adevărat.

— Nu-mi închipui că ai fi capabil de așa ceva, râse Kelly dulce, dar ce spui de astă-seară? Numai ca să fiu sigură.

— Desigur, o parodie el. La cină?

— De ce nu? fu Kelly de acord. Aranjezi dumneata?

— Sigur. O să trec pe la biroul tău imediat după știrile de seară și putem merge într-un loc liniștit și destul de aproape, ca să mă întorc înapoi în studio la timp pentru repriza de la ora zece.

— Sună perfect, domnule Andrews. De abia aștept să ne întâlnim.

— Și eu, și eu, domnișoară Patrick, spuse el, cu o voce provocatoare. Apoi adăugă, pe un ton serios: în timp ce aștepți, de ce n-ai urmări știrile? S-ar putea să-ți dea câteva idei pe care să le discutăm în timpul cinei.

— Oh, o să mă uit, îl asigură ea. Desigur, ți-am văzut deja casetele. Nu trebuie să mă convingi că ești foarte bun în direct.

— Atunci o să trebuiască să-ți demonstrez cât de bun sunt când nu sunt în direct, o tachina el. Kelly simți că știa exact ce efect aveau asupra ei micile lui insinuări. Tipul era imposibil, se gândi, mirându-se de abilitatea de a o „manevra”. Hotărâtă să țină „cărțile” ascunse de el, îl întrebă pe un ton vioi:

— Propui să faci parte din noul contract și un capitol referitor la farmecul personal? El râse.

— Touché. Încep să pricep de ce te-a angajat Rock, spuse cu admirație. Ai o limbă ascuțită, tânără doamnă. Numai să fii

atentă să nu te bage în bucluc în una din zilele astea. Înainte să apuce să-i răspundă, el închise și Kelly rămase cu receptorul mort în mână. Se uită lung la el, ca și cum Grant se ascunsese undeva, înăuntru.

— Lua-l-ar dracu' pe omul ăsta, șopti ca pentru sine, trântindu-l în cele din urmă.

Începuse să devină un lucru clar că cele trei roluri jucate de ea pe timpul liceului în Orașul nostru și Macbeth nu erau o experiență de ajuns pentru genul de situații în care era pusă în noua ei slujbă. Nu se angajase ca să facă pe seducătoarea sofisticată și, totuși, se pare că asta i se cerea. Și, realizează cu un sentiment din ce în ce mai evident de groază, dacă nu-și învăța replicile până diseară, Grant Andrews avea „să-i fure” întreg spectacolul.

CAPITOLUL 3

În biroul lui Kelly se găseau trei monitoare color instalate în perete și în fiecare putea viziona programul de știri difuzat în același timp de trei posturi de televiziune. Deși vizionase de mai multe ori fragmente difuzate de televiziunea lor, era prima ocazie de a compara cum fiecare se lupta cu concurența. Mult mai familiarizată cu a face comparație între diversele emisiuni difuzate la televiziunea din Dallas, acesta era la rândul lui un exercițiu fascinant. O deranja faptul că îi era dificil să rămână neutră și să studieze din afară, cu privirea lui Grant îndreptată parcă asupra ei. De câteva ori, își dădu seama că se lăsase în felul acesta furată și uitase de notițele ce începuse să și le facă pe marginea celor trei programe de știri. În timp ce-l aștepta pe Grant să vină, se strădui să aibă o atitudine mai analitică față de cele ce observase. Era evident că atracția pe care o prezenta Grant asupra publicului era semnificativă. Era ca un gen de conductor, de dirijor care acționa asupra tuturor instrumentelor dintr-o orchestră și crea armonia. Deși de transmisie se ocupa o întreagă echipă în frunte cu John Marshall, care pregătea totul în cele mai mici amănunte, odată cu apariția lui Grant pe post, totul căpăta o altă dimensiune. Era magnific.

Nu numai că făcea o prezentare extraordinară a știrilor mai importante ale zilei, cu mici fragmente sugestive, dar coordona și activitatea reporterilor de la fața locului, precum și rubrica de sport și starea vremii. Kelly se trezi că-l invidia puțin pentru felul în care stabilea așa o relație cu ceilalți reporteri care participau la emisiune. Toți păreau mulțumiți să lucreze împreună și spiritul vior ce se transmitea spectatorului era un lucru deosebit.

La fel de importantă ca amabilitatea sa de a împărți „camera” cu ceilalți, era și îndemânarea în fața camerei de luat vederi. Trata „ochiul” acela, de care Kelly se simțise întotdeauna intimidată, ca pe cel mai bun prieten și se purta de parcă „împărțea” informațiile cu acesta. Dar, în loc să povestească evenimentele zilei celui mai bun prieten, Grant se adresa sutelor de mii de telespectatori în același timp, aducându-le în casă o abundență de informații la modul concis, ușor de înțeles. Kelly era încă afundată în gândurile ei admirându-i excepționalele calități când se auzi o ușoară bătaie în ușă și Grant își strecură încet capul.

— Gata, șefa? întrebă el deschis, pășind în birou și privind-o din capătul încăperii. Apropo, biroul ți se potrivește de minune. Te simți ca și acasă.

— Mulțumesc, răspunse ea, adăugând pe un ton sec: deși, după spusele tale de mai alaltăieri, n-ar trebui să mă simt prea bine. Era subiectul care o determina să-și amintească tonul pe care se despărțiseră cu ultima ocazie. Grant, slavă Domnului, râse amuzat la aceasta.

— Îmi închipui c-o să-ți aduci câteva plante, obiecte personale, fotografii de familie, ceva de genul ăsta, replică.

— Dar trebuie să țin și o cutie de carton în dulap, nu?

— Poate, fu de acord, cu un surâs care mai „tăie” din asprimea cu care o spusese. Kelly îi răspunse cu un zâmbet și, o clipă, uită de rolul pe care se presupunea c-o să-l joace, răspunzându-i la tachinări și la privirea apreciativă, pur masculină, pe care i-o aruncă. Îi răspunse sincer:

— Fiindcă a venit vorba, ai făcut o treabă nemaipomenită astă-seară. Și celelalte posturi au transmis cam aceleași știri, dar ceva... Nu știu... a fost ceva special în modul în care le-ai îmbinat și le-ai făcut să sune.

— Nu mă lăuda pe mine, spuse el, umil. Dacă transmisia merge bine, e meritul lui John și al echipei lui, nu al meu. Sunt cei mai buni în meserie.

Kelly fu impresionată de modestia pe care o afișa. Poate că Grant Andrews nu era la fel ca celelalte celebrități în materie

cu care avusese de-a face. Cu siguranță, John Marshall nu părea s-o creadă și judecata lui în privința caracterelor era de obicei impecabilă. Gândul o sperie și o intrigă. Putea să încerce să joace rolul acela, fără să se simtă ea însăși afectată, dacă era vorba numai de mândria, îngâmfarea lui personală. Dacă, însă, era vorba de inteligență și personalitate non-superficială, plus virilitatea ce părea să-i tulbure simțurile, se găsea pe un teren mult mai periculos. Nu avu timp nici să studieze mai bine ultima lui afirmație, că Grant începu s-o zorească.

— Hai să mergem, îi sugeră. Vreau să terminăm conversația pe un teren ceva mai neutru.

— Să nu spui că interiorul acesta te intimidează? se prefăcu ea, urmându-l.

— Numai ceea ce reprezintă el.

— Și anume?

— Puterea, spuse la modul brutal. Poate limitată, dar putere, cu toate acestea.

Kelly ridică privirea și prinse sclipirea din ochii lui.

— Și nu poți suporta gândul ca o femeie să dețină o putere mai mare decât a ta?

— Nu vreau ca nimeni să-și închipuie că poate avea o putere asupra mea. Tu poate o să redactezi contractul, draga

mea, dar eu sunt cel care decid dacă semnez. Numește – o balanță a puterii, dacă vrei.

— Ah, dar în clipa de față înclină în favoarea mea, spuse ea sigură pe sine.

— Așa să fie oare? întrebă el blând, luând-o de braț și urcând în lift împreună.

Kelly încercă să pretindă în sinea ei că atingerea cu brațul lui musculos nu era diferită de cea cu alți parteneri bărbați în meseria ei, dar creșterea vădită a pulsului îi spuse altceva. Forțându-se să vorbească pe un ton obișnuit, calm, întrebă:

— Unde mergem să luăm cina?

— Am făcut o rezervare în Salonul Blue de la Ambasador, îi răspunse, în timp ce coborau din zgârie-nori. Kelly aproape că fluieră în șoaptă.

— Ce gusturi scumpe, spuse.

— De ce nu? îi replică el cu o grimasă. Mai ales de vreme ce tu plătești.

— Da?

— Desigur. Face parte din campania ta ca să mă îmbrobodești să rămân în televiziune.

— Asta-i ciudat, spuse Kelly, cu o notă de uimire și surpriză în voce. Credeam că luăm cina împreună ca tu să mă

poți convinge că trebuie să te păstrez în continuare.

— Tânără doamnă, știi foarte bine că dorești să mă păstrezi, atacă el sigur pe sine Singurul lucru care ne-a mai rămas de discutat este prețul.

— Dacă asta e toată problema, de ce ne mai obosim cu cina? Putem rezolva detaliul acesta minor sus, în biroul meu. Accentul ei pe cuvântul minor aduse o notă de sarcasm, ce nu fu trecut cu vederea de partenerul ei.

— Deoarece îmi place ca o femeie frumoasă să mă invite din când în când la cină. E stimulatîv pentru ego-ul meu.

— Bănuiesc că ego-ul dumitale n-are nevoie de sprijin din partea mea, replică Kelly cu un râset. Câteva secunde interminabile, tăcerea pluti între ei, după care el i se adresă foarte serios:

— În privința asta, s-ar putea să fii surprinsă, șefa.

Și întoarse capul ca să privească pe geamul taxiului cum se aglomera din ce în ce mai tare traficul spre Ambasador. Ce mănunchi de contradicții se dovedea a fi și omul acesta își spuse Kelly în sinea ei cercetându-l îndeaproape. Pe de o parte, Grant părea un bărbat care se simțea în largul lui în lumea în care trăia, în părticica lui de lume. Și totuși trebuia să admită că se găsea acolo ceva, cea mai mică urmă de nesiguranță sau

vulnerabilitate pe care majoritatea bărbaților se străduiau din răsuputeri s-o ascundă. Întorcându-se spre ea în cele din urmă, o întreabă:

— La ce te gândești? Ezită o clipă înainte să-i mărturisească.

— Îmi aduceam mie însămi aminte că lucrurile – și oamenii – nu sunt întotdeauna ce par să fie la suprafață.

— Oamenii foarte rar sunt, o corectă el. Trăim în generația conului de umbră, mai ales în ceea ce privește emoțiile noastre. De pildă, când i-ai spus ultima oară cuiva adevărul cu privire la ceea ce gândești sau simți?

— Să spui tot adevărul, fără să precupețești nimic, nu e întotdeauna cel mai bun lucru, spuse ea.

— Restul e minciună, totuși, răspuse Grant sec. Nu câștigă nimeni dacă se începe cu o minciună.

— Poate că nu, dar am văzut o mulțime de oameni care le-au produs altora durere, încercând să fie onești.

— Și oare doare mai puțin să afli adevărul mult mai târziu și să descoperi că ai trăit în minciună, poate ani în șir?

— Nu, admise Kelly, gândindu-se la propria ei durere provocată de realitatea unei dezaastroase legături de cu ani în urmă. Aducându-și aminte de acele momente, înțelese care

fusesse rolul lor în a o îndrepta spre o carieră care avea să-i absoarbă întreaga energie, ținând-o departe de bărbații care ar fi încercat să atingă coarda sensibilă a ființei ei.

Fu mulțumită că procesul conștiinței ei lua sfârșit când ajunseră la hotel. Odată intrați în restaurant, își simți încrederea restabilită. Fusesse un fapt prea intim să se afle singură cu Grant, chiar și într-un taxi. În restaurant, în salonul rezervat vedetelor, își putu juca mai bine rolul de seducătoare.

Kelly băgă de seamă murmurul de recunoaștere care se răspândi la intrarea lor în toată încăperea. Era clar că tot personalul, de la șeful restaurantului până la ultimul ospătar, îl cunoștea foarte bine pe Grant și îl trata ca pe un oaspete neobișnuit. Fură conduși într-un separeu și serviți prompt cu un vin de la gheață, foarte scump, apoi lăsați discret singuri.

— Oare acesta e locul unde clientul este cel mai bine servit sau tu te bucuri de un regim special? întrebă Kelly, când maestrul de ceremonii al restaurantului se îndepărtase.

— Ai vreo plângere? vru să știe Grant. M-am gândit c-o să-ți placă să afli că reporterul tău numărul unu de la știri se bucură de așa o atenție.

— Nu știu. Probabil că poziția mea s-ar fi îmbunătățit dacă nu te-ar fi recunoscut nimeni, sugeră ea neserioasă,

încercând să-i distrugă atenția lui, și ei însăși de la adevăratul motiv pentru care considera publicitatea de care se bucura atât de supărătoare. O analiză mai aprofundată ar fi relevat că o supără, că cele mai multe priviri feminine erau îndreptate asupra lui. Grant le salutase pe mai multe dintre femei, cu zâmbetul lui jumătate serios, jumătate glumeț, care făcea ca „pulsul ei să bată nebunește.

Fără să se gândească încă un timp la adevăratul motiv, Kelly își dori să-i atragă imediat atenția cu ceva. Și, punându-și mâna peste a lui, îl întrebă cu o voce joasă, pe care o considera seducătoare:

— Ce te-a determinat să vii la Chicago, Grant?

Ochii lui cercetară întâi mâna ei care zăbovea peste a lui, apoi buzele ei și, în cele din urmă, ochii cu o expresie ușor nesigură. Datorită inimii care bătea să-i spargă pieptul, Kelly avea senzația că el îi transmitea această stare, deși Grant nu făcuse nicio singură mișcare în direcția ei. I se păru că o studia într-un mod ceva amuzant, dar, când îi răspunse, o făcu pe un ton serios.

— Cine nu și-ar dori să vină la Chicago? Mai ales când te-ai născut în Nebraska și ești un puști care a visat toată viața să ajungă într-o zi într-un oraș mare. Omaha, deși de câteva ori mai

mare decât locul exact unde m-am născut eu, nu e un oraș prea mare, dar a fost cel mai mare pe care l-am văzut eu în copilărie.

— Dar de ce nu New York? Sau Los Angeles? Ai putea foarte bine să mă întrebi de ce nu Luna? Când începi să te gândești, acele locuri ți se par cu adevărat prea îndepărtate. Chicago mi s-a părut un obiectiv posibil de atins.

— Și dumneata alegi numai ce e posibil de atins? întrebă Kelly.

— Pe atunci, da, replică el calm, însoțindu-și răspunsul de o privire care îi tăie respirația. Acum nu mai sunt așa de sigur.

O parte din Kelly și-ar fi dorit ca privirea aceea s-o învâluie pentru totdeauna, dar altă parte, mai tradițională și prevăzătoare, o determina să bată în retragere. Încercă să conducă conversația pe un teren mai sigur, mai nepersonal.

— Povestește-mi cum a fost să crești în Nebraska, îi sugeră, pe drept cuvânt interesată de personalitatea lui contradictorie. Deodată, ceea ce luase drept un simplu joc căpătase o turnură neașteptată. Nu mai dorea doar să scoată de la Grant informații care îi puteau fi de un real folos în negocierea cu el. Voia într-adevăr să-l înțeleagă.

În timpul cinei, îi istorisi întâmplări din copilărie, cum șterpelea hârtie de xerox de la un vecin și făcea copii cu cinci

cenți, până când acesta a aflat și a pus capăt afacerii.

— Dar cu ce l-a supărat așa de tare? Nu erai decât un puști cu simțul întreprinzătorului.

— Da, fără îndoială. Prima mea povestioară investigatoare se referea la soția unui maior care venea în fiecare zi să-i gătească vecinului nostru. Vecinul, nevasta lui și maiorul n-au fost deloc încântați însă și nu li s-a părut deloc amuzantă, spuse el, zâmbind la acea amintire.

— Îmi imaginez, exclamă Kelly, râzând tare la rîndul ei. Și părinții dumitale ce au spus?

— În fine, începu el pe un ton conspirativ, acum îmi dau seama că li s-a părut amuzantă, îl considerau pe maior un paravan pompos și atât. Dar m-au obligat să încetez cu prostiile acelea îndată.

— Mă surprinde că n-ai făcut un protest public referitor la cenzurarea presei.

— Aș fi făcut, dacă știam ce înseamnă. În loc de asta, mi-am văzut concentrat mai departe de meciurile de baschet. Mi s-a părut mai inofensiv decât să-i supăr pe adulții de seamă din oraș.

— Părinții dumitale trebuie să se fi simțit ușurați, suferă ea.

— Au fost, crede-mă.

— Dar n-ai depășit niciodată măsura încercând să scotocești mai departe, ca să afli ce se întâmplă, nu-i așa?

— Niciodată. Îmi iubesc meseria, domnișoară Patrick, răspunse Grant candid.

— Știi declară ea, privindu-și o secunda paharul cu vin. Se citește în ochii dumitale. Un sentiment de emoție când vorbești despre slujba dumitale. E un lucru minunat. Și eu simt la fel despre meseria mea. Mi s-a părut întotdeauna un lucru trist faptul că așa de mulți oameni trec prin viață fără un atare sentiment față de munca lor. Se gândea la tatăl ei și cât de mult urase viața banală de zi cu zi, în care vindea asigurări.

Ospătarul le aduse cafeaua și, în timp ce o băură în tihnă, Kelly reveni la un subiect pe care îl atacase și mai devreme.

— Încă nu pricep un lucru, domnule Andrews. Ești foarte bun. Ai avut mai multe oferte. John mi-a spus despre ele. De ce le-ai refuzat?

— Fiindcă Chicago face parte din viața mea, e în stilul meu, răspunse el criptic, scurt, ceea ce îi sugeră că prin aceasta discuția era încheiată. Și fața lui căpătă o expresie indescifrabilă. Era evident că nu-i plăcea să fie întrebat mereu de ce ținea să rămână la Chicago, când avea oferte mai bune, dar, dintr-un oarecare motiv, Kelly nu bătu în retragere. Voia să înțeleagă ce

anume îl motiva pe acest om.

— Ce vrei să spui când afirmi că e stilul dumitale?

Deși până acum conversația păruse să-i apropie, deodată Grant făcea un vizibil joc de a se sustrage insistențelor ei.

— Ce diferență există oare, domnișoară Patrick? o întrebă rece. Decât dacă, desigur, plănuiești să te folosești de dorința mea de a rămâne pentru a face presiuni să semnez un contract în avantajul dumitale.

Kelly, fu luată pe nepregătite de repeziciunea atacului lui și de acuzația nedreaptă. Dar, înainte ca ea să intervină în favoarea ei, continuă tăios:

— Încă un contract pe trei ani. Numai asta este important pentru tine, nu-i așa? în asta constă tot farmecul și manierele elegante și conversația plăcută. Adevărat?

Ochii lui erau reci, privind-o impasibil și așteptând răspunsul.

Uluită, Kelly încercă să facă ordine în caleidoscopul de sentimente răvășite. Să fie sigură, aceasta începuse ca o întâlnire de afaceri. Niciunul dintre ei nu avusese pretenția că era altceva. Oricum, explorând felul în care sentimentele ei se schimbaseră în timpul celor două ore petrecute în compania lui, se întrebă dacă nu cumva și el căzuse sub vraja serii și câteva clipe crezuse

că se petrece ceva. Asta putea fi explicația expresiei înghețate a feței lui, a răcelii și furiei pe care i le depistase în voce.

Dar, în același timp, nu putea spune cu mâna pe inimă că contractul cu Philips Broadcasting era singurul lucru la care se gândise în decursul serii, în timp ce vorbiseră. Rigidă, îi spuse:

— Îmi pare rău dacă consideri ofensator sau suspicios faptul că am încercat să te cunosc mai bine. De acum înainte, o să mă limitez în discuțiile mele numai la afaceri.

— Cred că asta e o idee bună, căzu de acord Grant, apoi o lăsa tot pe ea să continue. Când Kelly tăcu, o făcu el: deci, Patrick, care este oferta?

Kelly se pregătise pentru această întrebare, dar nu se așteptase la tonul sarcastic pe care fusese pusă. Trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Sunt pregătită să-ți măresc salariul cu zece mii pe an, în următorii trei ani. O să ai în continuare o mașină cu șofer la dispoziție. Ținuta dumentale din timpul emisiunilor va fi în continuare suportată de post. Concediul de o lună pe an, plus weekend-uri de câte trei zile o dată pe lună. Trei investigații majore, de primă importantă, pe an, dreptul de a comenta orice știre de interes național difuzată pe post, plus o emisiune referitoare la altă țară o dată pe an. Îi urmări foarte atentă

reacția, notându-și că fusese luat prin surprindere de repeziciunea și conștiinciozitatea răspunsului ei. Dar își reveni repede.

— Nu e rău. Domnișoară Patrick, spuse el dând din cap aprobator. E o ofertă foarte tentantă.

— Cred că este cinstită, în termenii obișnuiți, precedenți. Nu cred că Rock va avea obiecțiuni în privința asta.

— Înseamnă că nu ai discutat încă cu el?

— Nu. M-a autorizat să port negocierile.

— Mi-e indiferent dacă ar fi știut de toate astea.

— De ce?

— Deoarece, spuse el simplu, te refuz.

— Ce faci? ridică Kelly vocea sensibil, țipând în cele din urmă. Sesizând privirile îndreptate în direcția lor, o coborî imediat. Ce vrei să spui, mă refuzi? Nimeni în Chicago nu se mai bucură în poziția dumată de așa o ofertă. De fapt, mă îndoiesc că te-ai descurca mai bine în altă parte.

— Probabil că nu, căzu el calm de acord. Kelly fusese pregătită pentru un refuz inițial, sau o contra-propunere, dar nu prevăzuse finalitatea cu care Grant urma să-și spună cuvântul. Încercă să-și acopere disperarea.

— În mod concret, ce altceva mai aștepți de la Philips

Broadcasting? îl întrebă.

Grant găsi confuzia ei nemascată amuzantă. Colțurile gurii lui formară o grimasă nervoasă.

— Foarte puțin, din partea companiei, răspunse tachineând-o. Kelly era încurcată.

— Atunci, nu pricep. Ce dorești, de fapt?

— Pe tine, domnișoară Patrick, spuse el sec. Pe tine te vreau.

— Dumneata... nu poți vorbi serios, spuse ea încet, așteptându-se să audă un râset care să nege afirmația de mai înainte. În loc de asta, Grant declară:

— Niciodată în viața mea nu am vorbit mai serios.

— Dar asta este ridicol, explodează Kelly undeva între furie și glumă. Dacă îți cauți în disperare un partener în pat, domnule Andrews, sunt convinsă că jumătate din femeile din această încăpere ar fi foarte încântate să îți facă pe plac. Numai privește în jur și alege. Eu plec!

Își aruncă șervetul pe masă și sări în picioare, trântind în grabă paharul cu gheață. Și, pe când ieșea ca o furtună din restaurant, îi păru rău numai că nu vărsase totul în brațele lui.

CAPITOLUL 4

Kelly trânti ușa de la camera de hotel în urma ei, încercând să izbucnească singură în voie față de aroganța lui Grant și presupunerea lui cum că ea se lăsa cumpărată pachet la un loc cu Philips Broadcasting. Cum îndrăznise bărbatul acela să creadă că ea să cobora până acolo! Nici n-o cunoștea și, cu toate astea, era așa de sigur pe el, așa de convins că nu trebuia decât să insiste puțin și ea o să-i cadă doritoare în brațe.

Bun, se gândi furioasă, să se ducă dracului cu Rock Philips cu tot! Afurisitul acela de texan o băgase în toată povestea asta scârboasă, în primul rând. Nu, admise ea fără tragere de inimă, calmându-se. Nu era Rock Philips singurul vinovat. Ea singură se vârase. Era ambițioasă și voia să creadă că era gata pregătită să facă față unei slujbe de talia acesteia.

Și, într-un fel era. Învățase bine, își făcuse întotdeauna datoria și se preocupa de fiecare detaliu în munca cu cei din jurul ei. Își închipuise că Rock Philips recunoscuse istețimea ei și o răsplătise pentru asta. Acum, însă, realiza că fusese singurul care intuise situația asta. Aparent, intuise că avea să fie atrasă de Grant și el de ea și i-o aruncase direct în brațe, în semn de momeală. Fără îndoială că avea să fie mulțumit să afle că Grant

„mușcase” momeala.

Gândul la cât de simplu fusese prinsă în situația aceea absurdă nu făcu decât să-i sporească mânia și, aruncându-și geanta pe sofa, lovi o mică vază. O privi îngrozită cum se sparge de podea. În mod mecanic, se aplecă să adune cioburile, fără să țină cont de lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

— Ce mizerie! șopti, nesigură dacă se referea la viața ei sau la cioburile de pe jos.

După ce curăță toate cioburile de porțelan, se duse în dormitor, își scoase hainele și le trânti pe pat, apoi intră în baie și dădu drumul la duș, sperând ca apa fierbinte s-o relaxeze și să-i liniștească mușchii încordați. Și, în timp ce apa își făcu efectul dorit detensionând-o fizic cel puțin, Kelly făcu un jurământ în sinea ei să ajungă la o rezolvare a situației în așa fel încât să-l păstreze pe Grant la post și la locul lui, în același timp. O să-i dovedească lui Rock Philips că o subestimează. O dată jurământul făcut, cu un prosop uscat se șterse bine, până când trupul îi străluci. Își luă un halat din dulap, roz cu violet care îi venea bine la ten. Părul i se încrețise de la duș și îi încadra fața în modul cel mai dezordonat. Efectul era unul obișnuit și, deși nu voia s-o creadă, era și senzual. Era o înfățișare pe care orice bărbat, dar mai ales unul ca Grant, ar fi găsit-o greu, dacă nu

imposibil, de a-i rezista. Iritată de ea însăși, alungă ideea din minte.

Imaginea lui Grant, însă, nu dispăru așa de repede. Ca și cum era atrasă de o forță irezistibilă, se reîntoarce în sufragerie și dădu drumul la televizor la timp să mai prindă o secundă cu el, înaintea rubricii sportive. Era la fel de rece și sigur de el ca oricând. În mod evident, reacția la cererea lui nerușinată nu-l afectase cu nimic sau își ascundea precum un maestru propriile emoții.

Când știrile se încheiară, urmând un film cu Fred Astaire și Ginger Rogers, nu se obosi să închidă, deși n-o mai interesa în aceeași măsură acțiunea de pe ecran. În schimb, mintea ei răscoli fiecare cuvânt pe care i-l adresase Grant la restaurant, de la sinceritate la răceală și indiferență. Și detașarea cu care îi spusese că ea era singurul lucru care avea să-l țină acolo în continuare.

Era încă cufundată în propriile gânduri, când auzi o bătaie fermă la ușa apartamentului ei.

— Cine naiba e? se întrebă cu glas tare, știind că trebuia să fie trecut de ora unsprezece seara acum. Ajunsă la ușă, întrebă în șoapta:

— Cine este?

— Grant. Pot să intru o clipă? Kelly își ținu respirația. Îndrăzneala omului aceluia nu cunoștea limite.

— Nu, șopti furioasă, făcând un pas înapoi.

— Te rog. Promit să nu stau mult, spuse el. Vreau numai să clarificăm câteva lucruri.

— Cred că ți-ai susținut deja poziția foarte clar, domnule Andrews, i-o întoarse ea. Și eu ți-am spus ce cred despre asta. Nu mai avem ce negocia.

— Așa m-am gândit și eu, răspunse și, spre mirarea teribilă a lui Kelly, nu exista nicio notă de amuzament în vocea lui.

Era incredibil! își închipuia că întreg episodul era amuzant.

— Domnișoară Patrick, ar trebui să-mi dai voie să intru, insistă grăbit. Sunt pregătit să aștept aici până dimineată, când pleci la lucru dacă trebuie.

O clipă tu tentată să testeze și să-l lase acolo, dar, gândindu-se la urmările acelui incident în jurul orașului, se decise să reconsidere și deschise ușa. Îl privi sfidătoare și spuse scurt:

— Foarte bine, domnule Andrews, tactica dumitale a mers de data asta, dar spune repede. Nu prea mai am chef de

dumneata astă-seară.

Grant stătea rezemat de cadrul ușii, cu haina în mână, cu cravata slăbită la gât și gulerul desfăcut. Ținea un braț la spate. Când se îndreptă să pășească înăuntru, scoase la iveală un buchet cu flori și i le întinse.

— Pentru pace, explică el, când ea nu schiță niciun gest pentru a le accepta. În cele din urmă, fără tragere de inimă, le luă.

— Mulțumesc, îi spuse, încă purtându-i pică. O să găsesc un vas în care să le pun. Ușurată că avea ceva de făcut pentru a amâna conversația, se întoarse și un surâs îi apăru pe buze la gândul vasei făcute cioburi din coșul de gunoi. Grant prinse expresia ei.

— Zâmbetul acesta înseamnă c-am fost iertat?

Ea îi aruncă în fugă o ocheadă usturătoare.

— Cu greu, îi răspunse, căutând prin cameră o altă vază pentru flori.

Când se întoarse, îl găsi turnându-și la bar o băutură în pahar, apoi veni spre sofa, unde se întinse comod. Kelly se întrebă iarăși în sinea ei cum reușea el să domine fiecare situație. Chiar și acum, după tot ce făcuse și spusese în seara aceea, era în largul lui în propria ei sufragerie! Furia ei de mai

devreme reveni și mușchii stomacului începură să-i joace feste, așteptându-l să spună ceva. Dacă venise să-și ceară scuze, n-avea s-audă nimic de la ea, niciun ajutor, își promise încăpățânată.

— În legătură cu astă-seară, spuse Grant în cele din urmă. Cred că ai tras o concluzie greșită.

— Ah? întrebă, suspicioasă. Mi s-a părut că nu exista decât o singură interpretare.

— Ar mai fi fost una, dacă m-ai fi lăsat să termin ce aveam de spus, în loc să te năpustești în halul acela afară din restaurant.

— Negi că mi-ai fi propus lucrul acela? întrebă Kelly, nevenindu-i să creadă. Spre iritarea ei, el începu să râdă la auzul întrebării.

— Trebuie să recunosc că mi-a trecut prin minte, spuse. Ești o femeie foarte încântătoare, senzuală. Și mi-a trecut prin minte că Rock nu e prea departe de ideea de a te trimite pe tine să mă ții aici în continuare.

— Și așa îți testai teoria?

— Poate, răspunse el, neutru.

— Ai fost luat prin surprindere de răspuns?

— Nu tocmai. Kelly rămase surprinsă. Și fu și mai

surprinsă de cuvintele lui care urmau. Am avut sentimentul că, indiferent care au fost intențiile lui Rock, nu le-ai respecta niciodată. De fapt, sunt gata să pun pariu că habar n-ai avut de ele când ai acceptat slujba. Am dreptate?

— Da.

— El știa ce părere ai despre schema asta?

— I-am spus care e părerea mea în legătură cu tacticile lui, răspunse Kelly.

— Îmi închipui ce fel de conversație trebuie să fi fost, domnișoară Patrick, chicoti Grant la gândul acela. Rock probabil că n-a bănuț niciodată ce temperament se ascunde sub așa o fațădă rece.

O studie intens câteva minute, ochii lui rătăcind peste trupul ei, revelat destul de în profunzime de materialul subțire al halatului. Pulsul lui Kelly se accelerează și o cuprinse o căldură neașteptată. Furia și supărarea ei de mai devreme începură să scadă, înlocuite de o emoție mult mai puternică, mai profundă. Atunci, el spuse pe o voce joasă, în care se simțea dorința.

— Petrece-ți weekend-ul cu mine.

— Poftim? țipă, sărind în picioare. Credeam c-am aranjat asta. Tremurând de furie făcu un gest spre ușă. Ieși afară de aici! Acum!

Într-o clipă, Grant era în picioare în fața ei.

— Așteaptă, îi ceru rugător și blând, întinse mâinile spre ea, dar se opri la câțiva centimetri, fără s-o atingă. Am vrut să spun că ne petrecem weekend-ul încercând să ne cunoaștem mai bine unul pe altul. Să ne plimbăm peste tot. O să-ți arăt Chicago-ul. Putem merge la Grădina Zoologică, la lacul Michigan, unde vrei tu.

— Și asta e tot? îl întrebă insistentă, încă suspicioasă.

— Asta e tot, promise Grant. Ceva în vocea lui și în felul în care o privea o determină pe Kelly să-l creadă pe cuvânt.

— Ok, fu de acord în cele din urmă. Apoi, hotărând că în momentul acela deținea un avantaj net, îl presă: și contractul? spuneai că termenii sunt cinstiți. Ești gata să semnezi?

— Nu așa repede, șefa, spuse el cu o grimasă, îndreptându-se spre ușă. Abia am început să negociem... Mi-ai făcut oferta, dar am câteva lucruri de adăugat la afacerea asta.

— Vrei să-mi spui care sunt? întrebă, urmărindu-l până la ușă și ridicând privirea spre el. El ridică mâna și o mângâie cu un deget pe obraz.

— Nici gând, spuse blând. Doar nu vrem ca jocul să se termine așa de repede, nu-i așa? Noapte bună, șefa.

Înainte ca Kelly să priceapă care-i era intenția se aplecă

și-o sărută, buzele lui întâlnindu-le pe ale ei într-un gest prietenesc de afecțiune. Dar ce începuse atât de inocent căpătă un plus de electricitate pe care i-o transmise Kelly fără să vrea. Și asta făcu să-i cadă practic în brațe, lipită de pieptul lui, sărutându-l a doua oară. De data asta, sărutul reflectă o dorință de netăgăduit. Buzele lui Kelly se depărtară, limbile lor se întâlniră și gustară, sorbiră. Schimbul acesta de senzații îi lăsă cu respirația tăiată și o forță neașteptată îi atrase unul către celălalt, în timp ce trupurile lor se uniră într-o îmbrățișare strânsă, mânate de dorința și nevoia de suport.

Kelly își simțea fiecare nerv răspunzând chemării lui Grant. Și parcă trupul îi luase foc pe sub materialul halatului. Sfârcurile sânilor ei se ridicară și se întindeau spre el, căutând o atingere, pe care, până atunci, o negase. Mâinile lui rămaseră hotărâte pe talia ei, ca și cum nu se decisese încă dacă s-o tragă mai aproape într-un gest mânat de pasiune sau s-o dea la o parte.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, își dădu ea seama, făcu un pas înapoi, clătinând din cap, cu o expresie năucită pe chip.

— Îmi pare rău, se scuză. Nu trebuia să se întâmple.

Kelly rămase pe loc, simțindu-se ciudat fără atingerea lui.

— Dar s-a întâmplat, spuse încet, fără să poată reține o

notă de mirare în voce.

— N-o să se mai întâmple, șefa. Ți promit asta, spuse Grant convingător, deși expresia ochilor lui, care îi întâlneau pe ai ei, contraziceau afirmația.

— Nici dacă o să vreau să se mai întâmple? întrebă ea încet, încă confuză de emoțiile pe care sărutul le trezise în ea.

El surâse palid la vorbele ei și vocea îi fu caldă, când îi răspunse:

— Nici măcar dacă o să vrei tu. Nu face parte din înțelegere, îți amintești?

Și cu asta, deschise ușa și păși afară, lăsând-o pe Kelly uitându-se în urma lui. Simțindu-se mai vulnerabilă ca niciodată, tremură la amintirea atingerii lui Grant. O scuturase, o trezise într-un fel în care nu i se mai întâmplase niciodată, într-un fel. De care se temuse întotdeauna. Acum, totuși, temerile ei se refereau mai ales la faptul că Grant își putea ține cuvântul, uitând că se întâmplase, înțelegerea acestui fapt o derută și mai tare, la fel cum se simțise și în brațele lui. Pentru prima dată în viața ei, faptul că urma să se urce singură în pat o făcu să se simtă pustie.

CAPITOLUL 5

Restul săptămânii trecu în zbor, Kelly având tot felul de întâlniri cu șefii de departamente din televiziune. Îi chestiona în amănunt referitor la detalii, le ceru probe în expunerea ideilor că era nevoie de o extindere, pentru continua dezvoltare, le expuse tuturor că nu era o studentă, ci un leader înnăscut. Stilul ei de a conduce le dădu o asigurare în privința asta și îi inspiră. Până vineri, nu mai rămăseseră decât câțiva directori, cei mai sceptici în privința alegerii lui Rock Philips.

Dar, în timp ce Kelly deveni mândră că reușise să le câștige câtorva măcar încrederea în capacitățile ei și se acomodase deja bine, totuși trăsăturile ferme, masculine ale lui Grant continuau să-i domine gândurile. De două ori pe zi, se oprea din tot ce lucra și dădea pe știri, întâlnirile acelea scurte, protocolare într-un fel, îi aduceau aminte de evenimentele de luni noaptea și de felul în care ea îi răspunsese la sărut. Amintirea aceea era înspăimântătoare și supărătoare. Femeia așa de mult timp neglijată, din cauza ambițiilor ei, reacționase în fața unor sentimente neexplorate. De ce, totuși, dintre toți, trebuie să fie Grant Andrews acela care să trezească în ea acele sentimente? În Chicago era o celebritate și, în domeniul acela

așa de pândit de bârfe, era cel mai rău lucru. Și mai rău decât atât era faptul că era bărbatul cu care negocia un contract crucial pentru cariera ei. Orice relație personală între ei ar fi adus o reală amenințare de a fi cotați de mulți drept un conflict de interese.

În ciuda acestor lucruri, Kelly se trezi întrebându-se dacă Grant avea să-și țină promisiunea de a-i arăta orașul în weekend. Era deja vineri seara și n-o sunase încă. Poate că și el mai pusese o dată lucrurile în balanță.

Când stătea la birou încercând să se concentreze la schema de programe pe care o avea în față, ușa se deschise și intră Jane, cu o expresie excitată pe față. Ținea în brațe un aranjament de iriși albaștri închiși ca noaptea.

— Au venit pentru dumneavoastră, domnișoară Patrick. Nu sunt superbi?

Kelly, care primise o duzină de buchete de trandafiri de la vizitatori mai puțin imaginativi, fu perfect de acord.

— Sunt minunați. Au și o carte de vizită? Jane îi întinse un plic, îi depuse pe marginea biroului și așteptă sperând ca Kelly să-i citească și ei biletul.

Mesajul fusese schițat de un scris tipic masculin.

„Ceva care să se asorteze perfect ochilor tăi. Până

sâmbătă” Și semnase: Mr. Andrews, lăsându-i de înțelese că se limita la un mod formal de adresare.

— De la cine sunt, domnișoară Patrick? o întreabă Jane, când nu mai putu rezista.

Kelly surâse la curiozitatea fetei, dar n-avea de gând să i-o satisfacă și să lase rumorile să circule nestingherite în tot postul.

— De la un prieten, spuse ea pe un ton neutru.

— Trebuie să fie un prieten special, șopti Jane, fără să încerce să-și mascheze dezamăgirea în fața secretului păstrat de șefa ei. Peste câteva minute, sună telefonul de pe linia ei personală. Când răspunse, recunoscă imediat vocea provocatoare de la capătul celălalt al firului.

— Bună, șefa. Mi-ai primit cadoul?

— Da, și sunt minunați, spuse Kelly, încălzindu-se la auzul vocii lui.

— Mai e valabilă întâlnirea din acest weekend?

— Dacă nu te deranjează să faci pe ghidul, mi-ar face mare plăcere, spuse ea sinceră. Deși mâine trebuie să-mi petrec ceva timp în căutarea unui apartament.

— Bun, o să te ajut. La ce oră ai fixat prima întâlnire?

— La nouă, dar nu trebuie neapărat să vii cu mine. O să

mori de plictiseală. Nu vrei să ne întâlnim în altă parte?

— Nici gând. Mă preocupă genul ăsta de lucruri. Mai ales vederea și spațiul. N-aș suporta ideea să nu alegi ce poate fi mai bun în privința asta.

Kelly râse de tonul lui serios.

— Înțeleg că te preocupă vederea, dar spațiul?

— Spațiul, scumpo, e foarte important, spuse el ca și cum citea de undeva. Oh, Doamne, eu am ajuns cam târziu la priceperea acestui lucru. Mi-am cumpărat un apartament care avea o singură debara, în care nu încăpeau decât două costume de haine, patru cămăși și o umbrelă. După șase luni, în care mi-am tot vârat lucrurile în dulapul din baie, am ținut aspiratorul sub pat, tot sperând ca eventualii vizitatori să nu-l considere decât ceva în genul artă pop, am jurat să nu mai stau niciodată într-un apartament fără dulapuri în perete, sertare, spațiu pentru umerașe și debarale.

— Am înțeles mesajul, răspunse ea. Poate că am nevoie de sfatul tău, totuși.

— În cazul acesta, o să trec să te iau de la hotel la opt și jumătate.

— Bine. Ne vedem atunci.

— La revedere, șefa, spuse el simplu, dar cu căldură în

voce.

În ciuda îndoielii ei de a se lăsa atrasă de Grant, în ciuda fulgerelor care se mai iscau în conversațiile lor, căldura vocii lui, sensibilitatea și umorul rafinat de care dădea dovadă o făcură să se gândească tot restul după-amiezii la el. Și tot restul serii. Sâmbătă dimineța se trezi nerăbdătoare să-l vadă din nou.

Se trezi în zori, gata pregătită pentru ziua ce începuse. Se îmbracă într-o fustă plisată simplă cu o bluză din bumbac care-i sublinia linia trupului și a sânilor și o pereche de espadrile care, spera s-o ajute să țină pasul cu Grant; arăta bine, genul sport și era mult mai feminină decât obișnuia să meargă la birou.

În timp ce-și mânca pâinea prăjită pe care o comandase de la „room service”, își aruncă privirea prin Times la rubrica destinată televiziunii, căutând comentarii, critici relativ la postul lor. Studiase stilul ziaristului toată săptămâna, încercând să-i descopere tacticile. Departamentul de publicitate îi fixase un interviu cu el săptămâna viitoare și voia să fie pregătită. În dimineța asta nu găsi însă noutăți, totul se referea la evenimente mai din urmă.

Kelly împături ziarul și-l puse deoparte, începând o listă cu agenții imobiliari pe la care urma să treacă, atunci când apăru Grant.

— 'Neața, șefa. Te-ai pregătit să începi căutările? o întreabă când ea îi deschise ușa. O clipă nu-i răspunse, intimidată de privirea lui. Purta o cămașă verde care se mula pe piept și pe umerii lui musculoși. Și blue-jeansii erau un articol care dezvăluia mai mult decât costumele în care se obișnuise să-l vadă. Avea picioare lungi și era genul de jucător de baschet, ceea ce și fusese odată. Virilitatea pe care o răspândea îi tăie respirația. În cele din urmă, reuși să spună:

— Bineînțeles. Intră puțin, până îmi iau geanta și un pullover.

— Unde ți-e lista cu apartamente? strigă el, când ea dispăru în dormitor.

— Pe masă. Când se întoarse, îl găsi citind-o și aprobând din cap.

— Ai ales o zonă bună, spuse aprobator, parcurgând adresele câtorva case de-a lungul lui Lake Shore Drive. Ai de gând să închiriezi sau să cumperi?

— Cu ratele dobânzilor existente, aş închiria mai degrabă pentru un an, răspunse Kelly. Dar, dacă înțelegerea sună bine, aş face un pas mai mult și aş cumpăra acum, mai ales dacă îmi place în mod deosebit casa.

— Numai fă tot ce îți stă în putință să nu-i lași și

agentului impresia că ești înnebunită după casă, o preveni el. Prețurile sunt destul de mari, când îți dorești mai puțin asta.

În câteva clipe, se aflau în mașina scumpă, străină, a lui Grant. Kelly se așteptase la ceva mai spectaculos decât Toyota Corolla, de culoare crem. În privința tipului, era o latură conservatoare de care trebuia să țină cont, care îi contura imaginea de burlac cu tot orașul la picioare.

În timp ce accelerau pe chei, Kelly începu să constate cât de frumoasă era ziua. Aerul dimineții era încă rece, dar promitea o încălzire ulterioară datorată soarelui care strălucea deasupra lacului. Orizontul era plin de puncte colorate, ambarcațiuni purtate peste tot de vânt.

— Nu cred că mi-am dat seama până acum cât de frumos e Chicago-ul, îi mărturisi ea lui Grant.

— E ceva, nu-i așa? Dar nu lăsa vara să te dezamăgească. Vino iarna și o să înțelegi de ce e supranumit Orașul Zăpezii. Când se așterne zăpada și scade temperatura, o să ți se pară că te-ai mutat în Alaska. E greu să-ți imaginezi toate astea pe așa o vreme caldă, în bătaia vântului.

— Cum se întâmplă când încerci să te gândești la un foc mocnit, după ce pasiunea a murit? sugeră Kelly și Grant o privi mirat.

— Exact. Câteva minute, fiecare rămase pierdut în propriile amintiri. În cele din urmă, Grant vorbi.

— Știi, șefa, uneori mă uluiești. Kelly întoarse capul spre el și-l privi zâmbind într-o doară.

— În ultimul timp, mă uluiesc și pe mine însămi, spuse încet, și cuvintele plutiră în aer ca un fel de promisiune neîndeplinită.

Apoi, uitară de asta și ajunseră la prima adresă de pe lista lui Kelly. Era un bloc în genul „zgârie nori”, ce oferea o superbă priveliște. Agentul imobiliar îi aștepta în holul clădirii.

— Domnișoară Patrick, îmi pare bine să vă cunosc, spuse tânăra brunetă, strângându-i în fugă mâna lui Kelly, înainte să-și îndrepte toată atenția spre Grant. Domnule Andrews, v-aș recunoaște cu orice prilej, oriunde, izbucni ea, tonul tipic feminin luând locul celui formal, impus de situație. Cred că sunteți minunat.

— Mulțumesc. E frumos din partea dumitale s-o spui, răspunse el cald. Kelly observă totuși că surâse, dar nu din suflet, ci doar schiță din buze. Reacția lui față de femeie era politicoasă, curtenitoare, nimic mai mult. În mod evident, era obișnuit cu genul acesta de admirație, și îl considera dacă nu dezgustător, cumva inconfortabil.

Prezența lui Grant fu în avantajul ei și Kelly descoperi asta odată ajunși în apartament. Agentul fu atât de preocupat de prezența lui Grant, încât o lăsă liberă să-și formeze propria părere, fără să fie nevoită să înghită totul de-a gata. Camerele erau spațioase și luminoase. Bucătăria era foarte modernă. Avea o vedere spre lac. Încercă să-l închipuie mobilat. Cu plante și cu mica ei colecție de tablouri pe pereți, în mintea ei, părea să se potrivească.

Amintindu-și ce-i spusese Grant, totuși, păstră un ton neutru când discuta termenii. Își notă dimensiunile într-un carnet, posibilitatea de a închiria în leasing, termenii rentei și prețul final, dacă se hotăra să cumpere.

Mulțumesc pentru timpul dumneavoastră, îi spuse femeii jumătate de oră mai târziu. Ținem legătura.

— Mi-a făcut plăcere, o asigură aceasta pe Kelly, neluându-și ochii de la Grant. Mesajul ei era așa de evident, încât Kelly abia se stăpâni să nu râdă. În loc de asta, reuși să răspundă serioasă:

— Da, sunt convinsă. Întorși în mașină, se priviră unul pe altul și izbucniră în hohote de râs.

— Întotdeauna se petrece așa? întrebă ea.

— Nu, spuse Grant. Uneori e și mai rău.

— Cum Dumnezeu poate să fie mai rău? Femeia aceea era gata să te pună pe covor și să te aibă în fața mea. Grant făcu o grimasă.

— Da. Dar, cel puțin, n-a încercat s-o facă.

— Vrei să spui că există unele care încearcă? Kelly avea o voce neîncrezătoare.

El aprobă din cap.

— Mă tem că da.

— Te supără? întrebă ea curioasă, apoi adăugă îndrăzneță: sau te încântă fiecare clipă?

— Urăsc lucrul acesta. Dar e din cauza meseriei. Fără femeile acestea, nici transmisiile, nici postul nu s-ar mai bucura de așa un loc ca popularitate. O să înveți să apreciezi asta.

— Mă îndoiesc, spuse Kelly, clătinând din cap. Cum mai poți să te bucuri de intimitate?

— Rămâi în preajma mea, șefa, și o să te învăț, spuse el tachinând-o. Poți întotdeauna să evadezi, dacă ți-o dorești foarte tare. Din fericire, următorul agent era un bărbat și, deși fu foarte impresionat de întâlnirea cu Grant, se păstră pe teren profesional și își concentra întreaga energie asupra detaliilor, demonstrându-și vastele cunoștințe referitoare la piața imobilelor din Chicago și explicându-le de ce acest apartament se bucura de cea mai

bună poziție pe piață. Spre amuzamentul lui Grant și furia lui Kelly, își exprimă respectul față de persoana lui Grant. Deși știa că Kelly era potențialul cumpărător, rămase la părerea lui că femeile nu puteau înțelege aspecte precum ratele ipotecare și avantajele clădirii din punct de vedere al economisirii de energie.

Kelly găsi apartamentul scump, supraevaluat și apăsător. Înfuriată de tratamentul agentului, îi opri monologul perfect.

— Aș dori să văd situația clară a escaladării prețurilor proprietăților din zonă în ultimii cinci ani, taxele, recordurile prezentate de clădire și, dacă nu vă e prea greu, în ce constau plățile lunare, energie, apă, tot, întreținere etc.

Omul o fixă pe ea, apoi pe Grant. Acesta ridică din umeri.

— V-am spus, ea e cumpărătorul.

— Corectare, spuse Kelly. Putea să fie. Dumneata, domnule, l-ai pierdut cu modul dumitale șovinist de a impresiona celebritatea. S-ar putea să fie nevoie să faci apel la acest amănunt data viitoare când te întâlnești cu următorul client.

Și cu asta, se întoarse și părăsi apartamentul, mișcând intenționat și provocator din șolduri. Grant o urmă, lăsându-l pe agent să se uite neajutorat după ei.

Kelly îl aștepta în fața clădirii, bătând nerăbdătoare din picior.

— Din toată stupizenia și aroganța de... începu ea, explodând.

— Domnișoară Patrick, spuse Grant liniștitor, cu ochii râzând, am înțeles ce vrei să spui. Și când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, zâmbitori, furia ei se risipi.

— Scuză-mă, spuse ea. Atitudinea ăstaia m-a făcut să-mi pierd cumpătul.

— Așa mi-am închipuit și eu. Acum, vrei să mai încercăm, sau îți e de ajuns pe ziua de azi?

— Nu. Nu mă dau încă bătută. Mai am două apartamente pe listă.

— Bun, atunci. Hai s-o pornim mai departe.

Niciunul dintre următoarele două apartamente nu se ridica la valoarea primului și, în ciuda reacției deplasate și enervante a agentului față de Grant, Kelly înclină din ce în ce mai tare să-l cumpere.

— De ce trebuie să te decizi asupra unuia astăzi? întrebă Grant, argumentându-i totodată, când ea îi dădu de știre ce hotărâse.

— Nu mai pot rămâne la nesfârșit în apartamentul acela

de hotel.

— Nu, dar nici nu trebuie să pleci de acolo mâine neapărat. Mai lasă-ți o săptămână și mai caută puțin. Sunt din ce în ce mai multe case și apartamente scoase pe piață și acum e un moment potrivit să cumperi, fiindcă e și perioada în care mulți se grăbesc să vândă. Încurcată de intensitatea tonului lui, Kelly întrebă:

— Nu ți-a plăcut primul apartament?

— Era frumos. Cred însă că putem găsi și ceva mai bun.

— Ești sigur că e doar asta? Avea o vedere frumoasă... și multe debarale.

— Bine. Bine, spuse el plictisit, ia-l, dacă așa vrei. Kelly tăcu. Ce se petrece oare? se întrebă în sinea ei. De ce se schimbase Grant în așa măsură, când era vorba de apartamentul ei? N-avea sens.

— Deci, spuse în cele din urmă. Vrei să-l suni pe agent și să-i spui că te-ai hotărât?

— Nu, răspunse ea rar. Poate că ai dreptate. O să mă mai gândesc încă vreo câteva zile. Poate, își spuse în sinea ei, în timpul ăsta pricepea și reacția ciudată a lui Grant. Orice o provocase păru să dispară odată ce-i spuse că avea să mai aștepte până să-l sune pe agent. Dispoziția lui se îmbunătăți

când îi sugeră să ia masa de prânz și să facă o plimbare în Lincoln Park.

— Sună perfect, fu ea de acord. Mor de foame.

O duse la un mic restaurant specializat în specii marine. Deși era foarte aglomerat și lumea îl recunoscuse imediat pe Grant, fură lăsați în pace. Comandară și un vin de Chablis, fructe de mare și alte delicatese, apoi ca desert înghețată.

— Nu cred c-o să mai pot să mă mișc, spuse Kelly cu un oftat satisfăcut.

— În cazul acesta, îmi pare foarte rău că ne aflăm într-un loc public, o tachina Grant. Ar fi fost plăcut să seduc o tânără doamnă care nu se mai poate îndepărta de mine.

— Credeam c-ai ajuns la concluzia c-am depășit limitele, spuse ea încet.

— Da, răspunse el mângâind-o pe braț. Dar viața e plină de contradicții și asta e una din ele.

— Vrând să însemne?

— Vrând să însemne că ți-a mai rămas o mică marjă, îi spuse, plimbându-și privirea pe brațele ei și în locuri unde mâinile nu îndrăznesc să atingă. Dar mie nu trebuie să îmi placă asta.

— Și dacă nici mie nu îmi place, n-am putea schimba noi

regulile? întrebă Kelly blând, trupul ei trădând dorința pe care o avea pentru o explorare mai intimă, deși capul îi spunea că Grant avea dreptate.

— Mă tem că nu, scumpo, răspunse el regretând. Sunt prea multe în joc.

Deși vorbele lui erau ferme, pasiunea ce i se citea în privire spunea cu totul altceva și promitea ceva, pentru viitor. Kelly începu să tremure gândindu-se la nevoia pe care o simțea ca promisiunea să se îndeplinească.

CAPITOLUL 6

Kelly stătea rezemată de trunchiul vânos al unui copac bătrân, savurând aerul proaspăt, rece, care-i mângâia obrajii. Grant era întins cu fața la pământ pe iarbă, lângă ea. Tăcerea lui prelungită, precum și respirația regulată, liniștită, îi sugera că adormise după masa copioasă pe care o luaseră și după plimbarea ce o făcuseră în parc.

Merseseră mult pe jos în ultimele două ore, se gândi ea, oftând mulțumită și privind cerul și lacul în care se reflecta soarele după-amiezii. Nu era numai faptul că merseseră mile întregi. Vorbiseră cu adevărat pentru prima oară de când se cunoșteau. Toate barierele, pretențiile și cauțiunile părușeră să dispară și își împărtășiseră unul altuia experiența și interesele.

Descoperiseră o pasiune comună pentru jazz bun, deși Grant prefera bătăile puternice ale tobelor, iar ea aventurile lirice ale flautului. Kelly avea sentimentul că era ceva simptomatic referitor la diferența dintre personalitățile lor. Grant era genul acaparator în spirit masculin, în timp ce ea avea inima unui personaj romantic. Gusturile lor se asemănau mai mult în ce privește filmele și piesele de teatru. Amândurora le plăceau comediile ușoare. Între zbenguiala lui Neil Simon pe scenă sau

pe ecran și un film străin premiat cu Oscar, semnificativ, votau pentru comedie oricând. Viețile lor, căzura ei de acord, erau deja prea pline de realitate.

Ceea ce o surprinsese pe Kelly mai mult la Grant, totuși, era pasiunea lui pentru citit. În timp ce ea și-l închipuise răsfoind cu interes rubricile de sport cele mai fierbinți, imaginea era cu totul alta, aceea a unui bărbat căruia îi plăcea la nebunie să-și petreacă seara cu o grămadă de reviste în brațe și cu un roman thriller. Odată, îi mărturisise, își dorise să plece câteva luni cu un yacht pe ocean și să apuce să scrie singur o carte. Era convins că putea redacta o intrigă la fel de bună ca a lui John le Carre sau Robert Ludlum.

— Orice jurnalist își închipuie că poate transforma talentul lui pentru scris într-un best seller, îi spusese el cu o grimasă. Majoritatea dintre aceștia, totuși, au bunul simț să nu încerce.

— Ce vrei să spui? N-ar trebui ca oamenii să-și împlinească ambițiile secrete?

— Nu întotdeauna. Unele ambiții sunt destinate eșecului.

— Și eșecul e un lucru atât de rău? se întrebă Kelly.

— Este, când strică un vis perfect, frumos. Kelly se gândea la aceste lucruri privindu-l cum stătea acolo întins. Oare

fusesse o prevenire subtilă în fraza aceea exprimată în mod deschis? Oare realitatea unei relații între ei avea să ruineze ceea ce începuse ca un vis așa de frumos și promițător? Avea deja îndoieli în privința cuminenției faptului de a deveni emoțional legată de Grant. În mod clar, și el se temea de același lucru. De două ori deja se îndepărtase de ea când trupurile lor arătaseră că doreau o intimitate mai mare. Știa că și el o dorea la fel de mult cât începuse și ea să țină la el, deși își refuza acele sentimente. Probabil că ajunsese deja la concluzia că nu aveau un viitor împreună, pe termen lung și din cauza aceasta o stare tranzitorie n-avea să fie decât dureroasă, de vreme ce tot nu ducea la nimic.

Grant gemu încet și se întoarse în cealaltă parte. Îl studie pe bărbatul care pusese stăpânire pe gândurile ei într-un timp așa de scurt. Trecuse numai o săptămână de la petrecerea oferită de Rock Philips și deja avea sentimentul că Grant făcea dintotdeauna parte din viața ei. Nimeni nu îi „solicitase” interesul așa de mult până acum. Nimeni nu-i trezise dorința printr-o atingere atât de fugară. Alți bărbați, folosindu-se de tehnici mult mai avansate, nu-i treziseră nicidecum aceste sentimente, în măsura în care suspecta că reușise Grant.

Întinse mâna ca să dea la o parte un firicel de iarbă de pe obrazul lui. Degetele ei ezitară, bucurându-se de căldura pielii

lui și de asprimea bărbii ce începuse să crească. Fiindu-i imposibil să se retragă, îi trase conturul buzelor, sărind ca arsă când el îi luă palma deschisă și i-o sărută. Buzele fură ca o pecete fierbinte pe palma ei.

— De când timp ai avantajul asupra mea, în timp ce dorm? șopti răgușit, ținând-o strâns de mână.

— Asta făceam eu oare? îl întreabă ea inocentă.

— Știi perfect de bine că da, răspunse Grant, observând cum i se ridică și coboară pieptul. E un joc periculos, domnișoară Patrick.

— Numai dacă nu-ți poți permite miza.

— Scumpa mea, niciunul dintre noi nu și-o poate permite, în jocul acesta, întoarse fraza, dar expresia ochilor lui o mai îndulci puțin.

— Te temei să nu te jefuiesc în ochii lumii, la iarbă verde, în aer liber? îl tachină ea. Dorința ei de-a pătrunde dincolo de peretele imaginar pe care el îl impusese între ei o făcea îndrăzneță. Promit să țin negocierile la o parte de viața noastră particulară. Suntem destul de adulți pentru asta. Grant o privi sceptic.

— Sentimentele adulte pe care le am pentru tine în acest moment mă conving că am dreptate. Bunele negocieri reclamă

asta diplomației și nu capitularea totală, domnișoară Patrick. Ceva în tonul lui, poate o urmă de amărăciune, o făcu pe Kelly să-și retragă mâna din strânsoarea lui.

— O luăm de la capăt cu asta?

— De la capăt cu ce?

— De la capăt cu faptul că nu ai încredere în motivele mele pentru care vreau să te cunosc mai bine. Grant oftă îndârjit și se ridică în picioare, întinse mâna și o mângâie pe obraz într-un gest tandru care îi făcu inima să bată tare. Nedorind să-l privească în față și să-i dea posibilitatea să vadă cât de mult o afecta, își țină ochii plecați până o forță să-i întâlnească privirea.

— Kelly, e o situație imposibilă și tu știi asta, spuse rar și ferm, deși ea detecta o urmă de durere în ochii lui. Tu ești șefa mea. Vrei ceva de la mine. Cum pot să fiu sigur când acționezi în propriul tău interes și când în interesul lui Philips Broadcasting? Uluită de realizarea faptului că putea să aibă asemenea îndoieli în privința ei, Kelly reacționează dur:

— Și cum mi-aș putea da și eu seama dacă îți pasă de persoană mea sau de noul contract? Suspiciunile sunt de ambele părți, să știi.

— Asta spuneam și eu. Niciunul dintre noi nu poate să fie sută la sută sigur. Ce fel de legătură am putea noi avea cu

asemenea îndoieli existente la mijloc?

Convinsă de logica cuvintelor lui, Kelly începu deodată să râdă, deși fu mai mult un geamăt. Grant îi aruncă o privire întrebătoare.

— Mă gândeam la ce mi-ai spus la petrecerea din seara aceea, explică ea. Ai spus că Rock trage sforile cum știe mai bine în Dallas. În fine, în mod sigur, se pare c-a reușit să facă să dansăm cum cântă el?

În timp ce rostea cuvintele, Kelly fu cuprinsă de un sentiment de pierdere adâncă. Era ca și cum cineva îi arăta un briliant de o rară frumusețe și o ademenea, ca apoi să i-l ia din fața ochilor și să nege frumusețea acestuia. Știa că era în zadar să se certe cu Grant în privința asta. Mândria ei nici n-o lăsă să încerce, măcar, în afară de asta, el avea dreptate. Cumva, trebuia să învețe să accepte limitele situației pe care o impuneau circumstanțele în relația lor. Trebuia să învețe să se gândească la el ca la un angajat, poate un prieten valoros, dar nimic mai mult. Soarele începea să apună pe cerul fără de nori și umbrele se lăsau încet. Briza care venea dinspre lac se răcise și, în câteva minute, parcă înghețase de tot. Simțindu-se incapabilă să mai suporte un singur moment în plus, copleșită de propriile gânduri, spuse:

— Cred că putem considera ziua încheiată. Am ceva de lucru astă-seară.

Grant aprobă din capul. Se ridică în picioare și o ajută și pe ea. O clipă, îi despărțiră doar câțiva centimetri și se priviră adânc în ochi, fără să se îmbrățișeze. Kelly fu prima care se uită în altă parte. Nu voia ca Grant să observe dorința care o mistuia. Când îi luă mâna într-a lui și o porniră spre locul unde era parcată mașina, nu mai rezistă. Era ca și cum devenise neputincioasă în a-și impune să se opună dorinței.

Străbătând înapoi Michigan Avenue, i se păru că trecură ore întregi, când de fapt fu vorba doar de câteva minute. Niciunul dintre ei nu vorbi, aparent conștienți că nu mai aveau ce spune în clipa de față. Oricum, când ajunseră la hotel, opri mașina, coborî și îi deschise și ei portiera. Stângace, Kelly îi întinse mâna.

— Mulțumesc pentru ziua asta frumoasă, Grant. Apreciez gestul de-a merge cu mine peste tot și de a-mi arăta orașul.

Expresia feței lui Grant se înceteșă la auzul politetei reci din vorbele ei. Îi întinse cheile mașinii șoferului și o cuprinse de după umeri, conducând-o înau – Grant, mă descurc singură, protestă ea.

— Sunt perfect conștient de capacitățile tale proprii,

replică el, batjocoritor.

Atunci, de ce...?

— Aș dori din tot sufletul să știu și eu, mormăi printre dinți, urmând-o în lift. Expresia lui o redusese pe Kelly la tăcere, deși se putea gândi la un răspuns pe măsura furiei și disperării ce i se păruseră evidente în vocea lui.

În cameră, îi turnă ceva de băut într-un pahar și începuse să se plimbe. Parcă uitase de prezența ei, tot plimbându-se de la un capăt la altul și oprindu-se din când în când pentru a privi pe fereastră. Kelly se așează pe canapea și se uită după el, încurcată de tensiunea evidentă născută din purtarea lui stranie. Pentru un bărbat aparent în mod normal perfect stăpân pe sine, această nesiguranță, amestecată cu furie era total necaracteristică.

— Vino aici, spuse el în cele din urmă, atât de încet încât la început lui Kelly i se păru doar că-l auzise vorbind. Când îi repetă, în vocea lui se distingea clar o notă de nerăbdare.

Kelly se ridică în picioare și se îndreptă spre el, cu un puls accelerat și o încordare pe care nu și le putea explica. Când se întoarse spre ea, citi în ochii lui o dorință teribilă și inima începu să-i bată mai tare. El întinse mâna și dădu la o parte o șuviță cârlionțată de pe obrazul ei și Kelly bagă de seamă cu uimire că mâna îi tremura. Voia în disperare să-i ia mâna într-a

ei și s-o țină strâns, dar știa că nu îndrăznește. Grant părea să ducă o luptă interioară cu sine și instinctul îi spuse că trebuia să-l lase să decidă singur asupra rezultatului.

Într-un târziu, când știa că nu mai putea suporta încă o secundă de incertitudine, Grant oftă și o trase cu putere în brațele lui. O lipi strâns de pieptul lui și sâniile ei se presară, șoldurile se lipiră de picioarele lui și îi transmise tremurul pasiunii care-l tulbura. În clipa în care o sărută pe gură, era deja sub puterea lui. Buzele ei întâmpinară doritoare asaltul intim și limbile lor se căutară înfrigurate una pe alta. Buzele lui erau fierbinți dar avea gura rece. Pulpele picioarelor lui o strânseseră și-i transmisera aceeași căldură. Simți în gura lui gustul de Scotch și o tulbură mai tare. Era asemănător cu sentimentul de intoxicație.

Măinile lui Grant îi masară mușchii umerilor, apoi spatele și se opriră pe șolduri. Kelly ardea toată, mai ales unde o atingeau și, în ciuda materialului bluzei, fierbințeala se transmitea.

— Scoate-mi cămașa, îi șopti el la ureche, arzând de nerăbdare. Tentată, îi descheie rând pe rând nasturii, apoi o trase afară din pantaloni și o aruncă într-o parte. Îl mângâie pe pieptul bronzat, jucându-se cu firele de păr, simțindu-i bătăile inimii, în cadență cu ale inimii ei. Grant gemu, plecă încet capul, iar ea îi

sărută cu ardoare fiecare sfârc micuț. Îl cuprinse de mijloc cu amândouă mâinile și se lipi de el, apoi ridică privirea și-o întâlni pe a lui, recunoscând ardoarea și dorința de mai devreme din ea. Îndoiala, pentru moment, dispăruse, înlăturată de pasiunea copleșitoare pe care i-o trezise.

— E drept să fie așa, Grant, șopti ea sacadat. Trebuie să fie.

— Sper să ai dreptate, spuse el, ca și cum toată logica lui fusese umbrită de dorința pe care nu și-o mai putea controla.

— Te rog, îi ceru ea. Să nu mai vorbim. Să nu ne mai îndoim.

O luă pe sus în brațe și o purtă strâns la piept până în dormitor. Îi trase fusta apoi restul hainelor și o întinse în pat singur. Pentru Kelly fu ca un fel de ritual chinuitor, iar el nu se grăbi o clipă și făcu totul încet.

Odată întinsă în pat, se opri s-o privească mai îndeaproape, ca și cum ar fi admirat o operă de artă. Ca și cum ar fi vrut să cuprindă orice detaliu, de la linia umerilor rozalii, la curbura sânilor plini cu sfârcurile mai închise la culoare și stomacul plat, șoldurile înguste și picioarele perfecte. În timp ce o privea absorbit, Kelly simți o excitare puternică undeva în stomac, care se transmise apoi în tot corpul. Când, în sfârșit, se

întinse în pat lângă ea, îl aștepta cum nu mai așteptase niciodată un alt bărbat.

Pielea ei delicată atinse blue-jeanșii lui, apoi cu mâinile tremurânde încercă să-i înlăture. Grant părea că vrea să prelungească momentul, așteptarea, cumva. Refuza s-o ajute cu ceva, continuând s-o privească încălzit pentru a o aduce într-o stare de excitare sublimă în momentul în care avea să se unească cu ea.

Sesizând sentimentul ei de frustrare, Grant se strecură afară din pantaloni și restul hainelor și o încuraja să înceapă ea să-l seducă, să-l mângâie cu mâinile calde și moi, cu buzele înfierbântate. Încetul cu încetul, răspunse tremurului trupului ei, care se încordase, dorindu-l. În clipa următoare, trupurile lor se uniră într-o armonie perfectă. Grant o pătrunse încet dar sigur, iar pentru Kelly totul fu un lucru firesc, de netăgăduit. Inimile le băteau la unison și fiecare își recunoscuse dorința, acum împlinită.

Se întâmplase cum își închipuise Kelly c-o să fie. Ea și Grant erau făcuți unul pentru celălalt, iar ceea ce se petrecea acum între ei era rezultatul unei atracții fizice puternice, precum și al unei compatibilități psihice și profesionale, intelectuale deosebite. Acum, erau cuprinși de o moleșeală plăcută care îi făcu să viseze, împreună. Era nevoie de o clipă de pasiune ca

flacăra dintre ei să se aprindă din nou.

Kelly îl mângâie pe Grant pe piciorul întins peste al ei. Simți respirația lui sacadată provocată de atingere și accentuarea ritmului bătăilor inimii.

— Oare nu ești cumva una din acele seducătoare nesățioase de care am auzit? întrebă el blând.

— Nu sunt sigură, îl tachină ea. Mă gândeam și eu să aflu odată cu tine.

— Deci, sunt cobaiul tău.

— N-aș fi spus-o chiar în termenii ăștia, răspunse Kelly, oprindu-se să-l muște de ureche. Dar se pare că ești un subiect dornic să afli.

Grant se ridică în brațe, ținându-o de pat.

— Oh, sunt mai mult decât dornic, șopti cu buzele lipite de ale ei, aventurându-se într-un sărut care-i lăsă pe amândoi cu respirația tăiată. Nu știu ce-mi faci, Kelly Patrick, îi spuse mângâindu-i sânii plini și jucându-se cu sfârcurile ei ridicate, excitate. Kelly gemu de pasiune, cuprinzând-o un val de plăcere din cauza atingerii lui.

— Nu știu cine cui face, șopti Kelly. Sunt mai mult decât amețită.

Și Grant începu să facă dragoste cu ea, provocându-i din

ce în ce mai multă plăcere și împlinindu-i dorințele ascunse ale trupului. Într-un târziu, explodară într-o îmbinare perfectă a simțurilor și minților lor. Și adormiră adânc, bine ancorați unul în brațele celuilalt.

Se lăsase întunericul și singura lumină din încăpere venea de la ceasul electronic de pe noptieră. Era nouă și jumătate seara, citi printre gene Kelly. Sună și telefonul din cealaltă încăpere. Se strecură afară din pat și dădu să meargă să răspundă, dar Grant o prinse de mână.

— Lasă-l să sune, șopti adormit. O să-ți lase un mesaj aici sau la birou.

Kelly fu tentată să amâne să răspundă, dar sunetul insistent nu arăta niciun semn de renunțare.

— Mai bine răspund acum, Grant. Poate fi ceva important, spuse ea, încercând să ignore sentimentul plăcut pe care i-l provocă mângâierea lui pe gât.

Și ajunse la timp.

— Alo, spuse, stăpânindu-și un râset, când Grant o trase cu dinții de ureche, venit lângă ea.

— Kelly, draga mea, cum o mai duci? răsună vocea inconfundabilă a lui Rock Philips la capătul celălalt al firului. Kelly făcu o grimasă. Era ultima persoană cu care și-ar fi dorit

să vorbească în clipa aceea.

— Bine, mulțumesc, domnule Philips, îi răspunse cât de drăguț putu în momentul acela. Cu ce pot să vă ajut?

— M-am gândit să sun și să văd cum mai merge cu proiectul nostru în ultimul timp. L-ai făcut pe băiatul nostru să-ți ciugulească din palmă?

Grant îngheță lângă ea și Kelly era sigură că auzise fiecare cuvântul în parte.

— Domnul Andrews și cu mine am avut o întâlnire, replică ea înțepată, privind neîncrezătoare cum Grant se ridicase și-și strângea hainele de prin cameră. V-am spus c-o să vă țin la curent cu progresele negocierilor. Vă promit să vă caut în curând, imediat ce voi avea un raport la zi.

— Kelly, nu-ți pierde timpul cu chestii dintr-astea, o preveni din nou Rock Philips. Grant Andrews nu-i prostul nimănui. Trebuie să ai controlul situației de la bun început.

Kelly știa că pierduse mai mult decât controlul asupra situației negocierilor, când Grant ieși din dormitor îmbrăcat, gata de plecare. Disperată să mai salveze ceva din ziua aceea petrecută între îndoieli și împliniri, speranțe, îl împiedică brusc pe Rock Philips să mai spună ceva, chiar în mijlocul propoziției.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu mai pot vorbi acum. O

să vă caut eu puțin mai târziu. Deși acesta mai protestă în urechea ei, închise și se repezi după Grant la ușă. Grant tocmai se încheiase la pantaloni.

— Grant, te rog, îl imploră, iar lumina vagă ce venea din dormitor făcu ca trupul ei să strălucească. În ochi avu o secundă flacăra unei scântei care se stinse citind expresia de pe chipul lui. O judeca, fără îndoială, fără proces, fără drept de apel.

— Ne mai vedem, șefa, spuse el, cu un sarcasm evident în voce. Trebuie să recunosc că negocierile au fost... interesante. Data viitoare poate am să-mi aduc și agentul. Poate o să vrea și el să vadă cum operezi.

— Cum operezi? Tu ești cel care a insistat să urce.

— N-ai părut să te opui posibilității, când eram în parc. Încă o manevră tactică, domnișoară Patrick? Să-l faci pe fraier să creadă c-a fost numai și numai ideea lui? Kelly se înfiora de răceala și amărăciunea din vocea lui.

— Știi al naibii de bine că ce s-a petrecut azi între noi n-are nimic de-a face cu contractul tău, tună furioasă.

— De unde să știu asta?

— Fiindcă... fiindcă nu așa fac eu afaceri, insistă Kelly, neajutorată, incapabilă să-l convingă în vreun fel și să șteargă ura din privirea lui.

— O să înțelegi dacă am ceva greutăți să pricep asta, sunt sigur, spuse rece, deschizând ușa. Poți să îl suni pe Rock acum. Să-i spui că negocierile au fost întrerupte. Sunt sigur c-o să aibă niște idei despre cum să continui, ce să faci mai departe. Ieși din apartament în același moment, închizând cu grijă ușa în urma lui. Sunetul o răni adânc pe Kelly, de parcă ar fi trântit-o. Sunase ca un final, în privința asta.

CAPITOLUL 7

Tom Wiston, tânărul manager al departamentului de publicitate, se găsea în biroul lui Kelly și discutau ultimele pregătiri pentru campania de toamnă. Îi trecuse în revistă toate reclamele din ziarele locale, i le explicase pe fiecare în parte, cu mesajul lor publicitar. Și pe acelea incluse în propriile lor programe de televiziune.

— Schema aceasta apare în spoturi de mai multe ori. Cred că este cea mai bună campanie publicitară pe care am pus-o la punct în ani de zile, îi spuse el entuziast. Vreți să aruncați – o privire la reclama de treizeci de secunde acum?

Urmă o tăcere, după care Kelly îl privi și își ceru scuze.

— Tom, scuză-mă. Ce spuneai? Mintea mea era în altă parte.

— Nu-i nimic, domnișoară Patrick. V-am întrebat numai dacă doriți să vedeți reclama televizată de treizeci de secunde?

— Desigur, răspunse, forțându-se să fie mai atentă și Tom puse la video banda cu reclama. Imaginile care se derulară erau optimiste, redată cu îndemânare, se gândi Kelly. Scurte prim-planuri ale realizărilor de televizoare erau împletite cu locuri de filmare din Chicago, precum Grant în fața primăriei, filmând un

interviu cu primarul. Kelly simți un junghi la vederea acestuia, dar își ascunse nervozitatea spunându-i cât de bune erau reclamele.

— Ai făcut o treabă minunată. Cât de curând o să începem să le dăm pe post?

— M-am gândit să începem cu cele tip generic de săptămâna viitoare. Apoi, o să le facem pe cele de dinaintea serialelor de televiziune la începutul lui august și ultimele în septembrie.

— Bun, m-am uitat peste situația costurilor mai deunăzi. Ești sigur că ai distribuit suficiente fonduri pentru o campanie publicitară puternică în mass-media, în ziare, reviste, peste tot, în luna septembrie? Tom o privi uluit.

— Niciodată până acum nu mi-a sugerat cineva că cheltuiesc prea puțini bani pentru asta. Kelly râse.

— Nu e vorba de faptul că aș vrea să cheltuiești mai mult. Numai că aș dori să știu de pe acum dacă o să-ți depășești bugetul.

— Nu. Cred că cifrele sunt realiste.

— Bun. Numai adu-ți aminte că prefer alternativă aceasta unei estimări aproximative pe care nu ți-o poți urma.

— Am priceput mesajul, domnișoară Patrick, promise el,

în timp ce suna interfonul de pe biroul lui Kelly.

— Ce este, Jane?

— Știu că mi-ați spus să nu fiți deranjată, dar domnul Philips este aici și insistă să vă vadă acum, spuse ea cu răsuflarea tăiată în clipa în care ușa se dădu de perete și texanul înalt și impunător păși în cameră.

— E în regulă, Jane, o liniști Kelly pe fata cuprinsă de panică. Oricum, domnul Philips este proprietarul stației. Îmi închipui că asta îi dă dreptul să-și facă prezența oriunde, indiferent ce întrerupere provoacă aceasta.

Deși vocea ei era plină de sarcasm, Rock n-o luă în seamă și se așeză confortabil pe canapeaua din piele, fumându-și trabucul și lăsând rotocoale să plutească în aer. Kelly îl ignoră și-și îndreptă atenția spre Tom, care își strângea materialul publicitar cu care venise.

— Când o să ai programarea finală a lor, adu-mi-o, îi ceru ea. S-ar putea să fie necesar să facem mai mult efort în ziarele locale.

— În regulă, domnișoară Patrick. Până mâine o să poposească pe biroul dumneavoastră, spuse el, salutându-l cu capul pe Philips la plecare.

Încet, încercând să-și controleze iritarea, Kelly îl privi pe

bătrân, care era acum roșu de furie.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă calmă. Îmi închipui că este ceva important dacă ați venit personal și m-ați întrerupt într-o întâlnire.

— Nu mai face pe mironosița cu mine, draga mea, o preveni el. Cum i-am spus și tâmpitei aceleia de dincolo, locul ăsta e al meu.

— Și m-ați ales pe mine să-l conduc pentru dumneavoastră, îl atacă Kelly.

— În momentul de față, îi aminti el sever, în timp ce privirile lor se confruntară. După câteva clipe interminabile, râse cu voce tare și bubuitul umplu încăperea, lei repede foc, Kelly Patrick. Știam că ești mai ceva decât chibritul când te-am angajat. Numai că nu m-am așteptat să te aprinzi și cu mine.

— De ce aș face o excepție cu dumneavoastră? îl întrebă ea dulce. Nu e o trăsătură a caracterului meu să las pe cineva să mă manevreze de la spate, cum nu e nici a dumneavoastră.

— Bănuiesc că și de asta te-am ales pe tine. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu Grant Andrews. Nu mi-a plăcut tonul lui când am vorbit zilele trecute la telefon.

— Și, deci, v-ați deranjat până aici personal să verificați cum stau lucrurile? încrederea dumneavoastră în mine mă

copleșește.

— N-are nicio legătură cu încrederea mea în tine. M-am gândit să dau o fugă și să te invit la cină, să-mi mai povestești și să văd cu ce te-aș putea ajuta în problemele ivite pe parcursul negocierilor. Am o oarecare experiență în genul ăsta de lucruri, adăugă el sec.

— Pricep, răspuse Kelly, încă o dată minunându-se de abilitatea lui de a o flata relativ la discernământul pe care i-l aprecia în muncă, pentru ca apoi să-și retragă cuvintele dibaci.

— În afară de asta, continuă el, ignorând sarcasmul din tonul ei, vreau să cunoști pe cineva. L-am invitat să ia masa împreună cu noi. Trebuie să apară din clipă în clipă. Instantaneu, Kelly se puse în gardă. Avea sentimentul clar că Philips încerca s-o ia pe nepregătite cu ceva. Îl studie cu atenție, încercând să priceapă ce punea la cale.

— Despre cine este vorba?

— Îl cheamă David Riley și e avocat. Foarte inteligent. O să te ajute să afli mai multe lucruri importante, o să-ți facă cunoștință cu oamenii de vază din oraș. Cuvintele lui erau inofensive, dar Kelly sesiză că era ceva mai mult de-atât implicat în toată afacerea.

— Lucrează la noi?

— Nu. N-are nicio legătură cu Philips Broadcasting.

— Atunci nu pricep. Oare lucrează la Căile Ferate sau așa ceva?

— Nu mai fi atât de suspicioasă, femeie. Nu poți doar să te relaxezi și să te bucuri de o seară în oraș? Țipă Philips enervat.

Kelly ar fi dorit să insiste mai departe și să afle motivul lui ascuns, dar tonul acestuia, precum și apariția lui David Riley o împiedicară. Jane îl invită pe avocat în birou și Rock făcu prezentările cu jovialitatea forțată a unui tată.

— E o plăcere să vă cunosc, domnișoară Patrick. Vocea lui Riley era politicoasă, dar total lipsită de căldură sau sinceritate. Instinctiv, Kelly nu-i acordă încredere, deși era un bărbat chipeș cu părul șaten închis, foarte bronzat și avea un zâmbet cuceritor, satisfăcut, era foarte elegant îmbrăcat, scump, și hainele îi veneau bine pe trupul athletic, bine-făcut.

În timpul cinei într-un restaurant japonez, unde Philips păru de-a dreptul ridicol încercând să se facă comod pe un tatami în jurul mesei scunde, rotunde, tânărul avocat începu s-o cucerească pe Kelly. Era o persoană atentă și plăcută care-i împărtăși din cunoștințele lui despre diversele personalități de la posturile de televiziune. În ciuda suspiciunilor ei legate de motivul întâlnirii lor de astă-seară, Kelly descoperi că se simțise

bine. Reținu mai toate amănuntele pe care i le împărtăși David, referitoare la viața publică și particulară a diverselor personalități și socoti că observațiile lui atente o puteau ajuta să-și îmbunătățească strategia publicitară. Când avocatul se oferî s-o conducă înapoi la hotel, acceptă, ignorând expresia satisfăcută a lui Philips.

Până a doua zi de dimineață nu realizează că era o altă dovadă că pășise direct într-una din cursele texanului. Aceasta, ca și celelalte, fuseseră puse la cale pentru atragerea lui Grant Andrews, dacă ce citi în ziarul Times în dimineața aceea era adevărat.

Dracu' să-l ia pe Philips și schemele lui murdare, gânde Kelly furioasă, spicuind speculațiile referitoare la întâlnirea dintre ea, Philips și David Riley de cu o seară în urmă. Tânărul avocat, se părea, era agentul unui alt reporter de succes de la o televiziune concurentă. Deși numele lui Andrews nu fusese rostit în timpul serii, ziarul nu scăpa ocazia să-l pomenească. Acesta sugera că Rock Philips și noul lui manager căutau un înlocuitor pentru Andrews, în cazul în care negocierile pentru noul contract al acestuia eșuau, desigur.

Trântind ziarul pe masă, lângă omleta neatinsă, Kelly nu mai era sigură dacă articolul din Times o înfuriase, cu falsa

reprezentare a lucrurilor, sau era decepționată de purtarea lui Philips. Toată chestia era un efort calculat din partea acestuia, acționând ca o pârghie în afacerea cu Grant. Probabil că se afla el însuși în spatele articolului de pe prima pagină.

Oare nu-și dădea seama ce urmări teribile avea asta? Dacă Grant nu avusese încredere în ea la început, asta avea să-i confirme pe deplin convingerea că ea nu era decât un pion într-o schemă care urmărea să-l determine să semneze contractul cu Philips Broadcasting pentru încă trei ani. După asta nici n-o să mai vrea să aibă de-a face cu ea mai departe.

Chiar mai dureroasă pentru Kelly era turnura pe care aveau s-o capete relațiile lor personale. Era încă o ruptură provocată fragilei lor legături. Asta o putea afecta definitiv.

După zece minute, la birou, Kelly înțelese că furtuna la care se aștepta avea puterea unui uragan. Deja fusese de nenumărate ori căutată la telefon – de presa, mass-media, de John Marshall, de agentul lui Grant, chiar de către Philips. Un singur mesaj, pe care îl aștepta lipsea, oricum. Grant nu sunase.

Era prea furioasă ca să riște un dialog cu Rock Philips și prea nehotărâtă ce să-i răspundă agentului lui Grant, așa că îl sună pe John și-l rugă să vină la ea în birou. Se învârti de la un capăt la altul al încăperii până ajunse el, cinci minute mai târziu,

cu o expresie îngrijorată pe față.

— Închide ușa, îl rugă ea când intră, apoi îi spuse lui Jane să oprească toate telefoanele. Dacă mai sună alți reporteri și ziariști, spune-le c-o să fac o declarație într-o oră și o să-i caut eu pe ei. Când închise telefonul, John o întrebă încet:

— La ce te gândești, Kelly? Ai o idee ce urmări poate avea o poveste ca asta asupra spiritului de moralitate instituit aici?

— Să nu mai vorbim despre ce urmări o să aibă asupra negocierilor noastre cu Grant, adăugă ea, amar. Răspunsul ei păru să-l încurce pe John.

— Dacă îți dai seama, de ce Dumnezeu faci una ca asta?

— Fiindcă Philips a pus totul la cale – cina, întâlnirea cu David Riley, la dracu' și, din câte îmi dau seama, acolo s-a aflat și un reporter care a pus totul pe hârtie. Până să citesc ziarul de dimineață, habar n-am avut cine era Riley. Numele clientului acestuia n-a fost deloc menționat. Nici măcar n-am știut că tipul e agent, nici atât al cui. Aparent, Philips l-a instruit bine. Dacă aș fi bănuir ce puneau la cale ăștia doi, n-aș fi căzut în capcana asta.

— Mă bucur să aud asta, spuse John. N-am știut ce să cred când am citit ziarul de dimineață.

— Problema care se pune acum este ce să facem în privința asta. Agentul lui Grant m-a căutat deja și sunt convinsă că n-o să-mi vorbească pe tonul politico-pacifist și să-mi spună că totul a fost o imensă greșeală. Și mass-media? Ce-o să le spun când o să sune din nou? Le-am promis o declarație.

Reporterul făcu o grimasă forțată.

— Crezi c-ai putea să le spui că David Riley este un bărbat fermecător și senzual, încât te gândești să te măriți cu el? S-ar putea să te creadă că n-a fost deloc vorba de clientul acestuia. Kelly îi aruncă o privire disperată.

— Sper că glumești. Prima mea reacție în fața lui Riley a fost de neîncredere în persoana lui. Acum, când știu toate elementele, cred că este mai josnic decât un șarpe și doar ceva mai puțin vrednic de dispreț decât Philips.

— Și, vorbind despre șeful nostru, cum ai de gând să rezolvi situația cu el? Întrebă John curios.

— Am de gând să-i sugerez, cât de calm o să pot, să plece înapoi pe câmpiile lui petroliere și să mă lase să-mi văd de gunoiul pe care singur l-a strâns în jurul meu.

— Crezi c-o să te asculte?

— Mă îndoiesc, dar merită să încerc spuse ea cu un oftat. Acum, ajută-mă să pun la punct declarația pentru presă.

Scriseră împreună o succintă declarație, care stipula că stația de televiziune continua negocierile cu Grant Andrews, iar speranța lor era ca reporterul să accepte să lucreze pentru postul lor și în viitorii trei ani. „Nu am purces acum și nici nu vom purcede, la căutări pentru un înlocuitor. Orice informație care contestă aceasta este nu numai contrarie, dar și speculativă”, conchidea declarația.

— Crezi c-o să prindă momeala? întrebă Kelly.

— Nu imediat, dar o să trebuiască să se mulțumească cu atât. Odată rumorile iscate, singura cale de a le pune capăt este semnarea unui contract cu Andrews în prezența presei.

— Deci, trebuie să pun odată la punct contractul acela, spuse Kelly, încercând o notă de optimism, în timp ce ridica receptorul să răspundă la apelul lui Jane.

— Miss Patrick, spuse aceasta, mai mult în șoaptă. Domnul Andrews este aici. Așteaptă de ceva timp și este cam nervos. Pot să-l introduc înăuntru?

— Sigur, Jane, îi răspunse, întorcându-se spre John și explicându-i: Grant e aici.

— Vrei să rămân? Înainte ca Kelly să răspundă, vocea lui Grant străbătu până la ei.

— Nu. Amândoi dorim să ne lași singuri, John.

— Dar... începu Kelly, dar vocea i se stinse la vederea furiei ce se citea în expresia lui Grant. Bine, fie cum dorești. John, mulțumesc pentru ajutor. Lasă-i în drumul tău declarația lui Jane și spune-i s-o distribuie la toate departamentele.

— E vorba despre mine? întrebă Grant. Când Kelly aprobă din cap, adăugă: Te superi dacă arunc mai întâi o privire? și îi luă hârtia din mână. Un surâs sarcastic i se afișă pe față când o citi. Dacă ții cont de asta, înseamnă că mai am încă o slujbă. E plăcut să afli asta, după ce am citit în ziarul de dimineață.

— Desigur că mai ai o slujbă aici, spuse John repede. La dracu', Grant! Toată povestea asta nu-i decât o neînțelegere incredibilă. Sunt convins c-o să-ți dai repede seama când Kelly o să-ți explice, dacă ai șansa asta.

— Oh, sunt sigur că are pregătită o explicație la asta, i-o întoarse el sarcastic. Probabil că Philips i-a și bătut-o la mașină.

— Grant... începu John.

— Lasă. Numai du-te acum, ca s-aud ce are să-mi spună.

— Desigur, replică șeful departamentului "Știri", dând din cap de la unul la altul, prinzând fulgerele din privirile lor. Fără tragere de inimă, părăsi biroul și închise ușor ușa în urma lui. Kelly și Grant se treziră față în față cercetându-se precauți.

Era hotărâtă să nu fie prima care să privească în altă parte. Indiferent cât de rele păreau lucrurile, știa bine că n-avea nicio contribuție la asta. Sigur, putea să-l convingă de asta. Și el îl știa pe Philips la fel de bine ca ea. Mai bine, de fapt. Știa că era capabil de tactici murdare ca să obțină ce dorea. Avea s-o creadă când o să-i spună că fusese încă una din schemele lui Philips. Cel puțin așa spera, își spuse, împreunându-și mâinile la spate într-un gest copilăresc. Avea nevoie de noroc și ceva mai mult ca să-l convingă că n-avusese niciun rol în chestia asta, că era o victimă, la fel ca și el.

— Deci, începu Grant, rupând tăcerea și tensiunea, în cele din urmă. Care-i versiunea ta?

— Reporterul a adunat doi și cu doi dar a greșit socoteala și răspunsul, spuse ea fermă. Grant o cercetă sceptic.

— Parcă ar fi adunat lucrurile și ar fi scos din vasul magic povestea asta.

— Îți repet: s-a înșelat.

— De ce te-aș crede? Kelly voi să țipe: Fiindcă m-am îndrăgostit de tine! Și nu ți-aș face niciodată una ca asta. În loc de asta, spuse:

— Fiindcă nu apelez la scheme din astea ca să ajung unde vreau. E genul lui Philips de a face afaceri și nu al meu, și tu știi

asta.

— Oh, recunosc mâna de maestru a lui Philips, nicio problemă. Dar poate că ești la fel de ambițioasă și crudă precum e și el, o provocă Grant.

— Ambițioasă, da, admise Kelly. Am muncit pentru slujba asta și aș vrea s-o păstrez, dar nu cu prețul... de a mă folosi de cineva... răspunse ea, descărcându-se. Încet, Grant scoase din buzunar o tăietură din Times și își aruncă ochii pe ea, citindu-i câteva fraze cu voce tare. Când termină, o privi rece pe Kelly.

— Aș spune că e o mărturie grea împotriva ta, nu crezi?

— Ai fi un procuror de mare succes. La dracu' cu toate astea. Pune-te în postura acuzatului, îl certă ea. Pentru cunoștința ta, o să-ți spun că datele sunt incomplete și nu rezistă unei studieri mai atente. Îți pasă, oare, domnule Andrews? îl provocă Kelly. El ridică din umeri.

— Desigur. De ce nu?

— Vrei să jur? îi sugeră ea, sarcastică.

— Nu cred c-o să fie necesar, Miss Patrick, spuse el apropiindu-se până nu mai rămase decât o mică distanță între ei, Kelly simți atracția puternică pe care i-o transmitea cu trupul lui și îl privi furioasă. Ochii lui verzi străluciră periculoși, când

adăugă pe un ton mai blând.

— Cumva, nu prea cred că ești în stare să mă privești drept în ochi și să minți.

Kelly dădu din mână involuntar, gata să-i răspundă la batjocura ce i se păru în vocea lui. El o prinse de mână, chiar când o ridicase la nivelul obrazului lui.

— Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul tău. N-o să fie un gest în sprijinul tău, își continuă mai departe discursul, la fel de batjocoritor.

Ea își smuci mâna într-o parte și se dădu înapoi, furioasă din cauză că-și pierduse controlul. Era un lucru esențial să rămână calmă și să păstreze un ton impersonal. Era o criză profesională prin care trecea și nu trebuie să reacționeze ca și cum ar fi fost un atac personal. Trăgând adânc aer în piept, îl privi în față și spuse încet:

— În regulă. Hai să mergem mai departe. Dacă ai întrebări, pune-le.

Rece și priceput ca un avocat, Grant o chestiona despre evenimentele serii de dinainte. O părticică din Kelly continua să sufere din cauza acestui test absurd al sincerității, dar nu știa altă modalitate de a clarifica suspiciunile lui Grant. Voia s-o creadă fiindcă ținea la ea și știa că nu e în stare de așa o duplicitate, dar

în adâncul sufletului pricepuse că nu trecuse timpul necesar pentru a se crea o asemenea încredere între ei, genul de încredere care ar fi șters fără urmă probele care se tot acumulaseră împotriva ei.

Îi răspunse la întrebări cât mai sincer și onest putu, dorindu-și ca Grant s-o creadă. Tocmai când începuse să bănuiască o liniștire în tonul și atitudinea lui, se deschise larg ușa și intră Philips.

— Grant, băiete, Jane mi-a spus că te găsesc aici, spuse el plin de entuziasm. Erai pe punctul de a semna noul nostru contract? Chestia aceea din ziarul de azi-dimineață. E ceva supărător”. În fine, habar n-am avut ce scandal poate să iasă dintr-o cină în oraș.

Kelly se așază în scaunul ei de la birou și îl urmări pe Rock Philips trântind vrute și nevrute, aparent indiferent la efectul pe care cuvintele lui îl avură asupra lui Grant. Tensiunea crescuse, Grant se înfurie vizibil și strânse pumnii. Kelly îi înțelegea reacția. Aproape că îi împărtășea dorința de a-l strânge amândoi de gât pe șeful lor.

— Domnule Philips, începu Grant încet și răspicat, apăsând fiecare cuvânt, n-o să semnez afurisitul dumitale de contract acum, chiar dacă mi-ai da stația pe o tavă de argint.

Refuz să lucrez pentru bărbați... sau femei, adăugă, aruncându-i lui Kelly o privire tăioasă, se folosesc de metode obscurei meschine, manipulante ca să obțină ceea ce vor. Mai bine te-ai duce înapoi la David Riley și i-ai spune că te interesează clientul lui, în cele din urmă. Și apoi sună la Times, caută-l pe amicul dumitale și mai oferă-i o poveste din asta. Sunt convins c-o să aprecieze că titlul de astăzi o să-i fie confirmat de chiar președintele postului de televiziune. În timp ce ecoul cuvintelor lui răsună în toată încăperea, o porni cu un pas hotărât spre ușă, cu spatele drept. Kelly, care fusese ținută locului de toată scena, se simți incapabilă să se ridice, să sară în picioare și să se ia după el.

— Grant, așteaptă, te rog! se rugă ea. Știu că ești furios și ai dreptate să fii, dar nu arunca tot ce ai muncit fără să ai puțină răbdare și timp ca să te oprești și să revezi totul de la capăt. El clătină din cap.

— Nu mai am la ce să mă gândesc, insistă el, hotărât.

— Ba cum să nu, argumentă ea. Dar nu mai folosea la nimic. Ieși ca o furtună din birou și aproape că trânti la pământ un bărbat care aștepta acolo. Acesta privi speculativ de la Grant la Kelly și o luminiță i se aprinse în ochi.

Înainte să mai spună un cuvânt, totuși, Kelly trânti ușa și

se întoarce spre Rock Philips uluit.

— Știi ceva, domnule Philips? întrebă ea, cu o voce tăioasă ca o lamă de cuțit. Pentru un bărbat care se presupune că este inteligent, v-ați comportat întocmai ca un nenorocit!

CAPITOLUL 8

Kelly era pe punctul de a-i explica remarca sa lui Philips când Jane intră în birou, apropiindu-se de ea și coborându-și vocea. Kelly oftă.

— Ce mai e acum? o întrebă plictisită.

— Bărbatul de afară, pe care domnul Andrews era să-l doboare la pământ este Dean Evans. Observând expresia neschimbată a lui Kelly, Jane șopti:

— De la Times. Poate să audă tot ce vorbiți dumneavoastră aici.

— Oh, Doamne, șopti Kelly încet. Scoate-l afară de aici, Jane.

— Dar aveți o întâlnire cu el. Vă aduceți aminte, Tom a trimis după el imediat ce ați terminat declarația.

— Trebuie să te întâlnești cu el, Kelly, insistă Philips. Dacă dai înapoi acum, o să te facă fărâme în ziarul de mâine dimineată. Probabil că acum și-a strâns destul material pentru un întreg editorial.

Imaginea plecării furioase a lui Grant îi trecu prin minte lui Kelly și știu că șeful ei avea dreptate. Trebuia să se întâlnească cu Evans, dar singură. N-avea nevoie de Philips să

în răutățească lucrurile și mai tare. De data asta, dacă era să fie găsit un vinovat, era responsabilă.

— În regulă, fu de acord în cele din urmă. Lasă-mă cinci minute, cel puțin, Jane, și apoi poștește-l înăuntru.

— Ce ai de gând să îi spui? întrebă Philips.

— O să mă gândesc eu la ceva, răspunse Kelly, cu mai multă încredere în ea, decât era capabilă. Dar nu vreau să rămâneți aici. Vreau să ies din asta singură.

— Kelly, draga mea, îi știu eu pe tipii ăștia. Te pot înghiți de vie. Poate c-ar trebui să rămân să dau o mână de ajutor. Când îi răspunse, expresia ei era tristă și tonul critic:

— Aș spune că ați făcut deja mai mult decât era nevoie. Acum e rândul meu.

— Bine, replică fără tragere de inimă, tocmai când Jane îl invita pe reporter înăuntru. Philips îl salută călduros, i-l prezintă lui Kelly și apoi se scuză: Mi-ar plăcea să mai rămân să discutăm, băiete, dar am niște afaceri de care trebuie să mă ocup. Tu și cu Kelly aici de față o să vă descurcați mai bine fără mine.

Strâmbă din sprâncene și își coborî vocea, șoptind speculativ.

— Ascultă ce îți spune ea. Știe o grămadă de lucruri

despre afaceri, mai multe chiar decât mine, dar nu-i spune că ți-am spus-o.

Apoi plecă și Kelly rămase singură cu cel ale cărui comentarii acerbe din ziarul de dimineață îi distruseseră negocierile cu Grant. În timpul unei tăceri prelungite, fiecare își măsură adversarul, încercând să identifice slăbiciunile. Dean Evans vorbi primul.

— Cum se desfășoară negocierile cu Grant Andrews? întreabă el.

— De ce nu-mi spui dumneata? îi sugerează Kelly. Se pare că ai niște informații din interior.

— E ceva neconform cu realitatea în articolul respectiv? ocoli el întrebarea.

— Totul, în afară de scrierea numelor noastre. Dar sunt sigură că nu te-a interesat, sau ai inventat toată povestea, după care ai pus-o pe hârtie, spuse ea calmă, nelăsându-și vocea să trădeze furia pe care o simțea pentru a. Observă că pentru o fracțiune de secundă, el se simți inconfortabil. Împunsătura ei îi atinsese orgoliul exact unde trebuia. O să-i cer secretarei mele să vă aducă o copie de-a declarației pe care am dat-o azi de dimineață.

O să vă ajute să vă clarificați orice neînțelegere.

— L-am văzut pe domnul Andrews plecând tocmai când am sosit eu. Judecând după expresia lui, bănuiesc că negocierile nu merg foarte bine.

— Bănuielile duminale au luat-o demult razna, domnule Evans, dar simte-te în largul duminale să continui, dacă asta vrei. Negocierile noastre cu domnul Andrews continuă și n-am intenția să le discut în amănunțime cu dumneata sau cu oricine altcineva până nu ajungem la o înțelegere.

— Dar sperați să ajungeți la una? persistă acesta.

Domnule Evans, replică Kelly pierzându-și răbdarea, subiectul este închis. Interviul acesta avea ca scop expunerea mea în legătură cu planurile de viitor. Dacă doriți să discutăm despre asta, bine. Dacă nu, am de lucru.

În fața hotărârii ei, Dean Evans bătu în retragere. În următoarea oră, își limită întrebările la aspecte legate de programele de știri, programe distractive, pentru copii. Ultimul aspect era subiectul ei preferat, așa că se lansă într-un comentariu entuziast referitor la necesitatea ca programele locale de televiziune să-și asume responsabilitatea transmiterii de astfel de emisiuni pentru cei mai tineri.

— Și nu mă refer la ceea ce consideră adulții că ar trebui

să vadă copiii lor. Aș dori să-i implicăm și pe copii în astfel de programe. Sunt convinsă că le putem oferi sâmbăta dimineața mai mult decât desene animate, lucruri mai amuzante și mai educative, în același timp, conchise ea. Dean Evans aprobă din cap și își închise casetofonul.

— Mulțumesc, Miss Patrick, spuse el sincer. Apreciez că v-ați găsit timp să îmi acordați un interviu.

— Desigur, spuse Kelly politicoasă, conducându-l spre ușă. Când era pe punctul să iasă, se întoarse și-i aruncă lui Kelly o privire răutăcioasă, vizibilă.

— O singură întrebare, Miss Patrick, îi ceru el. Grant Andrews și cu dumneavoastră aveți o legătură?

Uluită de întrebarea lui neașteptată și de implicațiile teribile ale acesteia, Kelly luptă din răsputeri să-și mențină privirea pe aceeași linie cu a lui.

— Nu știu ce anume căutați, domnule Evans, răspunse ea forțat, dar n-am să vă satisfac întrebarea cu niciun fel de răspuns. El ridică din umeri.

— Cum doriți, îi replică încrezut. Pot oricând să găsesc o altă sursă pentru confirmare.

— Dacă nu vă referiți la domnul Andrews sursa nu știu care ar mai putea exista. Mă îndoiesc c-o să aveți mai mult

noroc cu el, răspunse Kelly; abia stăpânindu-și furia crescândă. Vă sugerez să vă consultați avocații referitor la legea calomniei. Cred c-o să vă lumineze în privința aceasta.

Și cu asta, îi închise fermă ușa biroului în față. Întorcându-se cu pași mărunți la birou, încercă să-și liniștească bătăile puternice ale inimii, inspirând și expirând adânc. Dacă încercarea lui Dean Evans nu fusese una la întâmplare, articolul de mâine avea să fie unul plin de minciuni și distorsiuni ale realității.

Ironie, se gândi la cum decursese interviul și cum se simțise câteva minute stăpână pe situație. Trebuia să judece mai bine. Știa de ce reputație se bucura tipul. Mersese până în miezul lucrurilor. În ciuda remarcii ei referitoare la calomnie, știa bine c-avea să scrie ce voia. Și cititorii acestuia, desigur, o să fie încântați.

Chiar știind dinainte ce o să se întâmple, faptul acesta n-o pregăti pe Kelly pentru sentimentele care o inundară a doua zi de „dimineață, când citi articolul lui Evans. Nu scrisese nimic despre interviul lor. În loc de asta, făcuse portretul unui post de televiziune scindat între un manager dornic de autoritate și un reporter de mare succes. Și, cum se temuse și ea, amintea de ieșirea furtunoasă a lui Grant din biroul ei, completând desigur

cu răutăți mincinoase. „Dar, desigur”, scria el sarcastic, „ar mai putea fi o explicație pentru scena la care am fost martor în biroul lui Kelly Patrick, managerul postului cu pricina, ieri după-amiază. Rumorile care circulă de mai multe zile susțin că cearta dintre aceasta și reporterul lor Andrews nu este întru totul datorată disensiunilor profesionale”.

„Miss Patrick declină să facă o declarație în privința presupusei lor legături, dar intriga născută pe acest fond romantic rivalizează cu acelea din Dallas sau Dinastia. Foarte bine pusă la punct...”

Mâinile lui Kelly tremurau când scăpă ziarul pe podea. Se întinse după ceașca cu cafea de pe măsuta de lângă pat și, ținând-o cu amândouă mâinile, o duse la buze. Lichidul fierbinte o arse pe gât, dar cel puțin îi distrase momentan atenția de la durerea devastatoare pe care o simțea în privința acestei intervenții în viața ei particulară, adusă la cunoștința întregului oraș. Își construisese o imunitate la atacurile profesionale ale criticilor de televiziune, dar asta era ceva nou și o durea. După câteva minute, junghiul pe care îl simțea în stomac începu să se ducă. În sufletul ei, se născuse o ură și putea să jure că era în stare de orice ca să se răzbune pe Evans. O să-l forțeze să-și retragă fiecare acuzație vicioasă făcută împotriva ei pe care o

scrisesse. Oh, era destul de adevărat că avea o relație cu Grant – dacă poți numi relație o noapte petrecută împreună. Dar, relația lor n-avea nicio legătură cu ce se petrecuse în postul de televiziune și, cu siguranță, nu era treaba nimănui altcuiva. Într-un proces, ar fi fost găsită drept o dovadă irelevantă. Oare? se întreabă totuși Kelly. În mod realist vorbind, indiferent cât își dorea să nu fie așa, probabil că îi era imposibil să separe sentimentele ei personale față de Grant de postura lui profesională. Cu siguranță, se loveau unul de celălalt, în ciuda celor mai bune intenții. Și tot examinând situația din fiecare unghi posibil, ca un fotograf căutând lumina cea mai bună, auzi soneria.

Trăgându-și un halat pe ea și trecându-și involuntar mâna prin păr, traversă încăperea și întreabă încet:

— Cine este?

— Grant. Răspunsul fusese brusc și sever. Judecând după tonul lui, urma încă o întâlnire dură, acuzatoare. Kelly nu era prea sigură dacă putea să-l primească la o așa oră matinală. Totuși, el continua să „ciocănească în ușă și știu că n-avea altă alternativă. Trebuia să-l lase să intre și să termine cu povestea asta.

Forțându-se să surâdă, deschise ușa.

— Doamne, ce devreme te-ai sculat astăzi, spuse ea vioaie. Ce s-a întâmplat?

— Știi perfect de bine ce s-a întâmplat, răspunse el, fluturându-i ziarul în față. Murdăria... murdăria asta. Expresia lui Kelly se schimbă brusc, dar reuși să-i răspundă pe un ton frivol, totuși:

— Superb, nu-i așa? Crezi că trebuia să-l dăm în judecată?

— Pentru rândurile astea? Din păcate, cam tot ce a scris e adevărat. A pus un accent ici și colo, să pară mai senzațional. Ce vreau să știi este de unde dracu' a aflat despre noi?

— Bun, de la mine în niciun caz, dacă la asta te referi.

— A fost la tine în birou ieri după-amiază, declară Grant sec.

— Da. Și desigur că venise la „pescuit”, până când i-am spus că nu răspund la nicio întrebare referitoare la negocieri. Apoi, când a plecat, a explodat bomba. M-a întrebat pe față dacă avem o legătură.

— Și tu i-ai spus...? Kelly dădu din mâini dezgustată, pornind-o la întâmplare prin cameră. Întorcându-se să-l înfrunte pe Grant, trânti:

— Ce dracu' îți închipui că i-am spus? I-am spus că nu e

treaba lui nenorocită.

— În mod evident, a luat-o ca pe o confirmare.

— În mod evident, socoti Kelly sarcastică. Deodată, expresia lui Grant se schimbă. Oftă, își trecu mâna prin părul răvășit și spuse:

— Îmi pare rău, Kelly. A fost o lovitură dură pentru tine, nu-i așa?

Turnura neașteptată a atitudinii lui și simpatia pe care i-o simți în voce, o luară pe Kelly prin surprindere. Îi întâlni privirea pentru un moment și aproape dacă. Îi aruncă un zâmbet confuz.

— Mda, nu e tocmai ceea ce numesc începutul unei zile bune, spuse, dându-i, în mod clar, dreptate.

— Kelly, spuse el blând, făcând un pas mai aproape de ea și deschizând brațele. Ea ezită o clipă să pășească înainte, dar avea nevoie de toată compasiunea și confortul pe care le găsea acolo. Și se îmbrățișară strâns câteva clipe, înainte ca Grant să vorbească din nou.

— Îmi pare realmente rău în privința asta, șopti, mângâind-o pe gât. Am fost atât de furios din cauza mizeriilor ăstora, încât nu m-am gândit nicio clipă la cum te-a afectat și pe tine. M-am obișnuit ca viața mea să fie obiectul bârfelor

murdare și articolelor de scandal. Urăsc asta, dar, după ceva timp, ajungi să accepți că există și să-ți vezi de treaba ta, s-o ignori.

— Mă tem că încă nu sunt capabilă de așa ceva. O să-l fac pe domnul Evan să-și spele păcatele în ediția de seară și am să mă răzbun pe el. Grant surâse la tentativa ei de sfidare.

— Crezi în vorba aceea „nu te înfuria, poartă-te de-a dreptul?”

— Absolut.

— Las-o baltă, șefa, replică el, trecându-și degetele prin părul ei revărsat pe umeri. În meseria asta, nu ține. Să lupți, dacă ești într-adevăr calomniat, numai prelungește efectul și îl ține viu pentru public, scoțând la iveală toate detaliile.

— Există un singur mod de a pune capăt tuturor speculațiilor, sugerează Kelly.

— Care e acela?

— Să semnezi contractul, spuse Kelly, jucându-și la întâmplare cartea norocoasă, dorindu-și să pună capăt denigrărilor publice la fel de mult ca Grant, socotind că el o să priceapă logica sugestiei ei. Aproape instantaneu, totuși, el se încorda puternic și știa că, în privința asta, calculase greșit momentul. Grant îi dădu drumul din îmbrățișare, luă o expresie

severă și Kelly știe că avea să izbucnească dintr-o clipă în alta.

— Deci, spuse el pe un ton amar, asta n-a fost decât o altă mișcare calculată în jocul tău și al lui Philips. Și unde mai pui că eram într-adevăr pregătit să-mi pară rău pentru tine. Trebuia să-mi dau seama că ești suficient de dură și de puternică încât să nu te afecteze niște minciuni despre tine apărute în ziare. Doamne, ce actriță bună ești!

Kelly se strâmbă de durere, la ura pe care o simțise în vocea lui.

— Te înșeli, spuse ea încet, încercând să contracareze răul pe care și-l făcuse deja cu sugestia prost calculată. Se întinse după el, dar lăsă mâna să cadă văzând cum Grant se feri de atingerea ei. M-am gândit numai că, dacă ai semna, am pune capăt circuitului ăsta odată înainte să ne distrugă... înainte să distrugă totul.

— Totul, însemnând cariera ta?

— Totul, însemnând pe noi, îl corectă ea accentuând. O clipă simți că-i vine să izbucnească în plâns și nu mai văzu clar în fața ochilor. Dar refuza să-și piardă controlul, într-un moment atât de crucial. Grant ar fi suspectat-o, probabil, că se folosește de lacrimi ca de o nouă tactică, oricum. Mai întâi argumentează, și plânge doar când ești singură, se sfătuiește în sine ea. El o cercetă

intens.

— Vrei să spui că relația noastră este singurul lucru care contează pentru tine? întrebă încet. Simțind cursa, Kelly răspunse scurt:

— Da.

— Atunci dă-te la o parte și lasă pe altcineva să se ocupe de contract. Lasă-l pe Rock. El e în spatele negocierilor, oricum. Ea clătină din cap, încet.

— Nu pot face asta. Trebuie să duc lucrul la capăt. E responsabilitatea mea.

— Și eu am o responsabilitate, la rândul meu. A mea însăși. Nu pot semna contractul acum, Kelly. Dacă o fac, tu și Rock aveți câștig de cauză.

— Câștig de cauză? Acesta nu este un concurs. E o chestiune legată de afaceri.

— Asta ar trebui să fie, fu el de acord. Dar sentimentele noastre au transformat-o în altceva. Tu și cu mine n-o s-o scoatem niciodată la capăt cu asta, nu cu Philips pe urmele tale, pregătindu-ți dinainte fiecare mișcare. Și ai dreptate. În cele din urmă, o să ne distrăm.

— Și ești dispus să riști asta?

— N-am de ales, răspunse el sec.

— De ce nu? E în joc mândria ta masculină? Ești pregătit să renunți la o carieră pe care o iubești numai ca să dovedești ceva anume?

— Poate, veni răspunsul lui timid, ca și cum studia posibilitatea aceea pentru prima dată. Poate mândria – și principiile – sunt singurele care contează, în cele din urmă.

— Nu dragostea?

— Dragostea n-ar trebui să fie o contradicție în termeni. În cazul nostru, se pare că este și asta nu pot să accept. Kelly clătină din cap ca pentru a-și pune în ordine gândurile confuze care nu-i dădeau pace.

— Chiar nu te înțeleg, Grant. Asta putea avea sens dacă Philips și cu mine am fi încercat să te înșelăm, dar noi n-o facem. Contractul este mai mult decât generos și tu o știi.

— Să spunem numai că nu mă dau în vânt după tacticile voastre, replică el, cuvintele sunând ca un reproș.

— Asta a reieșit destul de clar. Deci, întreabă ea, ce urmează acum?

Grant rămase tăcut câteva clipe, reflectând asupra întrebării dureroase căreia trebuiau să-i dea un răspuns.

— Nu știu, îi răspunse simplu, privind-o neajutorat. De ce nu ne-am petrece restul zilei împreună ca să vedem încotro s-o

pornim mai departe?

Mai mult ca orice, Kelly își dorea asta, dar contractul stătea între ei ca un fel de barieră insurmontabilă. Pentru o coală de hârtie, avea o uimitoare putere, puterea de a ține doi oameni despărțiți. Până nu era semnat, era în zadar pentru ei să încerce să-și pună în ordine micile inadvertențe.

— Bun, fu ea de acord. O să ne petrecem restul zilei împreună... după ce negociem noul tău contract. Nu plecăm din camera asta până nu îl discutăm clauză cu clauză, odată pentru totdeauna.

— Sunt perfect de acord să mă închid aici cu tine pentru tot restul zilei, zise Grant cu o grimasă răutăcioasă. Dar nu promit c-o să-mi stea mintea la masa tratativelor. Lui Kelly i se tăie respirația, când cuvintele lui răscoliră amintirile unei alte zile și nopți petrecute împreună. Trecuse doar o săptămână de atunci? Se petrecuseră atâtea între timp și îi era parcă cu neputință să-și aducă aminte cum se iubiseră. În afară de asta, să mai facă dragoste cu Grant n-ar fi fost decât o chestiune care întuneca și mai tare situația de acum. Știind asta, totuși, nu o ajuta cu nimic să nu simtă fiorul care-i străbătu întreg corpul, alinat de mângâierea lui.

— Lasă, îi spuse ea vioaie, străduindu-se să ignore

prezența bărbatului de lângă ea, care era capabil s-o poarte într-un labirint de senzații și sentimente noi pentru ea. M-am răzgândit. Dacă o să ne petrecem ziua împreună, n-o s-o facem în încăperea asta. Grant oftă cu pasiune.

— Aveam sentimentul că o să spui asta. Du-te și îmbracă-te și vom merge undeva...

— În public, sugeră Kelly.

— Dacă insiști.

— Da. Se apropie la limită de ea. Ridică mâna și își plimbă un deget pe linia gâtului ei, apoi peste materialul subțire, pe unul dintre sâni. Delicat, îi mângâie ridicătura sfârcului, care se încordase. Trupul lui Kelly fremăta de dorința de netăgăduit acum, ca și cum s-ar fi curentat, cumva.

— Ești sigură? urmă vocea lui Grant pasionată.

— Da, răspunse ea, tremurând.

Ca și cum fusese satisfăcut de răspuns, se îndepărtă la un pas de ea.

— Uneori prețul susținerii propriilor principii este foarte mare, nu-i așa?

Incapabilă să scoată orice fel de sunet, Kelly îl aprobă din cap, ușor, știind la ce chin îl condamna. Dar, numai așa era convinsă că puteau să-și rezolve problemele apărute. Trebuiau s-

o facă.

CAPITOLUL 9

În timp ce Kelly își făcu un duș și se îmbrăcă, începu să aibă îndoieli în privința ideii de a-și petrece ziua în compania lui Grant. Dacă erau văzuți împreună? Ar fi fost ca o recunoaștere a celor scrise de Evans. Ura ideea de a mai exista insinuări publice la adresa vieții ei personale. Ar fi sunat bătător la ochi și sordid, ca și cum relația lor nu reprezenta mai mult decât „grăunțele” morii de bârfă din Chicago.

Și totuși, căută să fie rezonabilă, ce rău mai putea provoca întâlnirea dintre doi oameni într-o după-amiază liberă, într-un loc public? Carierele și reputațiile lor suferiseră deja tot răul. Și cât despre sentimentul pe care i-l provoca o astfel de publicitate negativă, trebuia să își vadă mai departe de viața ei, să ignore totul, cum făcuse și cu articolele din ziar.

Se hotărî în ultimul moment și veni în sufragerie, unde Grant se așezase comod pe canapea și urmărea programul de știri foarte concentrat. Nedorind să-l deranjeze, dar simțind nevoia să-și facă observată prezența, se așeză pe brațul canapelei, lângă el. Când își puse mâna pe umărul lui, Grant surâse, dar nu spuse nimic altceva.

Determinată la mai mult de către lipsa lui aparentă de

interes, își trecu degetele prin părul lui des și îl mângâie la spate, pe gât. Îi făcu puțin masaj, până când îl auzi respirând ceva mai sacadat. Era singurul răspuns la faptul că prezența ei avea un efect asupra lui. Pulsul tei se accentua și o cuprinse o moleșeală plăcută. De abia se putea abține de la o atingere, de la o explorare mai intimă. Dorința ei pentru Grant era un fapt conștient. Senzațiile pe care i le transmitea trupul lui erau excitante, deși puțin o speriau. Își dădea seama că el se putea abține, sau pretindea s-o facă.

— Știrile sunt interesante? îl întrebă într-un târziu.

— Nu în mod deosebit, admise Grant, ridicând privirea și cuprinzând-o cu brațul pe după mijloc. De fapt, nici n-am recepționat o frază întreagă în ultimele zece minute.

— Atunci de ce n-ai spus nimic? Grant se strâmbă.

— Voiam să văd până unde mergi pentru a-mi atrage atenția.

— Afurisitule! strigă ea, scăpând din îmbrățișarea lui și înfruntându-l în față. Cu siguranță, nu ești un gentleman.

— Și tu, dragostea mea, cu siguranță, nu te porți ca o doamnă, o tachina el. Nu îți face griji, totuși. N-o să susțin împotriva ta că ai devenit o femeie ușoară.

— Dacă asta am devenit cu adevărat, numai tu ești de

vină, i-o întoarse Kelly, strâmbându-se la rîndul ei.

— Pot trăi cu vina asta. Acum, plecăm odată de aici, sau rămânem ca să-ți arăt cât de ușoară ai devenit?

— Plecăm, răspunse Kelly fermă, pornind spre ușă. Cred că azi ai întreprins destule ca să mă corupi.

— Personalitatea ta e ultima dintre preocupările mele, răspunse Grant, ridicând din sprâncene. Kelly se strâmbă la el. Bine, bine, se resemna. Hai să mergem.

Și conversația lor contradictorie continuă, în timp ce Grant conducea spre centrul orașului. Când parcă într-un loc special amenajat lângă lac, Kelly îi aruncă o privire întrebătoare.

— Îți spuneam despre serbările orașului, răspunse el la presupusa ei întrebare. Panica o cuprinse imediat pe Kelly.

— Grant, crezi că e așa o idee bună? Oamenii o să te recunoască. N-o să ai o clipă de liniște.

— Uneori, cel mai bun loc să fii singur este într-o aglomerație de oameni, spuse el. O să vezi. O să fie bine. Fără tragere de inimă, Kelly îl urmă spre intrarea Navy Pier, unde serbările anuale ale orașului Chicago erau în toi. Muzică, lumini, parc de distracții, preparate culinare. Grant cumpără bilete și se aventurară în mulțimea de oameni adunați acolo.

— Ți-e foame? o întrebă Grant. Kelly adulmecă aerul,

plin de mirosuri ale bucătăriei italienești, chinezești, americane și aprobă din cap. Nu fusese niciodată capabilă să reziste tentațiilor oferite de asemenea desfătări culinare. Mâncăm de prânz sau de dimineată?

— De dimineată?

— Sigur. Ce-i mai bun la micul dejun decât o gogoasă și o ceașcă mare de cafea?

Lui Kelly i se făcu apă în gură numai la gândul mâncării. Totuși, se încruntă.

— Sună dezgustător de tentant, dar și îngrașă. De unde luăm? adăugă ea, cu o grimasă.

— Ia-o înainte pe acolo, la și una din tăvile acelea și de restul mă ocup eu.

Se întoarse foarte repede cu tava plină de dulciuri, de tot felul de foietaje, plus două cești pline de cafea fierbinte și își căutără mulțumiți loc într-unul din pavilioanele unde răsuna muzica. Lui Kelly nu-i venea să creadă câte stiluri fuseseră adunate laolaltă.

— E incredibil! se minună ea. Se cântă rock, jazz, blues și muzică country-western. În seara aceea avea să aibă loc și un spectacol de-al Arethei Franklin acolo, pe cea mai mare scenă amenajată. Și totul numai contra-costului biletului de intrare.

Era, până atunci, cea mai mare petrecere în aer liber la care asistase.

— Ce ascultăm mai întâi? dori Grant să știe.

— Hotărăște tu, insistă ea. Nu pot să mă decid, când sunt atâtea alternative deodată. Vreau să văd totul.

— O să reușim. Toată ziua, promise el. Și uitându-se la ceas, adăuga: Tocmai începe spectacolul de jazz. Hai să mergem acolo, apoi dăm un ocol și mai vedem. Și în următoarea jumătate de oră, rămaseră în soarele arzător, ascultând o formație locală de jazz, și muzica lor nu făcu decât să-i amintească lui Kelly de prezența lui Grant lângă ea, cu piciorul lipit strâns de al ei. Încercă să se concentreze asupra muzicii, dar fremăta tot timpul de dorință. Furându-i câte o privire, ochii lor se întâlneau și înțelese că și el își ținea cu greu atenția trează. Când se termină, o luă fără alte cuvinte de mână și o conduse în spatele chioșcurilor unde formațiile susțineau spectacolele.

Acum, Kelly începuse să se relaxeze. Grant avusese dreptate în privința aglomerației. Deși mulți îl recunoscuseră, erau prea preocupați să se distreze, ca să-l deranjeze. Fură câteva zâmbete adresate direct sau salutări, dar nimic altceva. Cu siguranță, nimeni nu era prea preocupat de identitatea însoțitoarei lui.

Însă, avură parte și de un moment încordat, când se apropiară de scena cea mai mare. Kelly uitase complet, deși Tom pomenise de asta, dar toate pregătirile fuseseră făcute înaintea venirii ei și nici nu se mai gândise la asta, de la conversația lor.

— Ne oprim? întrebă, când Grant pornise mai departe.

— Nu cred că e ideea cea mai bună ținând cont de circumstanțe, spuse el.

— Probabil că ai dreptate, fu ea de acord fără tragere de inimă. Dar dacă ne vād? N-ar fi ciudat că nu ne-am oprit?

— Poate. Dar aș risca mai degrabă asta, decât să știu că imediat ce plecăm, încep să speculeze asupra motivului pentru care ne aflăm împreună aici, insistă el.

Odată decizia luată, Kelly încetă să se mai gândească la asta în cursul după-amiezii. Nici nu se dovedi greu. Erau multe lucruri de văzut și de auzit, iar Grant părea hotărât să nu piardă nimic. Se uitară la parașutiști care zburau deasupra lacului, urmărind un mim care imita foarte bine, ascultară muzica, își luară pizza, hot dog și plăcintă cu spanac, oprindu-se la fiecare chioșc în parte. Se apropiară chiar de un bijutier, unde Kelly admiră un inel unicat, făcut chiar de acesta. Era foarte delicat, deosebit, așa că se îndrăgosti imediat de el. Deși era un model

nou, îi aducea aminte de medalionul pe care îl purta tot timpul la gât.

— Cred că doamnei i-ar plăcea să-l încerce, îi spuse Grant tânărului bijutier.

— Nu, serios, nu este nevoie, spuse ea. E minunat, dar...

— Dar nimic. Ți place, nu-i așa? argumentă Grant.

— Da.

— Atunci hai să vedem dacă ți se potrivește, mai spuse el, luându-l din mâna bijutierului. Ținând mâna lui Kelly într-a lui, i-l petrecu pe cel de-al treilea deget. Venea perfect. Îl cumpăram, decise ferm, nelăsând-o să-l mai scoată.

Când se îndepărtară! Kelly încercă din nou să-și scoată inelul.

— Nu pot să-l accept, îi spuse ea.

— De ce nu? Știi ce salariu primesc de la tine. Știi că pot să-mi permit.

— Nu e vorba despre asta. Atunci, concret, despre ce este? întrebă nerăbdător. Kelly vreau să ți-l ofer. Îmi place cum îți strălucesc ochii când te uiți la el. Ca ochii unei fetițe într-o zi de Crăciun. Nu mă lipsi de plăcerea pe care mi-o oferă vederea acelei stelute în ei.

— Oh, Grant, spuse ea blând, întâlnindu-i privirea. Cum

pot să spun nu, când o spui în felul acesta?

— Sper că nu poți, admise el, mângâind-o pe obraz. Deci, care-i verdictul?

Se ridică pe vârfuri și îl sărută lung pe gură.

— Mulțumesc, Moș Crăciun.

— Cu plăcere, răspunse el râzând tare, și luând-o pe după umeri. Acum hai să găsim un loc de unde să privim spectacolul Arethei Franklin. Nu cred că mai pot să fac un singur pas pe jos.

— Să nu-mi spui că activitatea asta a fost prea mult pentru tine, îl tachina Kelly.

— Sigur c-a fost. Sunt obișnuit să-mi petrec sâmbetele întins pe canapea, uitându-mă la televizor. M-ai ținut în picioare toată ziua de două săptămâni și ceva.

— N-ai stat tot timpul în picioare, dacă îți aduci aminte, se aventură ea cu o privire șmecheră. În afară de asta, încerc să te compătimesc, dar totuși cred că exercițiul îți face bine.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei să fiu în formă la examenul medical anual.

— Exact, fu Kelly de acord. Nu vreau să adaug și prime de asigurare la contractul tău.

— Ai grijă, o preveni el, cu o privire ciudată, sau o să-ți amintesc că, dacă nu-ți joci cărțile cinstit, n-o să fie vorba

despre niciun contract. Kelly făcu o grimasă.

— Uită c-am adus vorba. Grant dădu din cap.

— Bună idee. Se opri și privi în jurul lui. Ce zici de asta? o întrebă, arătând spre o porțiune de iarbă care, pentru moment, era ocupată, dar în preajmă se găsea un stejar înalt, care făcea umbră.

— Perfect, îi spuse, așezându-se încântată pe iarba rece. Există numai o problemă mărunță.

— Care?

— Nu văd nimic de aici.

— Asta nu e o problemă. E realitatea. Refuz să mă înghesui în mulțime pe o bancă numai ca să văd spectacolul Arethei Franklin. Aici stăm confortabil și o putem auzi. Trebuie să ne mulțumim cu atât, spuse Grant, întinzându-și picioarele.

— Știți, domnule Andrews, spuse ea, ca și cum făcuse o descoperire neașteptată, aveți o latura dictatorială incredibilă a personalității.

— Știu, murmură el vesel, ca și cum îi făcuse un compliment nemaipomenit. Și tu la fel. Asta face relația dintre noi atât de interesantă.

— Grant Andrews, eu nu sunt dictatoare! răspunse Kelly, încinsă. Întreabă pe oricine la servicii. Eu cred în managementul

participativ.

— Sigur, fu el de acord, strâmbându-se la ea. Atâta timp cât totul se termină cum vrei tu, într-un târziu.

— Nu e adevărat!

— Oare? Ai transformat într-un show negocierile pentru noul meu contract, dar nu-mi aduc aminte să fi modificat o singură clauză de când le-ai stabilit cu precizie în mintea ta.

— Asta fiindcă tu n-ai cerut explicit o schimbare anume, argumentă ea. O să ascult orice cerere rezonabilă mi-ai face.

— Explică-mi termenul „rezonabilă”, confirmă el. Este ceva care se referă la standardele mele de acceptare sau ale tale?

— Dacă negociem, o să fie de comun acord, agreabil fiecăruia. S-ar putea ca fiecare din noi să trebuiască să cedeze puțin.

— Amintește-ți de asta la masa tratativelor, șefa, spuse el deschis.

— De vreme ce tot am deschis subiectul, de ce n-am clarifica asta acum? sugeră Kelly.

— Și să ne stricăm o seară perfectă? Nici gând. Orice negocieri facem de acum încolo, se vor desfășura într-un cadru mai specific decât acesta. Doamne, e lună plină, muzica ne încântă și, pentru moment, sunt extenuat. Ai putea să mă

determini să aprob aproape orice.

— Oare? întrebă Kelly încet, aplecându-se să-l sărute pe obraz. Ce ar trebui să fac, în mod exact?

— Stai așa, șopti el, trăgând-o mai aproape. Se sărutară apăsător pe buze și Kelly nu bătu în retragere, doar rămase cu răsuflarea tăiată. Grant o susținu ferm, sărutându-i pasionat buzele și unindu-și limbile.

Când, în cele din urmă, Kelly întrebă tremurat:

— Nu crezi că suntem puțin cam mari să ne mai sărutăm într-un loc public?

— Ce legătură are vârsta cu asta? replică Grant. Privește în jur. Nu prea mai e nimeni. Cercetând în jurul ei, Kelly văzu că avea dreptate. Toate cuplurile din jur se strâneau în brațe, bucurându-se de cerul fără nori, de muzica romantică și de pregătirile care erau în toi pe scenă. Deși cântecele Arethei Franklin vorbeau despre dragostea pierdută, audiența ei părea indiferentă față de mesaj. În mod evident, credeau că magia acelor momente avea să dureze la nesfârșit. Și Kelly își dorea să creadă asta, dar simțul realității îi spunea că încă unele lucruri mai puteau merge prost în relația ei cu Grant. Gândul o speria, așa că atunci când Grant o luă din nou în brațe, se lipi strâns de el. Ca și cum îi bănuiesc teama, o strânse mai tare.

— Ce este, Kelly? Tremuri.

— Am răcit puțin, cred, spuse ea, mulțumită că el nu-i pomeni că erau douăzeci și cinci de grade în atmosferă. Știa numai că nu putea admite adevărul față de el, că nu-i putea mărturisi că se temea să nu-l piardă.

Deodată, știu că își dorea să fie singură cu Grant. Avea nevoie să facă dragoste cu el, ca el să-i arate că era mai mult decât un director de post de televiziune, că era o femeie care își dorea să fie iubită, dorită. Numai că Grant părea incapabil să lege aceste două aspecte diferite ale personalității ei într-unul singur. Orice feministă convinsă ar fi fost mulțumită de saltul ei, se gândi Kelly cu un surâs. Bun, pica foarte prost. O dovedise că se descurca singură. Dar se săturase să tot fie singură.

Puterea și independența erau calități minunate. O ajutaseră pe Kelly să treacă prin tot ceea ce fusese mai greu. Dar nu era nimic rău în faptul că își dorea o altă persoană în viața ei, cu care să împartă totul, cineva pe care să-l iubească și să-i încânte viața, să facă parte din ea. Întâlnirea cu Grant îi dovedise acest lucru. Kelly se simțea capabilă și își dorea să renunțe la o parte din independența ei, cu care se mândrise atâta timp.

Lipindu-se perfect de trupul lui Grant, îl mângâie pe umeri și pe brațele mușchiuloase.

— Te-ai răzgândit în privința apropierii intime în public? întreabă el.

— De fapt mă gândeam că am putea merge într-un loc mai puțin public, sugerează Kelly fără să se rușineze, întâlnindu-i privirea și aruncându-i un semnal pasionat. Ce crezi?

— Cred că ai ajuns la singurul motiv care mă mai făcea să mă ridic de aici, spuse Grant, ajutând-o să se ridice și sărutând-o apăsător pe buze.

Îi scutură iarba de pe fustă și de pe umerii goi, oprindu-se o clipă cu mâna pe ei. Buzele lui Kelly se întredeschiseră și el păru că vrea s-o sărute din nou. În loc de asta, totuși, o luă de braț și o conduse până la alee, încercând să evite cuplurile împrăștiate peste tot în întunericul care se lăsase.

— Am senzația că pășesc pe un teren minat, chicoti Kelly, tot luând-o în stânga și în dreapta.

— E cam tot același lucru. Îmi închipui reacția asemănătoare a celor cărora le-am putea strica un moment de mare intimitate.

Și merse mai departe, de mână, oprindu-se să urmărească doar balonul mare și roz al unui copil, care se înălța pe cerul întunecat. Puștiul începu să plângă tare, când părinții încercară să-i distragă atenția de la balonul care se înălța, scăpat

din mână, în înaltul cerului. Când Kelly și Grant ajunseră la poartă, ea se opri și privi în urmă fără să-și dea seama de expresia trista care i se așternuse pe față.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Grant, cercetând-o mirat.

— A fost o zi atât de perfectă. Cred că o părticică din mine nu vrea ca ziua să se termine.

— Ziua nu s-a terminat încă, o asigură Grant blând. Se aplecă și o sărută. Nu încă. Kelly își petrecu brațul pe după gâtul lui și se dăruî buzelor lui. Simțurile îi erau eliberate după o lungă tensiune și, lipită de Grant, se lăsă în voia pasiunii și sărutului care îi unea, lăsând totul la o parte.

Apoi, deodată, se luminează totul în jurul lor timp de câteva secunde. De la ceva distanță, Kelly auzi vocile unora strigând numele ei și pe cel al lui Grant. Când se dezlipiră din îmbrățișare, ea-și plecă ușor capul spre pieptul lui, dar Grant o forță să-și mențină echilibrul.

— Haideți, băieți, destul. Ați reușit ceea ce voiați. Sunt sigur că editorii voștri vor fi mulțumiți, spuse el sarcastic grupului de fotografi care rămăseseră pe poziții, pregătiți să mai prindă un cadru. Când Kelly realizează ce se petrecuse, sări din brațele lui Grant și îi înfruntă indignată.

— N-aveți altceva mai bun de făcut decât să ne invadați

viața particulară? se răsti ea.

— Doamnă, dacă dorești să ai viață particulară, rămâi acasă, spuse unul cu barbă, fotografiind-o încă o dată pe Kelly cu părul ușor răvășit, oarecum pe vârfurile picioarelor, cu șoldurile ridicate. Era evident faptul ca Grant era vinovat pentru înfățișarea ei de moment și nu voiau să scape ocazia de a surprinde cuplul în flagrant delict. Kelly voi să-i smulgă aparatul din mână și să-l arunce pe jos, dar, când făcu un pas în direcția acestuia, Grant o prinse de mână.

— Lasă, draga mea. N-ajută la nimic, o preveni el. Hai să plecăm de aici.

Cu ultima fărâmbă de mândrie care-i mai rămăsese, Kelly trecu de fotografi cu capul sus. Dar când ajunseră la mașină, tremura din toate încheieturile cu o furie pe care nu și-o putea controla.

— Cum au îndrăznit? întrebă ea, privindu-l în față pe Grant, supărată. Ce drept aveau să se năpustească asupra noastră și să facă fotografiile acelea?

— Își fac numai meseria, îi spuse Grant liniștitor. Din păcate, cititorii lor se dau în vânt după asemenea lucruri. Editorilor nu le mai ajung. Își închipuie că asta vinde ziarul. Bucură-te că nu suntem celebrități naționale; altfel am fi ajuns

în orice supermarket și orice stand din toată țara până săptămâna viitoare.

— Gândul că fotografiile noastre o să apară în orice ziar din Chicago mâine de dimineață nu e prea reconfortant, insistă ea.

— Nu prea, admise Grant. Îmi pare rău, Kelly. Știam că ne asumăm un risc venind aici, dar m-am gândit c-o să fie în regulă.

Îi simți sinceritatea în voce și văzu o clipă de durere întipărită în expresia ochilor lui.

— A fost în regulă. Mai mult decât atât... până acum.

— Nu îmi închipui că ultimul nostru sărut te-a determinat să vezi steluțe în fața ochilor, glumi el, sperând.

— A fost pe aproape, spuse Kelly, îndreptându-i părul de pe frunte. Degetele ei îi mângâiară buzele în treacăt. Furia o încălzise în ultimele clipe și tremura, dar fu repede înlocuită de un alt gen de căldură, mult mai plăcută. În ciuda celor întâmplare, încă îl mai dorea pe Grant din tot sufletul. Și cu tot trupul.

— Hai să mergem acasă, acum, șopti ea răgușit. Mâine, mai vedem noi.

CAPITOLUL 10

Când Kelly păși în clădirea postului de televiziune luni dimineată, se lovi de o tăcere implacabilă. Conversațiile încetară în încăperea unde intra ea. Personalul o salută nervos și toți dispărură cât mai repede posibil din fața ei. Nimeni nu pomeni despre fotografiile din ziarul de dimineată, cel puțin în prezența ei, dar știa că toți le văzuseră. Își dădea seama după purtarea lor ciudată, după privirile acuzatoare pe care i le aruncau. Cei care n-o suportaseră de la bun început radiau, încântați de umilirea ei publică. Cei care o susțineau erau absolut convinși că făcuse o greșală teribilă, se simțeau uluiți și deziluzionați de purtarea ei. După ce îndură o dimineată întreagă șoptită de peste tot și tăcerea care se așternea în prezența ei, o chemă pe Jane în birou.

— Da, Miss Patrick, răspunse fata, incapabilă să-și privească șefa în ochi.

— Vreau să-i strângi pe toți directorii adjuncți aici în cincisprezece minute. Și reține-mi toate convorbirile telefonice pentru după aceasta, îi ceru ea.

— Dar aveți o întâlnire cu agentul domnului Andrews peste câteva minute, îi aminti Jane.

— Poate aștepta. Întâlnirea n-o să dureze mult și este prea

importantă pentru a o putea amâna. Trebuia s-o țin de la prima oră.

După plecarea lui Jane, Kelly inspiră adânc și încercă să se gândească la modul în care putea îmbunătăți situația de moment. Câștigase „teren” și era pe punctul să-l piardă numai din cauza unui incident ridicol. Știa că putea lăsa lucrurile să se înrăutățească numai până la un punct: până unde pierdea respectul tuturor.

Din fericire, weekendul îmbunătățise relația ei cu Grant. Fusese deosebit de atent și o susținuse moral duminică de dimineață când răsfoiseră ziarele în căutarea fotografiilor lor împreună. O asigurase că oamenii aveau să uite curând, imediat ce ziarele o să le ofere un alt scandal, un nou motiv de bârfă. Ea reținuse toată energia din asigurările lui, și și-o folosea, pregătindu-se pentru întâlnire.

Când toți se reuniră în birou, Kelly îi privi fățiș și spuse pe un ton calm:

— Cred că există anumite lucruri care se cer clarificate. Vocea îi era calmă, dar ținea mâinile strânse în poală, să nu vadă nimeni cât de tare îi tremurau. Cum ați observat cu toții, câțiva fotografi ne-au reperat pe mine și pe domnul Andrews în ceea ce se numește o situație compromițătoare. Nu mă mândresc cu asta.

De asemenea, îmi pare rău că aceasta pricinuieste o publicitate negativă postului de televiziune. Oricum, aceste fotografii nu schimbă cu nimic faptul că sunt încă deținătoarea postului de conducere în această instituție și am nevoie de suportul vostru... acum mai mult ca niciodată. Dacă dorim ca acest incident să nu ne coste foarte mult, trebuie să prezentăm un front unit concurenței noastre și comunității. Presa se tot agită în jurul postului nostru precum un stol de ulii. Dacă cineva sesizează o ruptură în echipa noastră de conducere, se va folosi de acel aspect pentru a ne distruge imaginea de pe piață. Dacă doriți să faceți speculații pe seama relației mele particulare cu domnul Andrews, nu vă pot opri. Dacă o faceți însă în mod public, o să fiți concediați. Este clar?

Priviri neîncrezătoare urmară ultimelor sale cuvinte, dar încet, toți aprobară din cap.

— Vă mulțumesc, spuse Kelly încet. Aveți întrebări înainte de a vă relua lucrul?

Câteva clipe nimeni nu rupse tăcerea, dar în cele din urmă, unul dintre ei îndrăzni:

— Cred că mă adresez în numele tuturor, întrebând: Oare îl vom mai putea reține printre noi pe Grant Andrews după incidentul acesta?

Toți bărbații și femeile din încăperea o priviră curioși. Se legau multe aspecte de răspunsul ei și știau cu toții asta. Kelly știu că trebuia să fie sinceră cu ei.

— Am stabilită o întâlnire cu agentul domnului Andrews imediat ce ne despărțim. Sper să fiu capabilă să conchid negocierile noastre repede și să se soldeze cu un rezultat pozitiv. Fetele din jurul ei se luminau la acest răspuns, dar ea își opri rapid optimismul. Oricum, trebuia să fiu cinstită cu voi. Articolele din presă din ultimele zile, precum și fotografiile de ieri n-au fost de niciun ajutor. Domnul Andrews consideră, și pe bună dreptate, că i-am făcut un deserviciu făcând publică posibilitatea de a fi înlocuit cu un alt candidat. Sunt hotărâtă să îl conving pe agentul său că singurul reporter pentru care suntem interesați este domnul Andrews.

— Ar trebui și ar fi necesar să fiți capabilă să îl convingeți de orice, spuse o femeie de la departamentul programe cu răutate.

Kelly ignoră sarcasmul din vocea ei și răspunse doar:

— Dacă nu mai aveți alte întrebări, întâlnirea este încheiată. Nu doresc să-l rețin pe agentul domnului Andrews prea mult în sala de așteptare.

În timp ce ceilalți plecau, John se opri lângă biroul lui

Kelly.

— Succes, scumpa mea. Ține minte că e vorba despre agentul lui Grant Andrews. Lui s-ar putea să nu-i placă, dar în cele din urmă Grant este cel care semnează contractul. Gândește-te la ceea ce este necesar pentru a-l păstra pe Grant și nu-l lăsa pe tip să te intimideze.

— Nu pot să-mi permit să-l las, replică Kelly, făcând o grimasă. Deci trebuie să-l intimidez eu prima pe el. Directorul de la știri îi răspunse cu un zâmbet.

— Ce n-aș da să fiu martor la asta.

— Nici gând. Sunt mai curajoasă fără audiență. Te sun după întâlnire să-ți spun cum a fost.

— În regulă, conveni el fără tragere de inimă. Cred că pot aștepta o oră, două.

În timp ce ieșea, Kelly strigă după el:

— Să-mi ții pumnii în timpul acesta.

— Cu siguranță. Kelly o sună pe Jane

— Au sosit domnul Hasting și domnul Andrews?

— Numai domnul Hasting. Nu cred că domnul Andrews mai sosește, răspunse secretara.

Vestea asta o străpunse adânc pe Kelly. Contase pe prezența lui Grant pentru ca întâlnirea să se desfășoare în

condiții bune. Credea că acum știe cum să-l ia, cum să facă să-l convingă. Dacă Hasting insistase să-l țină deoparte de negocieri pe Grant, situația ei devenea mai cruntă. Devenea întotdeauna, când una dintre părți era doar reprezentată. Oftând, îi spuse lui Jane:

— Atunci cred că e momentul să-l inviți pe domnul Hasting înăuntru.

David Hasting era exact genul pe care și-l închipuise Kelly. Un bărbat înalt, într-un costum gri din trei piese. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, avea doar câteva riduri pe fața bronzată și doar câteva fire de păr alb la tâmpile. Avea ochii de un albastru puternic și, când îi strânse mâna, o făcu cu putere.

— Miss Patrick, este o plăcere să vă cunosc, în cele din urmă, spuse el liniștit.

— Domnule Hasting, de ce nu luați loc? îl invită Kelly, arătând un scaun opus biroului ei. Nu fu luată prin surprindere de șarmul lui superficial. Era ca un lup care se învârtea în jurul prăzii, ca apoi să atace la momentul la care te așteptai mai puțin s-o facă. Nu-i putea oferi oportunitatea asta. Trebuia să dețină inițiativa de la bun început și să se agate tot timpul de ea.

— Sunt convinsă că domnul Andrews v-a furnizat o copie de-a contractului oferit de noi. Domnul Philips și cu mine

suntem conștienți de valoarea clientului dumneavoastră și am încercat să evaluăm cerințele sale cu o ofertă mai mult decât cinstită. Bănuiesc că l-ați sfătuit să o accepte.

— De fapt, l-am sfătuit să-și caute de lucru în altă parte, spuse agentul sec. Nu consider că este în interesul lui să rămână într-o instituție care îl expune batjocurii publice.

— Această instituție n-a făcut nimic care să dăuneze reputației clientului dumneavoastră. De fapt, n-a făcut decât să încurajeze mass-media să fabuleze pe tema sa cu mai mult interes. Cred c-ar trebui să vă bucure că atâtor oameni le pasă dacă rămâne sau nu la noi

— Oh, mă bucur nespus de lucrul acesta, încă o dată, consider și mi s-a dovedit că viitorul clientului meu o să fie avantajat de acest interes, dacă face pasul și, odată cu acesta, mutarea sa. Publicul îl va urma cu siguranță.

— Sunt convinsă — la început, conchise Kelly. Totuși, domnule Hasting, acest post i-a adus lui Grant Andrews recunoașterea de care se bucură astăzi în oraș. Nu se va obține același rezultat dacă el va renunța în favoarea altei oferte.

— Nimeni n-a făcut din Grant Andrews un star, draga mea. El însuși este o combinație unică de talente și, dacă nu altceva, persoana sa a constituit pentru post și pentru

departament un succes. Vă sugerez să nu uitați asta.

— Nu vom ajunge nicăieri tot cu aluzii răutăcioase, spuse Kelly schimbând tactica. De ce nu-mi spuneți ce dorește de la noi domnul Andrews? Sunt convinsă că putem ajunge la un acord convenabil de ambele părți.

Hasting îi spuse fără probleme o sumă de câteva sute de ori mai mare decât cea oferită inițial de Kelly. Deși știa că lăsase o anumită marjă disponibilă, simți un junghi la gândul că trebuia să-l consulte pe Philips referitor la aceasta. Totuși, îl privi în continuare în față pe Hasting calmă:

— Altceva?

— Noul contract va fi pentru zece ani, cu clauza aferentă escaladărilor și inflației, spuse el liniștit, ca și cum ar fi cerut un automat de cafea în biroul lui Grant.

— Așa ceva n-a mai fost pomenit! spuse Kelly, indignată. Nimeni nu poate garanta un contract pe zece ani în profesia noastră și știți asta!

— O s-o facă, dacă îl vor pe Grant Andrews, insistă acesta sec.

— Și altceva? continuă Kelly, cu stomacul strâns la maximum.

— Mai există câteva puncte de importanță minoră, care se

regăsesc în materialul pe care vi l-am adus pentru consultare. De ce nu l-ați studia mai bine, lăsându-l la dispoziția dumneavoastră și eu voi reveni cu un telefon mâine.

— Așa rămâne atunci, domnule Hasting, conveni ea, deși îi venea rău gândindu-se că trebuia să pregătească o contra-ofertă solidă în numai douăzeci și patru de ore. Avea s-o facă, chiar dacă își pierdea toată noaptea. Hasting poate își închipuia că avea toți așii în mână, dar și ea învățase câteva șmecherii și avea intenția să le folosească pe toate.

Îl conduse pe acesta până la ușă, angajându-se într-o conversația indiferentă, deși mintea ei se pusese în mișcare, întinzându-i mâna, spuse:

— Aștept telefonul dumneavoastră.

Deși Hasting îi strânsese mâna ferm, Kelly avu impresia că era oarecum preocupat. Deodată, își dădu seama că acesta nu era prea obișnuit să aibă de-a face cu femei în afacerile pe care le încheia. Acum nu făcea decât să strângă informații pentru mai târziu.

— Fiindcă a venit vorba, Miss Patrick, trebuie să insist asupra unui lucru, până se rezolvă sau nu problema contractului.

— Da? Despre ce este vorba?

— Aș dori să stați deoparte de clientul meu, în afara

cazului când există chestiuni legate de lucru, în legătură cu care trebuie să luați legătura direct. Orice alt gen de lucruri aș dori să i le comunicați prin intermediul meu.

— Înțeleg, spuse ea, întrebându-se dacă Grant avea habar de separarea care îi era impusă. Își aduse aminte de spusele lui John referitoare la Hasting. Era agentul lui Grant și acesta trebuia să cunoască propunerile făcute.

După plecarea lui, Kelly se întoarse la birou și se așeză, cu ochii închiși. Mușchii spatelui o dureau, era tensionată. Nu își amintea de o zi mai plină de emoții ca aceea, în întreaga ei carieră de până acum. Tot ce își dorea era să se întoarcă în camera ei de hotel, să se bage în așternuturi și să doarmă. Dar, se gândi masându-și gâtul la spate, nu-și putea permite luxul acela. Deschise ochii și se forță să se pună pe picioare și să parcurgă clauză cu clauză contractul în versiunea lui Grant. Începuse să facă un calcul cât îi costa afacerea, când Jane o sună și o anunță că Philips aștepta legătura pe linie.

— Mulțumesc, Jane, îi spuse, apăsând butonul roșu de la telefon. Domnul Philips, ce mai faceți?

— Ce dracu' îți închipui că fac? urlă el. Reporterul meu numărul unu și directorul postului central dau un show împreună. La ce, Doamne Sfinte, îți era gândul, femeie? Ceva în

sufletul lui Kelly se strânse când îl ascultă certând-o pe tonul acela în continuare.

O clipă, îl întrerupse ea. Dumneavoastră sunteți cel care m-ați pus pe urmele lui Grant Andrews. Mă gândeam c-o să fiți încântat că planul vi s-a pus în acțiune.

— Ți-am spus să faci tot ce-ți stă în putință ca Grant să semneze contractul. Nu ți-am spus s-o faci în văzul orașului, cu toată lumea aceea holbându-se la voi!

— Îmi pare nespus de rău că simțul moralicesc v-a l fost ofensat, trânti ea, sarcastică. O să trebuiască să mă iertați acum, dar tocmai făceam niște calcule când m-ați prins la telefon. Philips tăcu, la ieșirea ei. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai calm.

— Tocmai m-am despărțit de agentul lui Grant. Acum, parcurg clauzele solicitate de ei. După ce termin, o să am o viziune mai bună asupra ideii ce trebuie să facem noi ca să-l păstrăm.

— O să mă ții la curent?

— Desigur, spuse ea, dulce. Sunteți șeful meu.

— Mă bucur că ți-ai amintit asta, strigă el, trântind telefonul. Kelly clătină din cap, care începuse s-o doară și se întoarse la lucru. În câteva minute, telefonul sună iar.

— Da, Jane, răspunse ea iritată.

— Domnul Andrews este aici. Dorește să vă vadă.

Kelly își aduse aminte de cererea lui Hasting. Totuși, dacă Grant venise la birou, nu putea să-l refuze pur și simplu.

— Condu-l înăuntru, spuse ea.

Când acesta păși pe ușă, o parte din anxietatea zilei aceleia dispăru. Purta o pereche de pantaloni bleumarin și o cămașă albă, apretată, deschisă la gât. Cravata îi atârna în voie și mânecile cămășii erau suflecate, lăsând să se vadă mușchii brațelor. Minteia lui Kelly zbură la o relevantă sculptură a lui Michelangelo pe care o văzuse la Louvre, în Paris. Trupul puternic al lui Grant avea un efect erotic asupra imaginației ei. Era foarte impunător și avea o frumusețe masculină deosebită.

— Hello, șefa, o salută el, așezându-se pe marginea biroului lângă ea, cu piciorul lipit de al ei. Arăți ca și bătută.

— Mulțumesc, i-o întoarse ea. Și tu, ca și cum ai fi petrecut un weekend relaxant pe malul mării. Vrei să-mi spui cum ai procedat? Grant făcu o grimasă.

— Să dau la iveală secretul tinereții veșnice? Nu prea cred, spuse el, pe gânduri. Desigur, pentru prețul potrivit s-ar putea să reconsider ideea.

— Care este prețul acela?

— Un sărut.

— Nu știu, spuse Kelly sceptică. Să te sărut pe tine a devenit o chestiune foarte costisitoare în ultimul timp. Și îi arată contractul de pe birou. M-am uitat peste ultimele tale dorințe.

— Pricep, spuse Grant. Dar dacă sărutul acesta rămâne numai între noi doi? Profitul nostru secret?

— Agentului tău s-ar putea să-i displace, în orice caz, îl preveni Kelly, deschis. Mi s-a pus în vedere să stau departe de tine. Consideră că am o influență proastă asupra imaginii tale.

— Probabil că așa e, dar m-am plictisit de imaginea asta a mea, replică el, ușor.

Așteptându-se să audă o contradicție, Kelly fu surprinsă de cuvintele lui Grant.

— Și ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

— Lui Hasting îi place ca în fiecare săptămână numele meu să fie legat de altă femeie. Consideră că acest lucru dă o speranță publicului feminin singur, să își închipuie că oricare dintre ele poate urma la rând.

— Cât de grijuliu din partea ta să îl aprobi, spuse Kelly în batjocură. Cred că e o povară pe capul tău. El o săgeta cu o privire.

— Detectez oare o notă de gelozie? o tachina el.

— Nu te flata singur. Poți să iei la rând toată populația feminină din Chicago, nu-mi pasă. O să îți crească popularitatea, se enervă.

— Asta e părerea lui Hasting, spuse Grant, adăugând pe un ton conspirativ, dar mai cred și că îi place, indirect, să-și trăiască propria viață prin minte. E singurul mod prin care se poate împrieteni cu o mulțime de femei în același timp, fără să aibă necazuri acasă. Soția lui e un tiran.

Kelly încercă să și-l imagineze pe acesta căsătorit cu o femeie care să-l domine. Nu era de mirare că bietului om îi plăcea să facă afaceri cu o femeie. Probabil îi amintea prea bine de viața lui de acasă, care reprezenta singura părțică din viața lui în general, asupra căreia nu deținea întru totul controlul.

— Nu vrei să-mi spui câteva tehnici de-ale nevastei lui, nu-i așa? sugeră Kelly.

— Să știu că te folosești de el și împotriva mea la negocieri? replică Grant cu o groază prefăcută. Nici gând. Dar încercarea moarte n-are. Cred că acum înțeleg de ce vrea el să stai departe de mine.

— Nu văd cum aș fi eu așa o mare amenințare, i-o întoarse Kelly. N-am reușit să te conving, să semnezi un nou

contract. N-am reușit nici măcar să te conving să-mi dezvălui un mic secret.

— Asta numai din cauză că nu mi-ai oferit afacerea cea mai bună, o tachina el, plimbându-și galeș ochii peste trupul ei. Putem să începem cu sărutul acela acum, ca să vedem ce efect are.

Și, în timp ce vorbea, se aplecă asupra ei. Kelly știa că nu era în stare să se opună, chiar dacă voia s-o facă. Buzele lui le mângâiară pe ale ei, cu dulceața bine știută. O luă de mâini și o trase în brațele sale. La următorul sărut, constată o dorință înfocată, o disperare în atingerea lui, o foame care-i surprinsese pe amândoi, fiecare în căutarea celuilalt.

Kelly avu sentimentul ciudat că această îmbrățișare trebuia să-i ajungă pentru mai mult timp și o făcu teribil de conștientă de ce reprezenta ea într-adevăr pentru ființa sa. Era ca și cum trebuia să-și întipărească senzațiile de acum bine în minte, pentru momentele din viitor când Grant n-avea să fie lângă ea și brațele lui n-aveau s-o strângă cum o strâneau acum.

Mâinile ei rătăciră până la nodul cravatei și o dezlegă, strecurându-și-le pe pieptul lui gol. Apoi, unul câte unul, îi desfăcu nasturii cămășii, îl mângâia pe pieptul cu păr moale,

catifelat, simțindu-i bătaile repezi ale inimii. Își ascunse fața lângă umărul lui, bucurându-se de căldura și de siguranța pe care le cunoștea acolo. Delicat, Grant o mângâie pe spate. Atingerea trebuia să-i aducă confort, dar pentru Kelly nu fu decât o dovadă în plus că trupul ei se excita cu fiecare atingere mai tare. Sângele i se încinsese în vine și fu cuprinsă de panică conștientizând faptul că îl dorea pe Grant aici, în biroul ei. O speria faptul că sentimentele ei pentru acest bărbat erau atât de puternice și se consumau atât de repede, încât nu mai avea nici. O putere de a le controla. Tremurând de intensitatea dorinței pentru el, se eliberă din strânsoare.

— Kelly? întrebă Grant, cu o voce mai mult un geamăt. Nu pleca de lângă mine acum. Te doresc. Ea întoarse spatele dorinței pure pe care o citi în ochii lui.

— Nu. El puse mâna pe gâtul ei gol, împletindu-i șuvițele de păr.

— Te rog.

— Nu pot. Vocea devenise un scâncet îndurerat. Se întoarse spre el, clipind des, alungând lacrimile care îi umpluseră ochii și se prelingeau pe obraji.

— De ce nu? se miră Grant deschis, cu o expresie uluită pe chip.

— Fiindcă nu numai noi doi suntem implicați aici. Mai sunt și Philips, Hasting, Evans, la naiba, tot orașul ăsta nenorocit care abia așteaptă pasul următor. Philips vrea să te seduc. Hasting vrea să stau departe de tine. Sunt atât de confuză încât nu mai pot gândi limpede.

— Uită-i pe toți oamenii ăștia. Tu ce vrei? Ce vrea Kelly Patrick?

— Nu contează ce vreau eu, insistă ea cu hotărâre. Trebuie să mă gândesc la stație.

— La dracu', Kelly! Dracu' s-o ia de stație! Acum vorbim despre noi doi, explodă Grant.

— Nu poate exista așa ceva, argumentă ea, luptându-se cu durerea ca un cuțit care i se înfipsea în inimă. Nu până nu rezolvăm odată situația asta.

— Și asta e tot o strategie de-a ta? Îți închipui că, dacă o tot amâni destul de mult, o să fiu atât de disperat încât, ca să mă culc cu tine, o să ajung să semnez orice? întrebă Grant ironic. Bine, las-o baltă, iubito. Nu ești chiar așa de bună.

Kelly se simți ca și cum ar fi plesnit-o. Cuvintele dure continuă să-i răsună în minte chiar și după ce el se năpusti ca un uragan afară din birou. Se așteptase să fie furios, dar nu își închipuise un moment c-o s-o trateze cu atâta răutate calculată.

Dacă o iubea câtuși de puțin, n-ar fi fost niciodată în stare să-i spună acele cuvinte. Atunci, făcuse ce trebuia, punând capăt legăturii lor în felul acela. O să se străduiască să-l uite pe Grant și orele petrecute în brațele lui. Pentru moment, trebuia să se concentreze asupra modului în care să-l convingă să semneze contractul. Și avea s-o facă strict „ca la carte”, negociind cu Hasting. N-avea să permită ca imaginea lui Grant să-i danseze înaintea ochilor, în timp ce studia clauzele. Dacă o făcea, era pierdută.

CAPITOLUL 11

Când Kelly părăsi biroul în ziua aceea, capul îi zvâcnea cumplit de durere. Mai avea încă o mulțime de lucru la contractul lui Grant și habar n-avea cum o să reușească acum când mintea nu-i stătea la altceva decât la durerea din suflet? Cu o aspirină și o ceașcă fierbinte de ceai, poate ieșea din starea asta, cel puțin cu capul, dar cu inima, nu exista un remediu imediat. Iubirea pentru Grant umpluse golul un timp, dar totul se ștersese cu buretele în clipa în care îi aruncase cuvintele acelea josnice destinate să rănească profund relația dintre ei. Fără îndoială că, până a doua zi, el avea să uite definitiv. Viitoarea lui prietenă avea să aibă grijă de asta. Gândul că în urma ei avea să urmeze alte femei o întrista și mai tare, în timp ce străbătu pe jos drumul până la hotel. La recepție, îi fu înmânat un teanc de plicuri și mesaje, printre care și unul de la David Riley, care întreba dacă era liberă pentru cină în seara aceea. Se gândi la întâmplare dacă nu cumva și asta fusese tot ideea lui Philips.

Sus, în apartament, își puse servieta pe masă și se duse direct la sertarul cu medicamente. Luă două aspirine, își comandă cina la room service și se întinse în pat, sperând ca niște minute de odihnă s-o fortifice pentru noaptea albă care se

întrezărea înaintea ei. Abia dacă închisese ochii, când sună telefonul.

— Da, răspunse, fără vlagă.

— Kelly? Vocea lui Grant răsună foarte joasă, ca și cum făcea o încercare.

— Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu tine despre azi după-amiază.

— Cred că deja am auzit destule de la tine pentru ziua de azi.

— Trec pe la tine, insistă el.

— Nu te deranja. N-o să-ți deschid.

— Kelly... începu acesta.

— Dacă ai ceva să-mi comunici, spune-i agentului tău. O să-mi transmită. Nu are farmecul tău, dar cu el, cel puțin, știu întotdeauna unde mă aflu. Noapte bună, spuse fermă și puse receptorul în furcă. Când telefonul sună din nou în câteva secunde, nu mai răspunse.

Cina ei sosi o jumătate de oră mai târziu, mâncă puțin, dar fără poftă. Cu contractul în fața ei, începu să-și schițeze contra-oferta. Avea să-l sune pe Philips de dimineată, ca să treacă peste ultimele detalii scriptice cu el, dar era sigură că avea s-o aprobe. Și el îl voia la fel de mult pe Grant.

Era trecut de miezul nopții, când se cufundă într-un somn liniștit. Coșmarurile o chinură neîncetat și de câteva ori se trezi brusc, tremurând, cu perna în brațe. Nu era un înlocuitor bun pentru cel după care tânjea atâta. De fiecare dată când se gândea la Grant, se înfură că era atât de slabă și nu reușea să și-l alunge din minte. În zorii zilei, făcu un duș fierbinte, sperând să mai șteargă din amintirile nefaste ale zilei trecute. Se îmbracă cu grijă într-un costum deschis la culoare, trandafiriu-șters. Bluza din mătase albă avea o deschizătură la gât și coafura ei obișnuită era ceva mai sobră, lăsând doar câteva șuvițe afară din coc. Era de o fragilitate deosebită și paloarea tenului scotea în evidență cearcănele închise de sub ochi. Un machiaj adecvat avea să ascundă ravagiile nopții trecute, dar nu și tristețea ochilor ei. La birou, așteptă cu nerăbdare momentul în care să-l poată suna în liniște pe Philips acasă. Spre deosebire de ea, nu se scula niciodată devreme și probabil c-ar fi țipat dacă îl trezea din somn.

— De ce dracu' mă scoli la ora asta din noapte? mormăi acesta, ridicând receptorul.

— Nu mai e deloc noapte, replică Kelly acră. Trebuie să revăd contractul lui Grant Andrews cu dumneavoastră.

— Pui la punct toate detaliile azi? întrebă el, învigorat de

interesul pe care-l prezenta afacerea.

— Așa sper, spuse Kelly hotărâtă. Repede, îi înșiră termenii lui Hasting și răspunsul său. Philips scoase câteva exclamații peiorative la auzul cifrelor pe care i le etala dar, în final, își dădu aprobarea.

— Ești sigură că asta e tot ce poți da mai bun?

— O să încep de undeva de mai jos cu cifrele, dar cred că pentru mai puțin nu vor sta de vorbă.

— Atunci, mergi așa, spuse el, oarecum indiferent. Și, Kelly...

— Da.

— Ai făcut o treabă bună.

— Contractul n-a fost semnat încă.

— O să fie. Și, ca să-mi aduc aminte de o replică de-a lui Bette Davis, veche de când lumea, Hasting n-o să-ți ceară luna, dacă tu îi oferi stelele.

— Presupunând, bineînțeles că îi oferim destule, fu Kelly de acord cu un surâs chinuit.

— Eu spun că da, prezise Philips, râzând în hohote.

Două ore mai târziu, Hasting își făcu apariția în biroul ei. Atitudinea lui încrezătoare, plină de sine era menită s-o înlăture pe Kelly, dar aceasta se pregătise, așa că îl puse la punct cu

ușurință. Tocmai se așezară la masa tratativelor, cu hârtiile în față, când Jane intră s-o anunțe pe Kelly că Grant Andrews se afla în biroul alăturat și insista să fie la rându-i primit, înainte ca măcar unul să se pronunțe, intrase.

— Grant, nu cred că locul tău este aici, spuse Hasting pe un ton ridicat, aruncându-i clientului său o privire dezaprobatore.

— De ce nu? E viața mea în joc. Vreau să am un cuvânt de spus în toată afacerea asta. Întâlni privirea lui Kelly și spuse, provocându-i deschis: Numai dacă Miss Patrick nu are vreo obiecție, desigur. Kelly înghiți în sec și clătină din cap.

— Rămâi, dacă dorești. Mi-e indiferent, continuă, știind că mințea. Conta chiar foarte mult. Pulsul i se accentuase numai la vederea lui în ușă, cu picioarele depărtate, într-o postură impunătoare și cu mâinile înfundate în buzunare. El îi aruncă un zâmbet de satisfacție se apropie de masa rotundă și își trase un scaun, după care se instalează acolo.

Kelly se simți de parcă se sufoca. Era și așa destul de neplăcut că Grant insistase să asiste, dar să-l aibă atât de aproape de ea; asta era de nesuportat. Genunchiul lui era aproape lipit de al ei pe sub masă și sări, de parcă s-ar fi ars. Încerca să se dea mai în spate cu scaunul, dar prinse sclipirea

victorioasă din ochii lui și se forță să rămână exact unde se afla.

— Putem să mergem mai departe? întrebă direct, adresându-se lui Hasting.

— Desigur, Miss Patrick, răspunse acesta, privind-o ciudat, sesizând curente de opinii opuse.

Clauză cu clauză, parcurseră tot materialul, iar Kelly se împotrivi unde era cazul, dacă cifrele urcau prea brusc, până cădeau de comun acord, rezonabil. Câștigă mai multe puncte decât pierdu, deși nu era prea conștientă că înregistra un succes. Toată ființa ei era captată de Grant, care rămase tăcut și nemișcat ca o stâncă, cât timp decurseră negocierile. Singurul semn al prezenței lui acolo fu cadența perfectă a degetelor cu care lovea ritmic lemnul mesei. Și se accentua, deveni mai rapid, pe măsură ce el deveni din ce în ce mai impacientat. Kelly avea sentimentul că stătea să explodeze, dar când acest lucru se petrecu o luă și pe ea, cât și pe Hasting prin surprindere.

— Bun, ajunge! țipă el, bătând cu pumnul în masă. Hasting, poți pleca!

Cuvintele lui constituiră un adevărat șoc pentru agent.

— Grant, ce s-a întâmplat? întrebă el, încercând să-l liniștească. Aproape am terminat. Contractul acesta o să facă din

tine un om bogat.

— Nu-mi pasă deloc de bani sau de contract. Vreau numai să ne lași singuri. Când acesta ezită, el adăugă pe același ton ridicat: Acum!

— Cum vrei, se resemnă Hasting. Dar cred că ai făcut o greșeală teribilă.

— Habar n-ai nici ce mai am de gând să fac, îl provocă Grant. Așa că, de unde știi că e o greșeală?

Uluit de tirada clientului său, Hasting își strânse mapa cu hârtiile și se ridică în picioare. Lui Kelly aproape că-i părea rău pentru el, era atât de confuz de turnura neașteptată pe care o luaseră evenimentele. Aparent, Grant sesiza și el lucrul acesta, pentru că în final se calmă și își ceru scuzele de rigoare.

— Uite, Kent, îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru mine. Acum, e momentul să mă hotărâsc singur.

Omul mai în vârstă aprobă din cap, deși încă habar n-avea ce se petrecea acolo. Când închise ușa în urma lui, Grant se întoarse cu fața spre Kelly.

— Strânge-ți lucrurile, comandă el. Plecăm.

— Grant Andrews, n-am intenția să plec din acest birou cu tine, replică Kelly dură.

— Dacă te aștepti să mai faci afacerea asta, spuse el amenințător, strânge totul în clipa asta. Și, ca să-și susțină și mai tare punctul de vedere, luă servieta ei de lângă masă și începu să îndese hârtiile la întâmplare în ea. Le amestecă și aiuri în mod teribil, până când Kelly își calcă pe inimă și luă inițiativa.

— Lasă-mă pe mine, înainte să strici totul, spuse, încercând să le pună în ordine pe cele mototolite.

— Asta e tot? o întrebă, când Kelly o introduse pe ultima în mapa de plastic.

— Tot, ce?

— Tot ce ai nevoie? Nu mai ai o geantă sau altceva cu tine?

— Ba da. Am o geantă, dar încă n-am fost de acord să plec undeva cu tine.

— Nu fi încăpățânată, Kelly. O să vii. Singura problemă e dacă o s-o faci de bunăvoie sau o să trebuiască să te scot cu forța de aici. Sunt sigur că cei de la Times o să aibă o zi norocoasă dacă se vor petrece lucrurile așa.

— Ești un afurisit de încăpățânat, Grant Andrews.

— Da. Sunt, conveni el. Tu ai tactica ta și eu pe a mea. Acum, ești gata? Kelly n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l trateze pe Grant când se comporta în felul acesta. Ultimul lucru

pe care și-l dorea pe lumea asta era să fie singură cu el. Toată încăpățânarea ei să stea deoparte de el era înlăturată cu o singură atingere. Confruntându-se cu Hasting, avusese parte de succes. Când era vorba de Grant, nu se mai punea problema care dintre ei deținea poziția de leader. La naiba, era din ce în ce mai slabă în confruntările cu el. Orice dovadă de profesionalism obiectiv dispărea în fața surâsului lui cuceritor. John o prevenise asupra tacticilor lui Hasting. Hasting, îi spusese el, putea fi începutul pierderii postului ei din televiziune. Asta nu era nimic, în comparație cu ce era în stare Grant, se gândi, amuzată de reversul medaliei. Toată lumea îl considerase pe agent periculos în condițiile acestor negocieri. În locul lui, era mai periculos Grant însuși.

— Nu putem pleca nicăieri, spuse ea într-un târziu, încercând să-și mențină vocea limpede, în același timp.

— De ce nu? întrebă Grant. Ce scuze ai mai găsit de data asta?

— Ai o emisiune pe post în mai puțin de o oră, sugeră ea rezonabilă.

Grant înjură în barbă, apropiindu-se de scaunul ei. Apucă telefonul, formă un număr și ceru cu John.

— John, poți să mă înlocuiești cu Bill astă-seară? A

intervenit ceva.

Kelly îl privi cu gura căscată, mirată la culme.

— Nu poți face una ca asta, șopti ea către el, venind chiar în fața lui. Grant o luă de mijloc, lipind-o strâns de el.

— Oh, cum să nu, șopti el dulce în urechea ei, mângâind-o. Și în receptor, continuă: Mulțumesc, John. Îmi pare rău că n-am putut anunța mai devreme, dar asta a fost.

— E un lucru total iresponsabil, se înfurie Kelly, când el închise. Te plătim să fii pe post în fiecare seară, nu ca să-ți faci tu de cap.

— Atunci, concediază-mă, îi sugeră calm, ținând-o strâns lipită de trupul lui și atingerea o făcu să se topească de dorință.

— Nu mă tenta, șopti răgușită Kelly, eliberându-se și păstrând din nou distanța. Ochii lui sclipiră periculoși, dar nu făcu caz din asta. Se îndreptă spre ușă, de unde întoarse capul și întrebă:

— Vii? Kelly îl privi cu îndrăzneală, dar, în cele din urmă, făcând un gest neputincios, își luă geanta și servieta și îl urmă. Niciunul din ei nu spuse un cuvânt în timp ce Grant conduse prin traficul mult îngreunat până ajunseră la autostrada care ieșea din oraș, spre nord.

— Unde mergem? întrebă Kelly.

— La cină, replică el scurt.

— Unde? repetă ea. După drum, aş spune că ne îndreptăm spre Canada.

El îi aruncă o privire usturătoare.

— Ce importanță are? îți promit c-o să fie o masă pe cinste. Mai mult, totuși, nici n-o să fie aglomerat de lumea aceea care n-are nimic mai bun de făcut decât să se amestece în viețile noastre.

— E o schimbare plăcută, șopti Kelly în bărbie, în timp ce mașina gonia pe drumul câtuși de puțin familiar. Suburbiile orașului Chicago lăsară loc peisajului frumos de țară și cu un soare portocaliu și rotund pe cer. Grant făcu la dreapta pe un drum cu piatră, care fusese indicat discret de un marcator. Ducea spre ceea ce semăna cu o fermă de țară, cu o parcare mare în față, plină de mașini cu plăcuțe de înmatriculare în mai multe state, dovedind că locul era bine cunoscut și, probabil, la fel de apreciat, în ciuda localizării lui ușor lăaturalnice.

Kelly coborî din mașină și se întinse să-și ia geanta și servieta din spate.

— Lasă-le, spuse sever Grant. Spuneai c-o să fie o întâlnire de afaceri, replică ea încăpățânată. Am nevoie să iau contractul.

— N-ai nevoie de nimic, insistă el. Sunt sigur că orice detaliu îți este bine întipărit în minte, oricum. Când intrară în holul primitiv, bine aerisit, observă că era pustiu, în afara recepționerei vesele din spatele biroului îngust. Când îi văzu, se grăbi să-i întâmpine.

— Domnule Andrews, mă bucur să vă revăd. A trecut ceva timp, spuse ea, zâmbind cu toată fața bătută de vânt, bronzată.

— Câtă grijă să mai scapi de niște fani, șopti Kelly supărată.

— Ea nu e un fan. E o prietenă. Am mai fost aici cândva, îi șopti Grant drept răspuns, înainte s-o privească cu tot farmecul de care era în stare pe femeie. Arătați la fel de bine ca întotdeauna, doamnă Dowell. Ce mai face soțul dumneavoastră? Nu l-am văzut când am parcat.

— E în sufragerie. Lucrează mult, ca de obicei, spuse ea, expresia transformându-i-se într-o grimasă preocupată. Dar o să se bucure la fel de mult să vă revadă. Intrați. Bosumflată deoarece practic fusese ignorată în răstimpul acestui schimb de impresii și mai ales la gândul că Grant era un oaspete în această mică reședință, Kelly îl urmă fără tragere de inimă, nepreocupată să-și ascundă iritarea. În sufragerie, îl identifică

fără probleme pe proprietar. Fața lui bronzată, închisă la culoare, era le fel de trasă ca și a soției lui. Era un bărbat înalt, cu pasul mare, care se ridica imediat și veni să-l întâmpine pe Grant cu mâna întinsă. Avea o mână mare și bătătorită, a unui om care muncea, și era mai obosit de viață decât spusese soția lui. Îi strânse mâna lui Grant atât de entuziast, încât Kelly nu-și putu ascunde un surâs, când îl văzu pe reporterul ei strângând din dinți. Când Grant le făcu prezentările, domnul Dowell o privi timid, aducând cu un adolescent stânjenit.

— Plăcerea mea, Miss, spuse încet, dar cu o mare sinceritate în voce, încât Kelly fu imediat cucerită de el. Când îi invită să se așeze la o masă cu multe flori în vază și cu o priveliște spre grădina la fel de plină de florile specifice anotimpului, vorbea deja cu el în voie, ca și cum l-ar fi cunoscut de ani de zile. Și când își întoarse atenția spre Grant, nu pierdu nici zâmbetul care i se instalase pe buze. Rămăși singuri, el îi luă mâna și îndrăznind ceva mai mult, o întrebă:

— Știi ce aș face eu ca să văd din nou zâmbetul acesta pe chipul tău?

— Poate dacă ai fi la fel de deschis cu mine precum domnul Dowell, ți-aș zâmbi și eu mai des, insistând pe fiecare cuvânt. Implicația lor atinse aparent intenția ei și Grant se mișcă

în scaun stânjenit întorcându-și atenția asupra meniului.

Când sosi chelnerița, Kelly comandă supa de praz cu cartofi rece, pui cu legume și broccoh. Grant luă friptură de vacă recomandată de domnul Dowell cu salată și o sticlă de vin de Burgundia. Li se aduse un coș cu pâine caldă de casă și o farfuriuță cu unt, acoperită. Kelly tăie o bucățică de unt și și-o întinse pe o jumătate de felie de pâine, ca să-și facă de lucru cu ceva. Observă că Grant se simțea cu totul în apele lui aici. El rupse o felie groasă de pâine în bucăți mici-mici, tocmai bune de dat la păsări.

Peste câteva minute, când Kelly nu mai suportă o clipă de tăcere în plus, Grant o întrebă încurcat:

— Îți place ferma? Mirată de prostia și stupizenia întrebării lui, Kelly chicoti. Dar prinzând expresia lui confuză, încercă să-și îndulcească reacția.

— Scuză-mă, spuse ea. Numai că, după cele ce am discutat mai devreme, nu eram pregătită pentru așa ceva și m-am gândit că te refereai la un restaurant.

— Nu știam despre ce să vorbim acum, admise el. Kelly clătină din cap și îl privi cu părere de rău.

— Asta s-a întâmplat? se întrebă ea. Ne oprim numai la conversații ușoare, nu mai putem deloc comunica între noi?

— Sper că nu e vorba de asta. M-am gândit doar că o să te simți mai bine-dispusă după masă.

— Bine dispusă? i-o întoarse Kelly indignată. Tu ești cel care a stricat toată ziua, cel care ți-ai alungat agentul din biroul meu. Apoi, practic, m-ai răpit și m-ai scos cu forța de acolo.

— Nu cred că aveam de ales. Totul îmi scăpase de sub control acolo. M-am gândit că trebuie să discutăm între patru ochi, să hotărâm totul odată pentru totdeauna.

— Eu încerc să fac asta de zile întregi, îi reaminti ea.

— Da, Miss Patrick. Așa este, spuse el plictisit. Dar, înainte, n-am fost pregătit.

— Și acum ești?

— Da. Numai dacă, desigur, nu insiști să fii încăpățânată ca de obicei și să refuzi să discuți numai fiindcă nu ți s-a respectat orarul stabilit.

— Grant Andrews, ești omul cel mai enervant pe care l-am cunoscut vreodată! N-am spus nimic de genul acesta, că nu vreau să discut. Dacă acum ești pregătit, poftim, te ascult. Te bucuri de toată atenția mea.

Și îl cercetă, așteptând, observând cum se lupta să-și găsească cuvintele potrivite. În cele din urmă, o privi drept în ochi, care aveau niște sclipiri ciudate la lumina lumânării. Când

vorbi, vocea lui răsună fermă și avea un aer foarte hotărât, de finalitate.

— Bun. După ce plecăm de aici, voi semna contractul negociat de tine cu Kent în după-amiaza aceasta.

Ritmul pulsului lui Kelly crescuse. Reușise! Finalizase afacerea și, deși nu era întrutotul ceea ce sperase ea să obțină, era cât de cât rezonabil. Philips avea să fie în al nouălea cer.

— Grant, asta-i – începu, dar el o opri cu o privire din cele mai severe.

— Așteaptă, spuse, n-am terminat. O să semnez contractul cu o singură condiție.

Speranțele ei înghețară.

— Ce condiție?

— Că o să faci imediat bagajele, când ajungem în oraș, ca să vii să te muți la mine, îi spuse, fără un singur moment de ezitare. După expresia ochilor lui, Kelly știu că gândise fiecare cuvânt. Cum putea să-i ceară una ca asta? Cum putea să lege afurisitul acela de contract de relația lor? N-avea niciodată să fie de acord cu o propunere atât de „cu sânge rece” făcută. Ea își dorea un angajament pe viață, nu unul înfiripat odată cu un afurisit de contract pe zece ani cu Philips Broadcasting.

— Și eu cu ce mă aleg din aranjamentul ăsta? întrebă ea,

cu amar în voce. Contractul meu cu tine o să expire peste cinci ani, sau odată cu al tău, de la Philips Broadcasting? Sau tu vei dispune de el când vei dori?

— O să-ți păstrezi slujba, spuse el, dur. Nu e destul? Nu pentru aste te-ai luptat în ultimele două săptămâni, nu?

Durerea care o cuprinse la auzul vorbelor lui era atât de cumplită, încât Kelly nici nu-și imagină că va trece vreodată. Îi veni fizic rău, își împinse scaunul în spate și se ridică. Tremurând de mânie, îl privi pe Grant sfidătoare.

— Poți să-ți iei contractul și să-l faci bucăți, atât îmi pasă! O să-mi dau demisia mâine. Nici nu mai vreau să trăiesc în același oraș cu tine, nici atât în aceeași stație de televiziune. Cât despre casa ta și patul tău, numai ideea mă face să-mi fie rău de la stomac, spuse ea, și o porni spre ieșirea din încăpere, în fugă. Când ajunse în hol, auzi și primele tunete. Când ieși afară, începuse să plouă cu stropi mari, grei, cerul era tot negru și vântul lovea cu putere.

Udă, ajunse cu greu până la mașină și se rugă să o găsească deschisă. Știe că spera prea mult să găsească și cheile înăuntru, dar cel puțin pentru moment îi oferea un oarecare acoperiș deasupra capului. Până se hotărî ce să facă. Ușa din dreapta era descuiată, slavă Domnului, și reuși să intre. Stătea

acolo, ghemuită și udă, tremurând de durere și frig, când Grant i se alătură.

Cu dinții clănțănindu-i în gură, îl rugă:

— Du-mă acasă.

— Nu mergem nicăieri, răspunse el. Vine o furtună. E prea periculos.

— Atunci pleacă de aici și lasă-mă singură.

— Kelly, fii rezonabilă, o rugă el pe un ton implacabil. Vino înăuntru unde este măcar cald. Dacă stai aici în hainele astea, o să faci pneumonie.

În clipa aceea i se părea o alternativă mai bună, comparativ cu durerea ei de cap.

— Risc dacă trebuie, replică ea, încăpățânată.

— Atunci o să stau și eu aici cu tine, spuse Grant, așezându-se mai confortabil în scaun. Lui Kelly nu-i venea să creadă. Era imposibil! N-avea să mai rămână o singură clipă sechestrată împreună cu el în mașină.

— Bine, bine, îi spuse posacă. Hai înăuntru.

— M-am gândit c-o să fii totuși de acord cu mine, replică Grant.

Alergară înapoi prin ploaie înăuntru, unde domnul și doamna Dowell îi așteptau vădit îngrijați.

— Doamne Sfinte, o să răciți bine de tot, dacă nu ieșiți din hainele acelea, spuse doamna Dowell, preocupată. Henry, urcă, te rog, până la camera douăsprezece și aprinde focul acolo. O s-aduc o cană fierbinte de ceai și niște sherry. O să țină deoparte răceala. Kelly îl privi neajutorată pe Grant.

— Nu vin sus cu tine, șopti cât putu de încet spre urechea lui. Acesta ridică din umeri.

— Bine. Rămâi aici jos și îngheață. Eu mă duc să mă așez lângă foc. Și o porni spre scări. Kelly se întoarse spre doamna Dowell.

— Îmi puteți da și mie o cameră, vă rog?

— Îmi pare rău, draga mea. Aceea este singura pe care o mai avem liberă. Când vremea s-a stricat brusc, mai mulți s-au hotărât să rămână peste noapte. Observând expresia mâhnită a lui Kelly, sugeră: Cred că ați putea merge în sufragerie lângă foc, un timp. Majoritatea oaspeților s-au retras în camerele lor, acum. Mulțumesc, spuse Kelly, recunoscătoare, urmând-o pe doamna Dowell înapoi în sufragerie. Era adevărat. Camera era goală și focul ardea, oferind tocmai căldura promisă. Kelly se apropie și își trase un scaun în fața lui, urmărind jocul flăcărilor. În timp ce lemnele pocneau, vedea tot timpul în fața ei expresia lui Grant, ca pe aceea a unei fantome. Propunerea de a se muta

la el îi răsuna în minte și trezea toate emoțiile mocnite din ea.

Îndrăznise pentru prima dată în viața ei să iubească. Dragostea aceea nu-i adusese nimic altceva decât durere, o durere neînchipuită. Niciodată, își promise cu convingere, n-avea să mai devină atât de vulnerabilă.

CAPITOLUL 12

Kelly nu știa sigur cât moțăise acolo, când se trezi brusc cu un sentiment dezolant, de goliciune, care o urmărea uneori, după câte un vis urât. Masându-și mușchii gâtului, se apropie de cele câteva flăcări nestinse încă și încercă să-și aducă aminte ce anume visase. Grant fusese personajul principal, știa asta, cum fusese și în viața ei reală, de la un timp încoace. Dar, în coșmarul ei, îi întorsese spatele și, indiferent cât de repede fugise sau cât de tare strigase, refuzase să mai privească înapoi. Frecându-și mâna de genunchi, realizează cu stupoare că erau uzi, probabil din cauza lacrimilor îndelung vărsate în somn.

— Kelly? Era o voce suavă, înceată, de neconfundat. A lui Grant. Ridică privirea, cercetând încăperea și îi văzu silueta în ușă, ca și cum era nesigur dacă să se apropie sau nu mai mult. Deși stomacul i se strânse la vederea lui, își împleti mâinile în poală și se forță să rămână tăcută. Îi lăsă lui decizia dacă să se apropie sau nu. N-avea să-l încurajeze, nu după seara aceea.

Încet, în tăcere, străbătu sufrageria și se așează pe un scaun, lângă ea.

— Cum te simți? o întreabă, în cele din urmă.

— Bine, spuse ea scurt, refuzând să-i întâlnească privirea.

— Nu te cred, replică Grant, încet.

— Și ce e nou în asta? continuă Kelly, cu amărăciune.

— Kelly, te rog, o imploră el, punându-și mâna pe brațul ei. La această atingere cu mâneca încă udă a bluzei ei, comportamentul lui se schimbă dintr-unul pasiv, într-o furie vădită. Doamne Sfinte, încă ești udă. Vreau să vii sus chiar în clipa asta. Ai nevoie de un duș fierbinte. În timp ce tu o să-l faci, eu o să-ți usuc lucrurile.

— Uită. O să supraviețuiesc.

— Poate. Dacă încetezi să te mai porți ca o încăpățânată afurisită și vii sus.

— Nu vin în camera aceea cu tine, insistă ea, pa de piatră.

— Kelly, ori te ridici singură chiar în clipa asta, ori o să te iau eu în brațe să te duc pe sus! Ea îl cercetă, apoi, cu ochii scăpărând de furie și cu o voce de gheață, spuse:

— Dacă mă atingi cu o singură mână, Grant Andrews, o să fac așa un scandal, c-o să explodeze toată casa asta, mai rău decât dacă ar ataca-o un uragan.

— N-o să îndrăznești, o provocă Grant, cu o expresie hotărâtă, dură întipărită pe chip.

— Pune-mă la încercare, îl tachina Kelly.

— Bine, veni răspunsul încet și Grant o privi ca și cum

era un copil dificil. Cum vrei tu, șopti printre dinți, luând-o în brațe și traversând așa cu ea încăperea.

Kelly se sperie atât de tare de viteza pe care o luaseră, încât îi trebui mai mult de un minut ca să reacționeze. Începu să-l lovească cu pumnii în piept și încercă din răputeri să scape din strânsoare. Dar Grant se pregătise pentru un atac, așa că pară toate loviturile, ca și cum ar fi fost o joacă de copii. Furioasă de zădărnicia luptei ei, deschise gura să țipe, dar înainte să scoată un singur sunet, gura lui Grant o închise pe a ei, înăbușind țipătul. Redusă de tot la tăcere și neputincioasă să se mai zbată, încercă să se gândească la alte modalități de a se împotrivi, dar atingerea buzelor lui Grant îi provocă o senzație atât de erotică, trezind în ea sentimente primitive. Instinctul ei profund de a împiedica pericolul iminent, se transformă într-unul de acceptare, de intuire a dorinței ascunse. Fiorul pasiunii o încerca și, în loc să se opună, acceptă.

Furioasă pe slăbiciunile trupești, încercă să ignore senzațiile care veneau una după alta. Și aceasta, însă, era o luptă zadarnică. Și atunci îl cuprinse cu brațele după umeri și se cufundă la pieptul lui. Buzele lui își urmau incursiunea, dând naștere unui fior bine cunoscut.

Când ajunseră la etaj, amândoi abia mai puteau respira,

dar Grant reuși s-o țină în continuare în brațe, deschise ușa și o purtă până în dormitor. Acolo, vizibil fără tragere de inimă, o depuse delicat pe pat. Kelly îl privi, așteptând, gândindu-se c-o să vină lângă ea. În loc de asta, Grant făcu un pas înapoi.

Kelly respiră sacadat, poate din cauza efortului sau a sărutului prelungit, și tresări când el i se adresa răgușit, dar ferm:

— Dezbracă-te și intră imediat la duș. Tonul lui nu lăsa loc nici unui argument, iar el rămase în continuare cu spatele, după care se duse la fereastră să se uite cum se manifesta furtuna. Fără să se supună spuselor sale, Kelly veni în spatele lui și îl cuprinse cu brațele după mijloc, lipindu-și capul de spatele cald.

— Grant, șopti ea cu o voce joasă, provocatoare.

Acesta se încordă și simțurile îi fură vizibil asaltate, așa că repetă pe același ton ferm:

— Du-te și fă un duș. Lovită de respingerea neașteptată, Kelly se întoarse, ca el să nu-i vadă lacrimile care îi invadară ochii și se scurgeau printre pleoapele grele de nesomn. Încercând un ton frivol, spuse:

— Poate c-ar fi bine să fac un duș fierbinte.

Numai în baie, cu apa prelingându-se pe trup de la duș, își

dădu drumul și plânse în voie. Doamne, numai ajută-mă să trec de restul nopții, se rugă ea în tăcere. Apoi, voi găsi o cale să nu-l mai văd niciodată. Încercă să-și stăpânească suspinele care o făceau să tresară violent și trebui să se țină chiar de instalația dușului din baie, numai să se liniștească odată.

Când, în cele din urmă, lacrimile secară, închise robinetul și luă unul din Prosoapele groase, lungi, să se șteargă. Doar când începu să-și usuce părul, numai cârlionți aurii, realizează că hainele îi fuseseră luate, duse la uscat. Ce naiba făcea ea acum? înfășurându-se bine într-unul din halatele de baie rămase, băgă capul pe ușa dormitorului și văzu ușurată că Grant lipsea. Repede, alergă până lângă pat și se băgă între cearceafuri, bucurându-se de căldura lor îmbietoare. Era epuizată de ziua aceea, de ultimele două săptămâni; o clipă, se întrebă unde este Grant, dar în câteva secunde toate gândurile îi zburară din minte și căzu într-un somn adânc, fără vise. Extenuarea își spunea cuvântul, mai ales acum, după o noapte teribil de agitată.

Când se trezi dimineața, lumina răzbătea printre draperii, difuză. O greutate o ținea locului și, clipind pe jumătate adormită, văzu că Grant era lângă ea, îmbrăcat, întins deasupra pături. O ținea cu brațul pe după mijloc și avea un picior peste piciorul ei. Încercă să se ridice fără să-l scoale din somn, dar

orice mișcare, cât de timidă, nu făcea decât s-o strângă și mai tare lângă el. Într-un târziu, acceptând situația, se relaxa și își permise luxul să mai moțăie puțin lângă el. Cum putea să renunțe la el? se întrebă, privind-i profilul perfect, așa adormit. Oare putea să renunțe cu bună-știință la toate momentele ce se întrezăreau, în care avea să îi poarte de grijă, s-o iubească, s-o ocrotească, să fie a lui? Inima i se frângea în piept numai la acest gând. Îl iubea pe bărbatul acesta, ca în poveștile de dragoste pe care le citise, ca în filmele cu cliché-uri pe care le văzuse, îl iubea în felul acela romantic despre care se scria, se cânta, se povestea. Știind că, poate, lăsând la o parte din mândria ei, îi accepta oferta. Cel puțin, așa aveau să fie împreună. Dacă nu mergea, asta era. Urmau totuși câteva săptămâni, poate luni, în care să se trezească în fiecare dimineață cu Grant lângă ea, bucurându-se de clipele de intimitate ale zilei și ale nopții cu cineva pe care-l iubea. Grant se mișcă lângă ea și mâna lui îi cuprinse unul dintre sâni. Lui Kelly i se tăie respirația când începu să-i mângâie unul dintre sfârcuri. Fiecare mângâiere îi trimitea un fior prin tot corpul.

Cu un oftat care-i scăpă printre buze, Grant se lipi de ea și Kelly simți cum tot trupul i se încordase, la fel și ce-și dorea acum cel mai mult, bărbăția lui. Devenise foarte insistent,

căutând-o și Kelly începu să-l mângâie, îi descheie fermoarul și, arcuindu-se cât putea de mult, începură să facă dragoste.

Nerăbdătoare, începu să-l dezbrace și de restul hainelor, trăgându-l sub așternut, lângă ea. Îl mângâie pe pieptul cald, cu firele de păr închise, printre care sfârcurile lui micuțe se încordaseră. Grant continuă să-i mângâie sânii și șoldurile, pulpele, picioarele cu mici oftaturi de plăcere, cu ochii încă închiși. Își scoase pantalonii de tot și o cuprinse încă o dată, cu putere.

Când nu mai exista nicio singură barieră între ei se căutară unul pe celălalt cu disperare. Respirațiile li se accelerară și Kelly simți că ia foc. La fiecare mișcare, simțea ardoarea și focul lui Grant mai puternice.

— Kelly, te doresc, șopti acesta cu o voce joasă, răgușită. Vreau să facem dragoste împreună.

— Da, te rog, Grant, răspunse ea. Te rog, iubește-mă. Știa că își dorea mai mult decât câteva clipe de plăcere fizică dar, pentru moment, era pierdută în ritmul frenetic al senzațiilor care o asaltau.

Se încorda, își rotunji spatele, veni în întâmpinarea lui ca niciodată până atunci. Își înfipse unghiile în spatele lui mușchiulos și trăi clipe, senzații, fiori care nu i se păruseră

nicicând posibile. Când tensiunea își atinse punctul culminant, se înlănțuiră mai strâns și împărtășiră momentul final cu ultimele puteri rămase. Grant șopti numele lui Kelly, lipindu-și fața de umărul ei scăldat de transpirație și fierbinte. Știu atunci, în clipa aceea, că n-avea să fie niciodată în stare să renunțe la el, indiferent cât ar fi costat-o lucrul acesta. Avea să rămână cu el, oricare ar fi fost condițiile pe care i le impuneau conjunctura, cariera, viața ei.

Deasupra lui, cu o mână pe piciorul lui și cu alta pe umăr, se lipi de pieptul lui Grant și inspiră cât putu de adânc.

— Grant, începui, în șoaptă.

— Da, răspunse el, trecându-și mâna prin părul ei și mângâind-o.

— Dacă... dacă încă mă mai dorești, o să vin să stau cu tine.

La vorbele ei, Grant se cutremura.

— Ți dorești tu asta? o întrebă, cu o voce surprinzător de rece și severă.

Kelly voi să-i spună că nu, nu; și dorea numai atât, ci mult mai mult, dar răspunse numai:

— Este ceea ce îmi doresc.

— Bine, replică el brusc, oprind-o. Hai să ne strângem

lucrurile și să ne întoarcem în oraș. Și cu asta coborî din pat, începu să și le strângă pe ale sale și intră în baie. Kelly se uită după el, nevenindu-i să creadă. Ce Dumnezeu mai spusese acum, de devenise atât de furios? Nu asta voise el? Fusese ideea lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dracu' să te ia, șuieră printre dinți Kelly, voind să arunce cu ceva. În loc de asta, apucă cu putere perna și îi trase un pumn.

Când Grant se întoarse din baie cu părul ud, în dezordine, îl privi cu băgare de seamă, încercând să judece toanele lui. După cum i se păru că se calmase oarecum, îndrăzni să-l întrebe: Grant după toate cele petrecute, mai vrei să mă mut la tine?

— Da, fir-ar al dracu', trânti el.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nimic, replică el scurt. Îmbracă-te, ca să putem pleca de aici.

Aruncându-și mâinile în aer într-un gest de retragere, Kelly șopti enervată:

— Cum vrei, domnule Andrews. Poate vrei să-mi aduci și lucrurile, ca să fac asta.

— Doamna Dowell le-a dus la uscător aseară. Sunt toate

în dulap, o informă el, pornind spre ușă. Te aștept jos. Kelly se uită o clipă după el. De data asta, venindu-i să arunce cu ceva după el, chiar o făcu. Tăvița de plastic se izbi cu un zgomot puternic de ușă și căzu pe covor, în câteva bucăți. Poate că era un semn, gândi ea. Poate că reușeau să treacă și de runda asta de dispute fără să se despartă din nou.

Kelly nu se grăbi. În parte, pierdu timpul ca să-i arate lui Grant că nu făcea chiar tot ce spunea el. Dar, lucrul cel mai important, nu mai voia să se supună unei serii de explozii verbale de-ale lui, nefondate. Când coborî într-un târziu scările, îl găsi plimbându-se cu pași mari, enervat, prin hol.

— Ce ți-a luat atât de mult? întrebă el, aruncându-i o privire de reproș.

— A trebuit să sun la birou ca să le spun că nu vin decât mai târziu, răspunse ea calmă, adăugând: Poate te interesează să știi că agentul tău și cu Philips au sunat de ieri din jumătate în jumătate de oră să se intereseze dacă am ajuns sau nu la un acord.

— Bănuiesc că i-ai spus lui Jane să le transmită că ți-am văzut semnat afurisitul tău de contract.

— Nu. Grant o privi curios.

— De ce nu? Credeam că de abia așteptai clipa în care să

începi să salți în sus de bucurie. Ignorând tonul lui, Kelly îi spuse:

— Mai întâi de toate, n-ai semnat încă nimic. Și, dacă o faci, și mai ales după, consider că e de datoria noastră să le spunem direct.

— Sunt sigur că ai dreptate, mormăi el. Nu face să lansezi așa o veste imediat, nu când poți recurge la genul de publicitate în masă, care așteaptă cu sufletul la gură marele eveniment. Și ieși pe ușă, fără s-o mai aștepte și pe Kelly. Sau să privească înapoi după ea. Kelly avu intenția să rămână exact acolo unde se afla, dar bunul simț îi indică oarecum că n-avea niciun rost să se mai certe în continuare cu el. Era deja în toane prea proaste.

Și până în oraș, merseră în tăcere. Kelly se mai uită din când în când la peisajul care îi înconjura dar Grant rămase impasibil, cu ochii ațintiți pe șosea. Pentru doi oameni care se pregăteau pentru o viață împreună, era un început de-a dreptul minunat se gândi ea ironică. Abia dacă mai avea răbdare să se poată certa cu el din ceva.

Când ajunseră la hotel, Grant o urmă fără vreun cuvânt. Apoi, ca o santinelă instalată de pază, rămase în picioare, în timp ce ea începu să-și adune câteva lucruri. Indiferent în ce direcție se ducea, ochii lui n-o urmăreau, dar privirea lui fixă o

condamna într-un mod pe care nu-l putea trece cu vederea. Îi venea să țipe, numai ca să rupă tăcerea aceea ciudată care plutea în aer, foarte tensionată.

Căutând în sertarele biroului hârtii și cărți pe care voia să le ia acum cu ea, observă cât de tare îi tremurau mâinile, nu putea ține nimic. Când puse și ultima carte deasupra teancului, acesta se dezechilibra și toate se împrăștiară care-încotro, în toate direcțiile. Luptându-se cu lacrimi de furie și confuzie, se lăsă în genunchi să le strângă, dar Grant veni imediat lângă ea, dând-o ușor la o parte.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse nerăbdător, sigur pe el, strângându-le cu grijă. Privirea mirată a lui Kelly rămase fără răspuns, ea clătină din cap și se ridică în picioare.

— Să-mi strâng hainele, spuse încet, ducându-se repede în dormitor, înainte ca el să vadă durerea întipărită pe chipul ei.

Trebuia să termine odată cu șarada asta, își spuse, trăgând geamantanele din dulap și începând să le umple la întâmplare cu lucruri. Știa, în același timp, că nu putea face asta și tocmai acest lucru o înfuria.

De ce, Doamne, m-am băgat în povestea asta? se întrebă, strângându-și lenjeria, puloverele, bluzele, fustele, costumele, pantofii. Fiindcă sunt o nebună de legat, bolnavă de dragoste,

admise, dându-și seama că făcutul bagajelor era un calvar, în felul acela. Probabil c-o să cheltuie o avere cu spălatul, călcatul și apretatul lor. Intră în baie, își strânse articolele de machiaj pe care și le adusese, apoi tot ce avea prin sertare și le puse într-o mică geantă de voiaj. Făcu o scurtă pauză, ca să-și dea cu puțină pudră pe obrajii foarte palizi. Și cu puțin parfum după urechi. Spera că această mică concesie adusă feminității ei putea s-o ajute să treacă prin cine-știe-ce i se mai pregătea.

În cele din urmă, mai verifică o dată toate sertarele din baie și din dormitor, apoi fu gata. Cu două geamantane în mână, se întoarse în sufragerie.

— Sunt gata, spuse ea, anunțându-l pe Grant. El, însă, nu se vedea nicăieri.

— Grant? întrebă, confuză, lăsându-le jos cu o bufnitură surdă. Și rămase tăcută în mijlocul camerei, ascultând un sunet, ceva care să-i spună unde era Grant. Însă, niciun foșnet nimic nu venea de nicăieri din apartament. Probabil că coborâse deja în hol și aducea mașina în fața hotelului, își închipui, după ce, verificând peste tot, nu îl găsi niciunde. Plecase. Se așeză pe marginea unui fotoliu, lângă telefon, să aștepte.

Minutele trecură unul câte unul și abia după un timp realizează cu stupefație că Grant nu mai venea înapoi.

— Dar nu înțeleg, își spuse Kelly cu voce tare, uitându-se peste tot în căutarea unui indiciu cât de mic de dinaintea plecării lui. La sfârșitul căutărilor, privirea îi căzu pe teancul de hârtii, cărți, ziare, strânse de el și depuse pe birou. Servieta ei, deschisă, era dedesubt. Fără tragere de inimă, temându-se de ce avea să descopere, Kelly străbătu încăperea și își plimbă ochii peste toate hârțoagele acelea. Deasupra, în mijloc, unde nu se putea să nu vadă, era și răspunsul. Contractul lor. Cu degetele tremurându-i, nervoasă apucă prima pagină, îl răsfoi pe tot și, cum știa acum cu siguranță, la sfârșit găsi semnătura lui Grant.

CAPITOLUL 13

Cu un sentiment de neîncredere și de uluire, Kelly ridică contractul până la nivelul ochilor, cu mâinile tremurându-i. Grant chiar îl semnase, după care plecase fără un singur cuvânt. Minte ei se încurcă printre implicațiile evidente și ascunse, dar refuză să accepte vreuna dintre ele. Nu se terminase. Și, totuși, ce altă explicație mai putea exista? Nu se putea gândi, la niciuna, în timp ce puse contractul cu grijă în mapa lui și apoi în servietă, unde era în siguranță.

Apoi, metodic, se duse și își puse hainele la loc în dulap, în sertare, de unde le scosese nu de mult timp. Făcu treaba asta ca un robot, cu aceeași eficiență și ritm, refuzând să se gândească la ce mai urma după. Pentru ea, în clipa aceea, nu exista niciun fel de viitor numai un prezent care îi oferea o durere cumplită în tot corpul. Capul stătea să-i explodeze. În mijlocul acestei angoase, o parte din ea se comportă responsabil și își aduse aminte că era așteptată la birou. Încercând să-și păstreze o voce clară, îi oferi lui Jane o scuză, care i se părea cât de cât plauzibilă.

— Și ce fac cu domnii Philips și Hasting? întrebă secretara, nerăbdătoare, l-am amânat deja toată ziua.

— Spune-le că nu vin azi la birou și o să-i caut eu mâine.

— Desigur, Miss Patrick.

— Mulțumesc, Jane. Ne vedem mâine dimineață.

Kelly puse jos receptorul, se întoarse în dormitor și atunci sună telefonul. Încercă să-i ignore sunetul repetat, dar cine o căuta era evident că n-avea nicio intenție să renunțe. Fără nicio vlagă, răspunse.

— Kelly? Ești bine, răsună vocea puternică a lui Philips, pe un ton iritat și preocupat.

— Da, foarte bine, domnule Philips, minți ea cât putu mai bine.

— La dracu', femeie, dacă te simți așa de bine, de ce nu ești la birou ca să pui la punct afacerea asta cu Andrews? Și de ce ai vocea asta, ca și cum ai fi pierdut cel mai bun prieten? adăugă el morocănos.

— Ca să vă răspund la toate întrebările pe rând, Grant a semnat contractul și, aveți dreptate, s-ar putea să fi pierdut cel mai bun prieten, replică ea pe un ton lipsit de orice emoție.

— Vrei să spui că ai încheiat afacerea? repetă Philips, prinzând numai prima parte a răspunsului ei.

— Da, și dacă nu vă supărați, nu vreau să discut despre asta acum. Vă caut eu mai târziu, promise Kelly, ignorând

torentul de cuvinte care urmă la capătul celălalt al firului, când închise. Când sună din nou, îl acoperi cu o pernă și se ghemui într-unul din fotolii, de unde țacănitul acestuia nu mai părea decât o vagă amintire. Rămase așa ore întregi, până când încăperea se cufundă într-un întuneric rece, ca și sufletul ei, și avu senzația că se găsea în locul acela de când lumea. Auzea, de undeva din conștientul ființei ei, telefonul sunând de nenumărate ori, dar nu știa pe nimeni cu care și-ar fi dorit să vorbească. Nici la ușă nu se duse când auzi soneria. Nici măcar atunci când i se păru că aude vocea groasă a lui Grant, însoțită de un ciocănit puternic. Nu făcu nicio mișcare. Când zgomotele se opriră, avu un sentiment de ușurare.

Mintea ei nu făcea decât să recapituleze întruna evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore. Știa că undeva exista și cheia tuturor acelor mistere, plus cel al dispariției lui Grant, dar nu găsea răspunsul. Și, indiferent cât se străduise de tare, nu venea de nicăieri. Era la fel de evaziv, ca și purtarea lui Grant.

Numai când auzi o cheie la ușa de la intrare, se trezi câteva secunde, brusc, din letargie. Uluită, anticipând nervoasă clipa, se uită fascinată cum mânerul se răsuțește încet și ușa se deschide larg, de perete.

— Kelly? Vocea lui Grant avea un accent de panică.
Kelly, ești aici?

Aprinse toate luminile deodată și în câteva secunde o văzu, unde se ascunsese și se ghemuise ca un animal speriat, hăituit.

— Kelly, mai spuse el odată mai dulce, venind spre ea. Însă, ea clătină din cap și întinse mâna, ca și cum l-ar fi oprit să se apropie.

— Nu vreau să te văd, îi spuse, severă.

— Iubito, trebuie să vorbim, se rugă el. Trebuie să-ți explic.

— Nu mai vreau să aud niciuna din explicațiile tale, insistă ea, isterică. Vreau să pleci odată naibii de aici!

— Nu plec, răspunse el calm, așezându-se lângă ea, vădit insistent. Rămân aici până când clarificăm lucrul acesta.

— Nu mai e nimic de clarificat, domnule Andrews, spuse ea, printre dinți. Am jucat destule jocuri sentimentale cu tine în ultimele săptămâni, cât să-mi ajungă pentru tot restul vieții. Nu poți să-ți iei contractul și să-ți găsești o altă femeie să te asculte? Dacă rămâi în studioul tău și eu în biroul meu, cu siguranța putem co-exista fără multă durere. El o cercetă intens.

— Asta îți dorești cu adevărat?

— Ce îmi doresc eu cu adevărat nu mai contează, îi spuse, incapabilă să alunge o notă de adâncă părere de rău din voce.

Observând contradicția atitudinii ei, Grant se lăsă în genunchi în fața fotoliului. Îi luă mâna într-a lui și o ținu strâns, ca ea să nu și-o poată retrage. Dacă nici nu încerca, o rugă tandru:

— Pentru mine contează, Kelly. Am nevoie să știu ce gândești, ce simți.

Îl privi cu atenție, întrebându-se dacă să aibă încredere în sinceritatea pe care i-o afișa, pe care o simțea în vocea lui, dacă să interpreteze astfel durerea care îi umbrea ochii.

— Credeam că știi deja, spuse, încet.

— Și eu credeam, recunosc eu el. Dar poate m-am înșelat.

Kelly știa că să-i spună adevărul implica un mare risc. Se putea expune ridicolului. Și mai ales îi dădea prilejul să vadă clar cât de vulnerabilă era, când venea vorba despre el. Totuși, își aminti sieși, cu o oarecare notă de optimism, onestitatea putea să pună capăt confuziei care marcase întreaga lor legătură. Putea da naștere unei comunicări noi, deschise care să șteargă definitiv îndoielile. Dacă acesta era rezultatul, merita să riște.

— Te doresc, spuse ea simplu, cu toată dragostea și dorul

de care era în stare și pe care le ascunsese atât de bine. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva. Vreau să fim împreună. Vreau să mă bucur de șansa de a încerca să te fac fericit.

— Și asta e tot? întrebă Grant cu o notă de scepticism în expresia feței, ca și în tonul vocii. Răspunzând sincer nesiguranței lui, tonul lui Kelly deveni solemn:

— Asta e tot.

— Și de asta ai fost de acord să te muți la mine? Kelly aprobă din cap.

— Nu era chiar ceea ce îmi doream pentru noi, mărturisi ea, dar fie și oferta ta afurisită, făcută cu atâta sânge rece, decât nimic.

Durerea din ochii lui Grant crescuse, auzind mărturisirea ei și îi strânse atât de tare mâna, încât o duru. Când nu mai putu suporta, spuse:

— Acum e rândul meu.

— Bine.

— De ce ai insistat să mă mut cu tine, în schimbul semnării contractului?

— Fiindcă era singurul mod prin care puteam să fiu sigur că ești de acord să vii cu mine, spuse el, vinovat. Mă gândeam

că odată ce te-ai fi mutat la mine acasă, odată ce am fi fost împreună, te-aș fi învățat să mă iubești la fel de mult cât te iubesc și eu pe tine. Declarația lui răsună ca un ecou în mintea lui Kelly și inima începu să-i bată cu putere, fericită.

— Tu mă iubești? repetă ea încet, ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Șefa, te-am iubit din clipa în care te-am văzut și am vorbit în seara petrecerii oferite de Philips. Când stăteai pe terasă, cu toate luminile orașului Chicago ca un fundal în spatele tău. Eras ai de firavă, de fragilă, ca o floare și totuși arătai atât de sigură pe tine, încât am știut că ai o voință de fier. Atunci am decis că trebuia să fii a mea, contractul ăsta mi-a stat în cale la tot pasul. În final, m-am hotărât să mă folosesc de el în avantajul meu.

— Șantajându-mă pe mine ca să mă mut la tine? îl acuză ea, deși nu era niciun pic de furie sau pică în vorbele ei.

— Da, cedă Grant cu părere de rău. Crezi că mă poți ierta vreodată?

— Numai dacă îmi explici de ce ai plecat azi de aici fără mine, după toată alergătura aceea. Grant râse.

— Cred că nu sunt la fel de tare ca tine. Am jucat dur, dar brusc mi-am dat seama că nu eram sigur dacă puteam trăi cu

vina că te-am supus la așa ceva. Poate c-ar fi fost totuși mai bine să-l las pe Kent să negocieze în locul meu. Kelly se ridică și trecu în brațele lui.

— Lasă asta, îl sfătui ea. În cazul tău, n-o să negociez decât direct. Și îl mângâie pe față, apoi îi netezi buzele. Buzele ei urmau aceeași traiectorie, finalizându-se într-un sărut care punea capăt oricăror îndoieli.

— Cât o să mai treacă până vom fi supuși unor asemenea situații din nou? o întrebă el, cu respirația tăiată.

— Cinci ani. Grant o ciupi de ureche și i-o sărută, apoi o strânse cu putere și mâinile lui îi cuprinseseră sânii rotunzi.

— Destul de mult, mda, șopti.

— Destul de mult pentru ce? întrebă Kelly, încordându-se, în timp ce Grant îi mângâia abdomenul.

— Ca să facem știi tu ce, spuse, apăsând-o delicat cu degetele. Și, adăugă, pe un ton obișnuit: ca să ne căsătorim până atunci.

Ochii lui Kelly aruncară scânteii, venind în contact cu privirea lui Grant.

— Ești sigur că asta îți dorești, Grant?

— Iubito, niciodată în viața mea n-am fost mai sigur de ceva. Și făcând o pauză, o privi intens. N-ai îndoieli, nu-i așa?

— Numai una, replică ea, și îngrijorarea din voce se simți pe undeva.

— Care este aceea?

— Dacă o să-ți scadă cota de popularitate și o să trebuiască să te concedieze?

— Scumpa mea, dacă o să-mi scadă cota de popularitate, o să fie numai vina ta, fiindcă m-ai tăiat din fruntea listei de burlaci celebri ai orașului. Și, bănuiesc, o să trebuiască să mă întreții.

— Asta sau o să-ți dau altă slujbă, poate să mergi cu poșta, adăugă Kelly cu o grimasă. Apoi, expresia ei deveni serioasă. De fapt, nu e chiar așa o întrebare ridicolă, Grant. Dacă se întâmplă așa ceva?

— Putem să ne facem griji pentru o mulțime de „dacă”. Trebuie numai s-o luăm încetul cu încetul. Slujba mea se bucură de câteva riscuri. Ele ar fi existat și dacă era altcineva în locul tău. Dacă cota de popularitate scade, o să faci ce trebuie, cum ar face oricine altcineva.

— Și vom supraviețui?

— Am supraviețuit tuturor schemelor lui Philips, nu-i așa? Asta spune ceva referitor la consistența și puterea relației dintre noi. Deodată, Kelly chicoti.

— Ce-i atât de vesel?

— Mă gândeam la ce mutră o să facă Philips când o să afle de toată povestea. O să arunce cu pumni în stânga și-n dreapta. Nu cred că asta făcea parte din planul lui.

— Oh, nu știu, răspunse Grant cinic. Cred că la asta s-a gândit, mai bine zis. Cinci ani de acum înainte, cât specifică contractul meu, o să fie capabil să mă manipuleze la birou, iar tu o să stai pe capul meu acasă. N-o să am nicio șansă.

Kelly îl mângâie pe spatele puternic, apoi își strecură mâna pe pieptul lui și pe pulpele picioarelor, despărțite.

— Crezi c-o să meargă? îl întrebă, inocentă, respirând sacadat.

— Da, ca și în clipa asta, spuse el, așezând-o direct pe podea și eliberând-o de halatul pe care-l purta. O sărută pe umeri, pe sâni și pe buzele calde, mângâind-o cu dragoste. Kelly începu să tremure la atingerea lui, dorindu-și o apropiere mai puternică.

— Iubește-mă, Grant, îi șopti ea. Iubește-mă întotdeauna cum mă iubești astă-noapte. Îndeplinind rugămintea ei, Grant șopti, înainte ca trupurile lor să devină unul:

— Asta vine de la sine, iubita mea.

SFÂRȘIT